FESTIVALUL MONDIAL ROMÂNESC 1988

—Ion HALMAGHI—

care va avea loc la Cleveland, Ohio, între 30 Septembrie-2 Octombrie 1988, va fi un act major al Românilor din lumea liberă, căci ei vor sărbători aniversarea de 70 de ani dela Marea Unire din 1918. Adunarea aceasta va fi un moment de pioasă aducere aminte a jertfelor prin care s'a împlinit un luminos ideal național, deci o comuniune spirituală a celor ce descind - pe linie etnică - din ginta românească, o legătură misterioasă între generații, o iluminare a conștiinței naționale.

Strângerea Românilor va fi un Festival, o sărbătoare, o expresie a bucuriei, omeniei și a valorilor morale românești, de cinstire a mărețiilor din trecut, și de apropiere sufletească, într'un climat de ecumenicitate spirituală și națională. Un moment de entuziasm și integrare în profunzimile existenței românești, de comuniune cu ființa românească. O întâlnire de frățietate care unește, căci unirea nu are decât o singură condiție prealabilă: promovarea ideii românești și a valorilor specifice, creștine. Toți Românii liberi sunt adevărații purtători ai valorilor naționale autentice, nealterate de influențe nocive și străine de sufletul românesc.

Festivalul se face sub imperativul conștiinței naționale, pentru a strânge pe toți cei ce fac parte din întregul unitar al neamului românesc, pe toți cei ce nu și-au uitat originea aristocratică și cred că neamul acesta își va împlini misiunea sa istorică și morală, prin unire în credința strămoșilor, în cuget, simțiri și putere de luptă pentru libertate, credință și adevăr.

Festivalul 1988 este o chemare, o mărturie a sentimentelor și credințelor, o revărsare a bucuriei de a fi coborîtor din Tara Românească.

Acest Festival a fost inițiat de tineri români, care au simțit nevoia de identificare cu plămada națională și spirituală a unui neam încercat de istorie. Acești tineri au fost atrași de misterele istoriei românești și de momentele eroice, majore, de biruință românească. Si au conceput o demonstrație de forță națională, sub semnul memoriei marilor uniri care s'au săvârșit în spațiul românesc în anul 1918 (Basarabia, Bucovina și Transilvania).

In cadrul acestei demonstrații de forță națională, exilul își va trasa linia de demarcare, cu mai multă coloratură, intensitate și claritate, față de forțele ideologice care stăpânesc țara și poporul român, în epoca contemporană.

Toate formațiunile românești, care se găsesc, astăzi, în exil, pe baricadele de luptă pentru eliberarea poporului român, sunt chemate să-și îngemăneze puterile în șuvoiul entuziasmului de frățietate românească, generat de legăturile sufletești cu Marea Unire din 1918. Si de legăturile spirituale cu Marea Unire a viitorului. Neamul românesc nu se poate concepe și nu poate exista în istorie fără chiagul puterilor unificatoare al celor ce-l iubesc și participă creator la împlinirea idealurilor morale, istorice, naționale care își au rădăcini în tradiții, jertfe nenumărate și cutremurătoare, și care a adus lumii omenia românească, prin care se va putea realiza o nouă ordine spirituală a lumii.

Participarea la Festival intră în ordinea firească a celor ce trăiesc sub imperiul moral al cugetului românesc.

ISSN 0705-8365

Pretul unui abonamet anual 25$/50DM

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 13 Nr. 146 -IUNIE 1988- PUBLICAȚIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAȘU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, YUGOSLAVIA, NOUA ZELANDA

NEBUNIA CEAUȘISTĂ DESFIINȚEAZĂ SATELE

Eugen BÂRSAN

Literatura clasică românească este fundamental legată de sat. G.M.Cantacuzino ne spune de ce:

"Satul e cea mai frumoasă podoabă a pământului românesc. In el se găsesc **toate** premizele civilizației noastre. Prin felul lui de a se pierde în verdeață, cu aspectu-i de grădină, satul românesc afirmă acea înțelegere a naturii și acea noțiune **sensibilă** a vieții care se **răsfrânge** în toate artele noastre populare..."

Acestei podoabe i s'a hotărît pierirea. După decenii în care Românul își duce viața în chip neîncetat crucit de fărădelegile produse de nebunia comunistă, fărădelegi care s'au succedat una după alta într'un ritm tot mai mare și mai mare de nimicire a chintesenței făpturii românești, iată că se vine și cu programul de desființare a satelor. Un lucru care dovedește, încă odată, că nebunia ceaușistă nu are margini.

Ocazia care i-a prilejuit ceaușului anunțarea acestui program, a fost Conferința pe țară a Consiliilor Populare ținută în zilele de 3 și 4 Martie crt. în **capitală**. La această conferință ceaușul a făcut cunoscut că:

Numărul celor circa 13 mii de sate, câte există în prezent în România, trebue redus la cel mult 5 ori 6 mii. Deci 7 până la 8 mii de sate, de pe cuprinsul țării, vor fi făcute una cu pământul pentru a se mări suprafața terenului agricol, dispărând în felul acesta orice urmă fizică de existență a lor. Si cu aceasta s'a desființat în fapt cu o singură măsură nebunească, jumătate din așezările sătești legate, în marea lor majoritate, încă de timpul de formare al poporului român.

După ce în prima fază au fost deposedați de pământuri și acum în a doua li se iau și casele și satele, sătenii vor fi **împinși** asemenea ciurzilor de vite spre locurile destinate strămutării lor care sunt comunele, și unde urmează a fi puși în blocuri de țară ce în chip cât mai urgent urmează a fi construite anume pentru ei. Spectrul e jalnic: dela căsuța ta cu istorie de

Continuare in pag. 3

MERSUL DEMOCRAȚIEI LA ROMÂNI

—Horia STAMATU—

Democrația s'a născut în țările românești cu arderea "Regulamentului organic", la 1848. Acesta era un fel de "regulament interior" al Principatelor, alcătuit de ocupația rusească în vederea unei viitoare anexări, dar în același timp în bună înțelegere cu Turcii. Arderea publică a acestui regulament a fost un act simbolic al voinței autodeterminării în viața națională. Emanciparea democratică a Românilor a fost sabotată însă prin anihilarea revoluției dela 1848, tot în bună înțelegere între Turci și Ruși la Balta-Liman (convenția din 1849).

Spre deosebire de celelalte mișcări revoluționare occidentale dela 1848, revoluția românească n'a avut un primat social ci unul național, și în Principatele Române și în Transilvania. Așa că mersul democrației la Români este însăși traiectoria libertății și unității noastre naționale.

Primul Stat Român s'a născut la 1859 cu o monarhie constituțională și cu un regim reprezentativ "pluralist", cum se spune azi. Acest stat democratic urmând o traiectorie specifică a trăit până la 1938, deci 69 de ani, până când s'a petrecut cenzura din care se trage dezastrul României Mari. Acești 69 de ani reprezintă faza democratică din istoria Românilor, și originile ei sunt în două serii de revoluții, la 1848 în Principate și în Transilvania și la 1918 în Transilvania și în Basarabia. Mersul acestei democrații a fost dela regimul censial, adică dreptul de alegători acordat celor care plăteau impozite dela o cotă în sus, până la regimul votului universal, statuat în 1923. Consecințele istorice ale fermentului democratic adus de revoluții a dus succesiv deci la Unirea Principatelor, la Independență și la unirea tuturor Românilor prin revoluția democratică din Transilvania și Basarabia în 1918 și 1917, când în Basarabia la 4 Decembrie partidul național român a declarat în "Sfatul Țării" constituirea "Republicii Democratice Moldovenești" care la 9 Martie 1918 decide alipirea la Regatul României.

Dar încă înainte de Intregire, Nicolae Iorga înființează în 1910 primul partid "național-democrat" din istoria democrației românești. Forța de intuiție a lui Iorga a dus la constatarea că mersul democrației la noi era al unei "democrații naționale", la care se ajungea cu siguranță fără lovitura de stat din 1938. Din 1938 până azi sunt cincizeci de ani, în care Românii au fost scoși din traiectoria istorică a democrației lor. Această deviere dela traiectoria națională românească, deci dela spiritul democratic în care se născuse România, mai întâi România Mică apoi România Mare, va trebui să aibă un capăt, și astfel se va ajunge la o a treia democrație, după cele din secolele XIX și XX până în 1938. In treacăt spus e de neînțeles cum intelectuali de cea mai ortodoxă confesie democratică, nu recunosc cenzura din 1938, fără să-și dea seama că între 1944 și 1947 nu a fost în România nici un fel de "democrație reală", ci o firavă aparență spulberată fără nici o greutate.

Marxismul a venit cu "fatalismul de clasă", așa că "legitatea" cum se spune în R.S.R., ar fi instaurarea mondială a dictaturii de clasă. Numai că peste tot este azi o fierbere a "națiunilor" care luptă pentru libertatea lor. Si implicit vor să participe la universalitatea democrației.

Este cu totul incontestabil că va veni și la Români momentul în care să decidă de soarta țării o "partidă națională", nici naționalistă, nici totalitară, nici generalistă, mai ales că generali propriu ziși nu mai există în România. Această viitoare partidă națională din România nu va avea nevoie de nici o echipă de "instructori" din afară, cum oferă azi Cuba în dreapta și'n stânga. Nici nu are azi nimeni de învățat în România ce este "democrație". Orice copil de școală primară știe că democrația este contrariul absolut a ceea ce e azi în țară.

Democrația nu va reveni dela nici o "fatalitate", ci vor veni condiții în care Românii să reia organicitatea vieții de stat românești, a cărei lege fundamentală se coace în România în mințile tuturor de-acolo care gândesc la un viitor de libertate a țării și a poporului. □

editorial

OMUL DIN UMBRĂ AL LUI CEAUȘESCU

Cartea lui Pacepa a dat loc la discuții privind conținutul și validitatea datelor pe care le-a prezentat. Dintre toate categoriile de cititori, exilații români sunt aceia care au interes imediat să verifice lotul de informații pe care-l oferă autorul acesta. Dar interesul românesc nu se desemnează pe linia preocupărilor referitoare la sistemul de spionaj, ci pe linia politicului.

In acest domeniu, materialul din cartea lui Pacepa este extrem de sărac. Absența informațiilor de natură politică se poate explica fie printr'o decizie a editurii, fie printr'o deliberare personală a autorului. Oricare ar fi cauza, pentru care Pacepa nu explică problemele politice fundamentale ale României, cel puțin de după venirea lui Ceaușescu la conducerea partidului - cartea sa este deficitară, nu atât prin ceea ce scrie, cât prin ceea ce trece sub tăcere; tocmai pentrucă trece sub tăcere momentele esențiale, măcar, ale deciziilor politice, în legătură cu partidele istorice, cu arestarea lui Iuliu Maniu, cu regimul și reeducările din închisori, cu colectivizarea, cu luptele de partizani, etc.

Dar, asupra acestora vom reveni. Acum, doar o mică însemnare despre felul cum este prezentat Ceaușescu. Din lectura cărții, Ceaușescu ne apare ca un "titan" politic al mașinațiilor diplomatice și tehnologice, care deține codul secret al unor ingenioase cunoștințe ale manevrelor desfășurate de el pe întreg globul, mergând uneori până la cele mai mici detalii. Nu se poate accepta o astfel de imagine a bietului Ceaușescu. Din tot ce s'a scris despre el, din toate aparițiile lui publice, la tribună sau televizor, în România, absolut nimeni, nu a desprins din felul lui de a vorbi, din gesturile lui sau din personalitatea lui, elemente care în componența lor unitară să arate sclipiri de originalitate, de artă politică sau de o depășire a unui anumit nivel de normalitate. Ba, dimpotrivă, putem spune exact contrariul, pe toate planurile. Ceaușescu nu inspiră încredere și nici alura unui conducător politic. Este posibil să fi urmat cursuri de politică marxistă în Uniunea Sovietică. Nu a oferit prilejuri însă, de a fi certificat, într'un fel sau altul, asimilările sau familiaritatea lui cu încurcata ideologie marxistă.

Ce se poate desprinde, atunci, din această rezervă față de "geniul" lui Ceaușescu, așa cum apare acesta în cartea lui Pacepa, ca să nu mai vorbim și de alții?

Un lucru foarte simplu: Ceaușescu este dirijat ca o marionetă din umbră. El face jocul partidului comunist (al comitetului central) care nu poate greși niciodată și îl menține pe Ceaușescu ca țap ispășitor. Cine este dirijorul nevăzut al lui - asta nu ne-o spune Pacepa și nici alții. Pentru păstrarea acestui secret s'au luat măsurile cele mai radicale posibile, ceea ce ne poate îndreptăți să bănuim că este vorba de o interferență directă a Moscovei roșii.

Cartea mai recentă a lui Funderburk aduce un element în plus în această chestiune - acolo unde vorbește de regularitatea frecventelor întâlniri ale lui Ceaușescu cu cei dela ambasada sovietică.

In orice caz, există un personagiu misterios, a cărui "porta voce" este Ceaușescu și nimeni din anturajul lui Ceaușescu nu are curajul să denunțe pe acest personagiu, căci, prin demascare, s'ar prăbuși un "geniu", a cărui existență se menține prin magia neagră, de tip bolșevic.

George BĂLAŞU

CĂTRE CITITOR

SPRE CUNOSTINȚĂ: Ținem să facem cunoscut că -REDACȚIA ACESTUI ZIAR- nu împărtășește totdeauna ideile și punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

Second Class Mail Registration Number 4133

MALADIA ROMÂNĂ

—Constantin MACRI—

Expresia aparține scriitorului ieșean Dan Petrescu, ultimul din galeria strălucită a acelor bărbați care, acolo pe pământul țării, dă semnalul de alarmă a distrugerii sistematice a societății românești.

Maladia aceasta, necunoscută până acum în patologia socială, a fost cercetată cu un ochi percutant de Dan Petrescu și concluziile au fost publicate în ziarul francez "Liberation" în două numere succesive.

Maladia română derivă din sovietism, dar fagocitându-l, l-a metamorfozat într'un model unic pe scena politică mondială.

Ea nu este numai dictatura unui singur partid și a unei minorități, denumită "avangardă". In fapt o oligarhie avidă de putere și setoasă de răsfăț "multilateral dezvoltat", ea nu este acea sărăcie cronică specifică societăților statelor răsăritene satelizate de Moscova, nu este numai monotonia idiotizantă a unor lozinci sterile, aceleași de peste patru decenii, nu este numai domnia incompetențelor și adoptarea generalizată a unui stil de lucru pompieristic, nu este numai fetișizarea duplicității ca stil oficial, ci făcând o sinteză malignă din toate aceste caracteristici vedem că ea a adăugat o virulență antiumană suplimentară, constând în distrugerea mărturiilor trecutului unui neam, în disprețul total al bunului simț obștesc printr'un cult tribal "patriarhat" și "matriarhat" simultan sau alternativ, idolatrizare care prostituează și umilește în același timp conștiința socială, împingând-o la neurastenie și abulie.

Există în România actuală sentimentul și convingerea generalizată că țara trăiește sub zodia unui blestem, unei urgii stihnice, ca un cutremur (care a și fost) sau a unor grave calamități naturale care aduc foamete, mizerie, frig, împotriva cărora este aproape inutil să lupți. Totul s'a dovedit și se dovedește zadarnic. Puhoiul sau puhoaiele nu pot fi oprite, morții sunt scoși din cimitire, oamenii dați afară din casele lor, satele se distrug prin "comasare" și "supraetajare", ogoarele ca și vitele administrate de niște "străini" de glie, corupția este singurul mod de a supraviețui și totul a devenit "la negru", iar batjocura cotidiană și generalizată numai sensibilizează pe nimeni.

Totul a devenit posibil. Academician fără bacalaureat, plugar fost magistrat, crescător de vite fost ofițer.

Cam acestea ar fi simptomele descrise de scriitorului ieșean, ale maladiei române actuale.

Societatea românească actuală este într'adevăr grav bolnavă. Se cunoaște aceasta pe fețele tuturor oamenilor întâlniți pe stradă. O nervozitate, o iritabilitate generală stăpânește pe cetățeanul român contemporan.

Este rezultatul "cozilor" făcute, al unei alimentații nesatisfăcătoare, al unei cazări în semiobscuritate și frig, al violentării fonice sau vizuale prin radio, televiziune sau presă. Totul este contrar rațiunii și bunului simț.

Arghezi avea dreptate: "un surd te învață alăuta, un șchiop pe loc bătuta, de unde mă-sa pricepere atâta?" Si acestea le scria pe vremea domniei țiganului bârlădean Gheorghiu-Dej. Ce ar scrie acum acest maestru neîntrecut al pamfletului?

Fiecare zi care trece aduce vestea unei noi orori. Iată și cimitirului "Sf. Vineri" i-a venit rândul "sistematizării".

Maladia română prin aceasta se identifică la microscopul faptului social că este cu desăvârșire imună la orice protest, la orice critică, la orice sugestie de ameliorare.

S'a dus Genscher și a propus expedierea a zece mii de colete cu alimente pentru România, care să fie distribuite celor mai nevoiași indiferent de naționalitate sau localitate, după o listă întocmită, eventual, chiar de autoritățile românești. "Vocea Stăpânului" prin glasul lui Ion Totu, ministrul de externe Resere, a răspuns că România are atâtea alimente că poate să-i dea și R.F.G - ului. In plus s'a dispus o nouă interdicție: nu se mai primesc colete cu alimente decât pentru rude de gradul I. Nu-i aceasta cea mai ilustrativă dovadă de "umanism socialist" și de tact, politic, ambele caracteristici tipice ale maladiei românești contemporane?

Textele publicate pe Dan Petrescu în "Liberation", sugerez Cuvântului Românesc să le reia și să le publice pentru folosul cititorilor și ale întregii rezistențe românești din exil, ele fiind o analiză la zi a acestui sui-generis "mal du siècle" care se chiamă situația economică, politică și socială a României contemporane. Nu mai este vorba de marxism, de leninism, de democrație socialistă, de dictatură, este cu mult mai mult și mult mai rău. Este degradarea umană, echivalată poate cu Uganda lui Idi Amin, Imperiul lui Bokassa sau Etiopia lui Mengestu Marian.

Un sociolog sau politolog sau un istoric, ar putea face un studiu comparativ între cele trei situații patologice mai sus semnalate. Să-l facă și să-l dea viitorului Președinte *U.S.A. sau cel francez, sau* chiar D-nei Margaret Thatcher. Ei sunt urmașii Yaltei. Lor să le fie rușine că în Răsărit se petrece, ceea ce se petrece.

CĂTRE REDACȚIE

*FLUSHING, USA - Am citit în rubrica "Către Redacție" din ziarul Dvs. pe luna Martie a.c., rânduri pline de adevăr ce ar trebui să fie cunoscute și de autoritățile lumii libere. Ar fi extraordinar de exemplu, dacă autoritățile cât și opinia publică americană ar ști că datorită unui sistem deficient de imigrare, aici în America, se infiltrează foarte mulți comuniști din Est ori agenți comuniști, care odată ajunși aici reprezintă o dublă amenințare. Culmea ironiei este că tocmai acești comuniști reușesc să se integreze social aici, și că tocmai astfel de nemernici sunt pe aici considerați persoane de încredere, societatea americană oferindu-le ajutor, privilegii și drepturi, datorită unui sistem de corupție care există până la cele mai înalte niveluri.

Referitor la cum se emigrează din comunism în lumea liberă, cineva poate ajungi aici ori prin compromis cu cei ce-i eliberează acel pașaport și viza (autoritățile comuniste) ori în cazul celor "fugiți" ori scăpați în Iugoslavia, fiindcă li se permite de către autoritățile respective să emigreze în străinătate. Autoritățile iugoslave iau legătura cu guvernul român și după un schimb de relații", autoritățile iugoslave lasă să emigreze în lumea liberă numai pe aceia care sunt lăsați (ori nereclamați) de autoritățile românești să emigreze, iar anticomuniștii reali sunt returnați în România.

Prin astfel de metode, Iugoslavia furnizează Vestului comuniști. In același timp, Națiunile Unite contribuie și ele la acest non sens, prin subvenționarea unor hotele în acest scop la Belgrad și un așa zis "lagăr de triere" la Padinska Skela. De mai bine de 40 de ani, datorită acestor aspecte, America și întreaga lume liberă importă comuniști din toate țările cu grămada și din această cauză rezultatele se pot vedea pretutindeni azi în lumea liberă, unde autorități tolerante ajută inconștient la extinderea comunismului și la victoria lui finală, dacă nu se iau măsuri în acest sens.

Cu respect și urări de bine. Gică POESCU

*VALLETTA, MALTA - Am emigrat în Turcia la data de 03.01.1988. Aici am constatat că tot ce se vorbește în țară despre emigrație este adevărat: - dela data de 06.01. - 14.02.88, când am plecat de acolo, am dormit pe jos într'o cameră care avea 4 paturi, dar 6 oameni repartizați; - mâncarea se situa la limita malnutriției; - ca să poți exista, trebuia să muncești (în condițiile în care la venire semnasem că am luat la cunoștință faptul că nu avem voie să muncim), iar plata pentru munci se situa la nivelul de 40% din ceea ce primea un muncitor turc; - singura "donație" pe care o făcea campul era: o pastă de dinți, un săpun și 5 lame de ras pe lună; - am auzit dela băieții din camp că polițiștii care ne păzeau abuzau în toate felurile de refugiați; - se făceau diferențe de tratament între Români și Turcii români aflați în camp.

Toate acestea și multe altele, m'au determinat să fug la Greci, cu un vapor sub pavilion maltez. Când am ajuns la Pireu, m'am predat comandantului și am constatat că mai erau încă 16 oameni care fugiseră ca și mine. Sub pretextul că vasul este sub pavilion maltez, și că este doar în tranzit, ni s'a refuzat debarcarea, și predarea noastră către autoritățile grecești. După o serie de peripeții care pot constitui o adevărată odisee, am fost predați autorităților malteze. Cu privire la tratamentul din Malta nu am nimic de obiectat, ba chiar aș spune că Maltezii m'au impresionat prin omenia lor foarte apropiată de a poporului nostru.

Pe data de 3.03. am avut interviu cu reprezentantul dela Roma și am fost asigurați că vom fi trimiși în Turcia sau România. Pe data de 17.04 însă am fost anunțați că 7 dintre noi vor rămâne provizoriu în Malta, primind statut de refugiat politic, iar 9 se vor întoarce în Turcia, printre care și eu. In aceste condiții eu am cerut să mă întorc în România, decât să merg în pușcăria din Turcia, pe care au botezat-o camp. Acolo acum se află încă 30 de oameni care au încercat să fugă și au fost prinși.

Eu mă pregătesc acum de plecare în România, după ce am înțeles că emigrarea a devenit un fenomen pe cale de stingere sau, este afacerea cea mai grandioasă a secolului nostru, elementul esențial fiind faptul că este proteguit de niște reguli cel puțin bizare.

Dar orice aș spune eu nu are nici o valoare, de vreme ce hotărîrea luată sfidează grosolan însăși noțiunea de drepturi ale omului, această armă ideologică cu care cele două sisteme își dau în cap.

Alexandru DUMITRIU
18 Ursula Street valletta, Malta

COTITURA ÎN RELAŢIILE EST-VEST?

—George BĂLŢEAN—

Este vizibil că în relaţiile (conflictul) Est - Vest, care determină de fapt politica lumii, se profilează o schimbare. Declaraţiile, vizitele până la cel mai inalt nivel, acordul INF de dezarmare, proiectele de cooperare economică vorbesc în acest sens. Acest conflict a împărţit Europa, Germania şi Berlinul în două.

Orientându-ne după fapte, constatăm că din 1945 până astăzi în conflictul Est-Vest nu s'a rezolvat nimic. Politicienii şi guvernele declară însă cu emfază că din 1945 până astăzi în Europa a fost pace, că este cea mai lungă perioadă de pace de pe acest continent. In mod premeditat ni se vorbeşte permanent de pace şi de securitate în Europa şi nu se aminteşte nimic de împărţirea forţată a ei şi nici de menţinerea stării de ocupaţie a popoarelor din Răsăritul Europei. Exact în acestea se găseşte cauza continuării conflictului. Dacă s'ar înlătura cauza, s'ar înlătura şi efectul.

Noi dorim o ''casă comună europeană'', aşa cum se exprimă Gorbaciov şi cei care îl secondează în Vest, dar cum se poate realiza o comuniune pe un continent care este menţinut sfârtecat şi cum ar putea să arate o casă în care să locuiască împreună ocupanţii, ocupaţii (tiranii şi sclavii) şi popoarele libere din Vest? Gorbaciov încearcă acum o nouă variantă a prăfuitei tactici a ''Coexistenţei paşnice'', pe care vrea să o vândă pe piaţă cu o nouă etichetă.

Naţiunile captive comunismului se găsesc în mişcare şi fierbere din Berlinul de Est şi până în Cazahstan, via Bucureşti. Comunismul se găseşte într'o adâncă criză generală, şi permanentă. Această criză este cea mai puternic vizibilă în domeniul economic. De aceea asistăm la ofensiva sovietică pentru îmbunătăţirea relaţiilor economice cu Vestul şi în special, cu Comunitatea Europeană şi Republica Federală Germania. Prin aceasta Moscova crede că va reuşi să realizeze şi o ruptură în relaţiile dintre Europa şi America. Gorbaciov a fost nevoit să anunţe cu surle şi fanfare reforme importante. El vrea să asigure eficienţă economiei comuniste fără a se atinge de fundamentul comunist şi de strategia imperialistă rusească.

Până acum Moscova nu a vrut să recunoască existenţa Comunităţii Europene ca subiect de drept internaţional. Acum Gorbaciov forţează un acord între Comecon (CAER) şi Comunitatea Europeană. De reţinut însă că cele două organizaţii nu sunt comparabile nici de drept şi nici de fapt; în CAER se găsesc şi state neeuropene - Cuba, Mongolia şi Vietnam; marea putere, Uniunea Sovietică, face parte din CAER, în timp ce marea putere America, nu face parte din Comunitatea Europeană; Uniunea Sovietică nu este numai o ţară europeană, ci şi asiatică.

Comunitatea Europeană trebue astfel să diferenţieze relaţiile sale, pe de o parte cu Uniunea Sovietică şi pe de altă parte cu statele mici din Răsăritul Europei. Relaţiile trebue să fie bilaterale în economie,în schimburile comerciale, ştiinţă, drepturile omului şi politică, şi dela organizaţie la organizaţie (CE- CAER) in statistică, norme şi standarde ,mediul înconjurător, lumea a treia, droguri, Aids şi prognoze economice. Toate relaţiile trebuesc precedate de înţelegeri politice bazate pe principiul reciprocităţii.

Dezvoltarea relaţiilor Est-Vest are nevoie de un concept conform unei strategii globale. Ce strategie are însă Vestul la ora actuală? Strategia ''Pierre Harmel'' din 1967, pe care o agită unii politicieni din nou, este doar o strategie de răspuns la strategia sovietică, în plus, şi ca răspuns este incompletă. Lumea liberă ar putea să aibă o strategie bună şi puternică, dar se pare că există forţe în Vest, care nu doresc aceasta. Uşor de presupus că aceste forţe doresc ca Europa să rămână aşa cum există din 1945 până astăzi: nici Sovieticii mai departe spre Vest, nici Estul Europei, liber.

Vestul are nevoie de mari personalităţi politice, care să poată pândi strategic şi care să aibă curajul răspunderii. De reţinut: cine are o strategie clară şi eficientă, acela poate avea iniţiativa internaţională de perspectivă, iar aceasta indiferent de numele secretarului general al partidului comunist sovietic.

Viitorul se va decide de dezvoltarea ştiinţei, de tehnologie şi de succesul economic. A trecut vremea când războaiele şi revoluţiile au impus omenirii. Vestul este, exact în acest domeniu, mult superior Uniunii Sovietice. Şi de asemenea exact în acest domeniu se găseşte o importantă bază pentru o nouă strategie de succes. Această unită cu o doctrină, ca şi cu natura, voinţa şi energia sutelor de milioane de oameni din statele captive comunismului, vor asigura succesul contra Uniunii Sovietice.

Desigur că omenirea şi mai ales Europa, are nevoie de o cotitură, dar aceasta nu ca scop şi nici sub presiunea lui Gorbaciov, ci ca iniţiativă şi cale, care să ducă la înlăturarea divizării Europei, la eliberarea popoarelor din Răsăritul Europei de sub ocupaţia ruso-comunistă, care să asigure pace în libertate şi prosperitate pentru întreaga Europă. Noile generaţii nu vor să mai accepte şi suporte, acum la sfârşitul secolului 20, divizarea forţată şi tiranizarea popoarelor lor. Aceste generaţii şi aceste popoare captive vor decide, în final, cotitura în relaţiile Est-Vest.

George BĂLŢEAN

NEBUNIA CEAUŞISTĂ DESFIINŢEAZĂ SATELE

Urmare din pag. 1

familie, dela o gospodărie cu găini şi ceva animale, dela o grădină cu fructe, zarzavaturi şi flori, eşti pus într'o cameră sau două de bloc ţărănesc. Multilateralul comunism-ceauşist înlocuieşte satul cu blocul. Aici s'a ajuns.

Comunele, la rândul lor, la fel ca şi satele, sunt şi ele obiect de reglementare comunistă. Această reglementare prevede că:

1) Numărul maxim de comune pe ţară nu poate fi mai mare de două mii; 2) Partidul hotărăşte asupra numărului comunelor dintr'un judeţ; 3) Partidul hotărăşte asupra numărului limită al locuitorilor dintr'o comună.

Gândindu-ne la ce se întâmplă cu satele şi comunele din România, nu putem decât să ajungem la concluzia: este de necrezut că s'ar mai putea găsi la vreun popor din această lume asemenea măsuri. Si anume, măsuri care demonstrează că ''genialitatea'' ceauşului în nimicire sau rău, e unică în Univers. Si, după cele multe făcute de ea, nu ar mai rămâne decât una de rezolvat: cine să mai fie lăsat în viaţă şi cine să fie omorît. Dar nu cu zile, cum în fapt e situaţia, ci într'un masacru public a milioane pe ţară.

Da, pentrucă aşa vrea ceauşul, satul (descris de G.M.Cantacuzino) ca ''cea mai frumoasă podoabă a pământului românesc'', cu ''şindrila locuinţelor ţărăneşti, ce răsar odată cu turla bisericii şi cumpenele puţurilor deasupra frunzişurilor''... e pe cale de dispariţie. Incă n'au fost cataclisme de-ale naturii care să supună dispariţiei şapte-opt mii de sate. De aşa ceva numai cataclismul comunisto-ceauşist este în stare.

Satul însemnând şi pământ, socotim că e necesar să amintim că a fost un timp când şi în România ca şi în lumea liberă, pământul a fost în slujba omului. Dar de când cu comuniştii rolul s'a inversat: omul este în slujba pământului; care la rândul lui e în slujba partidului. In a cui slujbă, este partidul? In a clasei ştabilor care alăctuiesc nomenklatura, şi care la rândul ei este în slujba şefului. Si aşa, la urma urmei, şi sat, şi oraş, şi ţară, -totul-, se reduce la megalomania sau nebunia şefului.

De aceea România este azi o ţară care-şi desfiinţează satele şi istoria pusă în monumentele din oraşe şi chiar şi altcumva, o ţară cu toate resursele naturale secătuite, o ţară în plin dezastru demografic pentrucă oamenii au început să piardă gustul vieţii, o ţară în care se consumă cu inconştienţă dementă energia oamenilor până la completa lor epuizare, fără să se scoată nimic, nici pentru ei, deci nici pentru neamul lor, nici pentru umanitate, ci doar pentru justificarea existenţei unui partid absolut, care dacă va mai avea o generaţie în puterea lui, va termina cu poporul român. Desfiinţarea satelor e un capitol extraordinar de tragic din acest proces.

Eugen BÂRSAN

CU ISTORIA LA FURCA DRUMULUI!

Când scriem aceste rânduri nu cunoaştem rezultatul întâlnirii dela Moscova dintre Preşedintele Reagan şi Secretarul General Gorbaciov.

E bine totuşi, să ne reamintim unele lecţii de istorie.

Arnold J. Toynbee în ''A study of History'' numără dela începutul istoriei şi până azi 21 de civilizaţii, iar la întrebarea ''Ce este o civilizaţie?'' el ne dă răspunsul:

''Un câmp comun de înţelegere''.

Bernard Shaw văzând diferenţa dintre civilizaţia de vest şi cea nord americană, o pune simplu: ''Anglia şi Statele Unite sunt separate printr'o limbă comună''.

Alegoria cu Turnul Babel, unde s'au încurcat limbile, n'ar fi altceva decât lipsa unui ''câmp comun de înţelegere'' dintre civilizaţiile de atunci, aşa cum găsim aceeaşi neînţelegere între conducătorii civilizaţiei comuniste şi restul omenirii.

Neînţelegerile, la care se referă marele istoric, le întâlnim în câmpul ideilor abstracte. Aci se întrerup comunicaţiile dintre civilizaţia vestică (de sub influenţa Bisericii Catolice) şi civilizaţia nouă, comunistă, ce aproape a reuşit să înlocuiască civilizaţia Europei de Răsărit (de sub influenţa Bisericii Ortodoxe).

Arnold Toynbee precizează:

''...where we see marxism being converted into an emotional and intellectual substitute for Orthodox Christianity, with Marx for its Moses and Lenin for its Mesiah and their collected works for the scriptures of this new atheistic church militant''.

Azi politicienii caută să înseileze cu aţă bălţată petece peste diferenţa dintre cele două civilizaţii. In loc de neînţelegerile din trecut dintre diferite religii, avem acum prăpastia dintre cei care cred în Dumnezeu şi cei care nu cred.

Totuşi suntem optimişti.

Cu tot efortul de a-l înlocui pe Dumnezeu cu Marx şi Lenin, liderii comunişti n'au reuşit să şteargă din inimă ceea ce Dumnezeu a pus în inimă: credinţa.

In Polonia, sub scutul neoficial al Bisericii Catolice, muncitorii au început să-şi ceară dreptatea păşind cu crucea'n mână.

In Rusia Gorbaciov a înţeles că opiumul care se opune progresului, nu-i ''Religia'' ci nepotismul şi corupţia.

In România, cu toate că guvernul ateu cu ajutorul tacit al tovarăşului Patriarh a distrus bisericile, a închis pe preoţi şi persecută pe oricine-şi face semnul crucii, ultimele ştiri ne spun că Biserica Unită trăieşte prin catacombe iar aproape un milion de tineri, de viţă ortodoxă, activează în cadrul ''Oastei Domnului''.

Iată de ce suntem optimişti.

Dar biruinţa contra teroarei şi anti-Hristului nu vine stând cu mâinile în sân!

Stroe MOLDOVANU

STRADA SI BISERICA BARATIEI BUCURESTI SEC XIX

A FI ROMÂN-CONDIŢIE GREA

—Andrei PANDREA—

S'au scurs peste patru decenii de când blestemul s'a abătut asupra Europei: soarta nemernică a dărâmat porţile Răsăritului... Hotarul dintotdeauna puhoit de hoardele asiatice, aducătoare de urgie şi moarte, a fost astă dată străpuns de trupele sovietice, năpustite cu dreptul învingătorului asupra învinşilor ultimei conflagraţii planetare, pe care i-au pricopsit oropsindu-i cu îngenunchere şi comunism. România, între alte ţări europene biruite, a fost precupeţită de învingători: puterile occidentale aliate cu Ruşii au cedat imperiului hoardelor, la Yalta, în Februarie 1945, teritorii şi popoare care nu le aparţineau, dintr'o zonă geografică pe care abia o cunoşteau. Configuraţia geo-politică, economică şi socială a vechiului continent a suferit modificări artificiale. Sădirea nelegiuită a comunismului, adus cu tancul, a însemnat şi este încă, pentru Români, cea mai cumplită nenorocire.

Dictatura comunistă statornicită, în pofida tuturor tradiţiilor româneşti, s'a exacerbat hidos, demenţa s'a organizat în model cultural, mai ales în ultimele două decenii şi una din consecinţele ei grave este fuga Românilor din ţara lor, spre alte zări bănuite mai clemente. Cnutul comunist i-a scindat pe Români. Ceea ce ei n'au mai fost,la o asemenea scară, dela Unire încoace, -şi în fond nici dela facerea lumii- s'a petrecut recent, sub ochii noştri. **Românii s'au împărţit: acum suntem cei de acasă şi cei fugiţi; cei din patria devenită iad şi cei din lumea liberă; Români de Răsărit şi Români de Apus.**

Dintr'un popor aşezat, legat de glie, de satele şi oraşele străbune, Românii cu cuţitul la os au ajuns să dea bir cu fugiţii, spre a scăpa de mizeria economică, de penuria incredibilă a bunurilor indispensabile, de întuneric şi frig, de prăbuşirea structurilor sociale, culturale, economice şi politice, de teroarea politică şi cea poliţienească, de imposibilitatea deschiderii vreunui orizont şi apusul tuturor speranţelor. Anual, zeci de mii de oameni se desprind, cu amar în suflet, de locul copilăriei, de rude şi prieteni, de mormintele neamului şi pleacă în necunoscut. Acolo unde licăresc nădejdi, unde libertatea este o certitudine şi democraţia o realitate; unde omul e respectat şi munca lui răsplătită; acolo - adică în Germania Federală, în Franţa, în Italia, în Belgia şi Olanda, USA şi'n încă multe alte ţări, până la antipozi, în Australia. Continua sângerare demografică a ţării sustrage fondului etnic naţional pături din populaţia cea mai activă şi mai calificată, în care fiecare individ emigrat presupune absolvirea unor ani lungi de şcoală şi de formare, traduşi economic prin fonduri importante investite în fiecare din aceşti ingineri, arhitecţi, medici, cercetători, oameni de cultură şi artişti, intelectuali creatori de valori perene, cadre potenţiale de conducere social-economică a societăţii româneşti, capacităţi reale risipite şi de obicei înlocuite cu nulităţi: trepăduşii, activiştii partidului.

In realitate, este vorba nu atât de o hemoragie, cât de o decapitare socială şi naţională, care aduce prinosuri însemnate şi gratuite ţărilor de azil şi pierderi ireparabile ţării, retrogradată de penurie în lumea a treia, printre statele în curs de dezvoltare. Si este trist de observat cum, de multe ori, indubitabilele capacităţi ale emigranţilor nu's folosite mai deloc de Occident (sau sunt utilizate cu totul necorespunzător), noii veniţi fiind automat clasaţi şi etnic, şi social, şi sub raport al pregătirii generale şi profesionale, în pături şi grupuri sociale marginale, care nu le corespunde nicidecum. **Dacă în România, ţara natală, devine imposibil să mai trăieşti, să fii şi să rămâi Român**, pentru cel care a ales drumul fără de întoarcere al exilului, nu-i cu mult mai uşor. Greutăţile nu mai sunt de aceeaşi natură; dar altele noi se ivesc.

Reinserţia printre străini este de obicei strâmbă şi dureroasă. Din om cu salariu de mizerie, dar la casa lui în ţară, refugiatul în Occident începe prin a fi **un asistat. Dreptul la muncă** nu-i poate fi asigurat de îndată şi atunci i se dă, fără nici un merit personal dovedit, şi numai după criterii umanitare, un ajutor. El consistă în sume mordice de bani, uneori, nu mereu!, în locuinţă, şi în înlesniri în vederea adaptării la noua situaţie, care este viaţa altui popor, din altă ţară.

Unii, precum Germanii, sunt sau erau, până de curând mai prompţi şi mai generoşi; fapte şi atitudini explicate prin bunăstarea economică a Republicii Federale. Alţii, din alte ţări care dau azil, oferă un sprijin mai redus, în acord cu posibilităţile de care dispun. Dar, din nefericire, se dovedeşte că nu oricare din noii veniţi este pregătit **pentru Occident şi libertăţile sale**, sau pentru a-şi schimba limba maternă cu una nouă; şi nici pentru a înlocui propria mentalitate, dobândită în condiţiile specifice ale României subjugate, cu cea a grupului uman liber în care s'a stabilit, în noua ţară. Spre pildă: teama de securitate dispare (nu total! întrucât "braţul revoluţiei este lung"!) dar este înlocuită cu spionita, în cea mai mare parte teoretică. Relativa stabilitate a mizeriei din ţară, cu salarii şi pensii minuscule, este înlocuită în lumea liberă cu spectrul şomajului dincolo de care nu se mai află nimic (şomerii "en fin de droits" din Franţa, reprezintă un procentaj înspăimântător printre sinucigaşi).

Realităţi nemiloase care dau serios de gândit tuturor celor care sunt la curent atât cu vitrina sclipitoare, cât şi cu ce se poate afla în spatele ei. Chiar şi cazul fericit de obţinere a unui post de muncă pe măsura posibilităţilor, retribuit convenabil, cu salariu din care se poate dobândi o locuinţă omenească şi duce un trai decent, cu posibilitatea de a călători oriunde în lume (în afară de ţara părăsită!) nu poate aduce pace şi mulţumire sufletului frânt în două, al celui care dacă nu va fi arătat cu degetul ca "metec", va rămâne pururi **un străin între străini.**

Cu alte cuvinte, pentru Român e de rău pe lumea asta: acasă înseamnă **închisoare cu victime şi călăi, iar libertatea vrea să zică şi deştărare, boală grea.** Iar un Român fără ţară este ca un Dumnezeu fără cer, ca un papă fără Vatican, ducând cu el, pretutindeni, povara dorului...

Si atunci cum să fii Român? Să-i mulţumim lui *Dumnezeu că ne-a dat şi* ne-a lăsat, fără a o îngropa şi pe ea, o comoară: limba, amintirile, setea de dreptate şi dragostea de neam şi de ţară... Cu ea vom birui, în cele din urmă, recucerindu-ne demnitatea şi locul care ni se cuvine sub soare, în România dezrobită.

SĂ FI GREŞIT...

Oare Dumnezeu ascultă rugăciunile toate
si-şi potriveşte Minunile pentru fiecare?
Te'ntreb, fiindcă mai ieri, L-am rugat
să prindă rădăcini trandafirul
pe care un ţăran în piaţă mi l-a dat
şi uite, că
nu mă mai pot scula din pat.
Poate I se întâmplă şi Lui
deşi e fără început şi sfârşit,
cum se mai întâmplă câte-odată,
să fi greşit
confundând o floare
c'o fată.

Oare Dumnezeu ascultă rugăciunile
toate şi mereu?
Poate n'a greşit El,
poate am greşit eu.

Anca POPESCU

A VENIT PRĂPĂDUL

—Gheorghe RĂDULESCU—

A venit peste biata Românie comunismul nefast şi odios ca ciuma sau holera, distrugând o ţară şi un popor care niciodată nu s'a ridicat împotriva cuiva.

A venit pe ţevile de tun şi pe tancurile unor armate cu ochi şi frunţi de criminali ce veneau sălbatic, tăind şi spânzurând tot ce întâlneau în calea lor.

Si aceste armate au venit aşa cum le-au dictat marile puteri care au împărţit omenirea din inconştienţă (dar şi din anumite interese inumane) şi au condamnat la moarte popoare şi ţări întregi printre care se află şi ţara noastră.

Au venit să nefericească lumea, să dărâme, să mintă, să ucidă, au venit mai rău ca potopul sau cutremurul, au venit ca duhurile necurate ale pârjolului, ale infernului.

Si s'au aşezat aceşti stăpânitori ai iadului peste ţări şi popoare şi vor să-şi întindă molima şi urâciunea peste tot, au venit cu ură şi dezastru peste ce-i viu, peste ce-i curat şi creator, a venit prăpădul lumii strâns în minţi ucigătoare, monştrii pustiurilor, fără carte, fără inteligenţă, ci cu pumni de asasini, fluturând nu secera ţăranului ci secera morţii, nu ciocanul muncitorului ci ciocanul criminal gata să lovească, au venit cu o zdreanţă de steag roşcovan încărcat de crime şi fără de legi, au venit hoardele întunericului să murdărească şi să nimicească tot.

Istoria lumii este plină de suferinţe, dar şi de frumuseţe şi măreţie, nu spunem acest lucru ca să trecem peste greşelile şi ororile trecutului, poetizând şi romantizând astăzi ce-a fost ieri, dar nimic n'a putut fi atât de rău ca acest comunism aducător de sărăcie, de foamete şi moarte pentru întreaga lume.

Istoria n'a trecut cu vederea peste tragedia unor epoci istorice şi nici peste ticăloşia unor conducători de popoare, ci pe toate şi pe toţi i-a stigmatizat pentru veşnicie în filele ei. Si chiar dacă cineva crede că au fost cazuri când unii au scăpat de cuţitul istoriei se înşeală. Există o memorie imanentă pentru orice timp, pentru toate faptele noastre, care mai devreme ori mai târziu ies la iveală.

Această memorie este mai crudă şi mai exactă decât a tuturor computerelor existente pe care omul le-a creat. Deschideţi istoria omenirii de când există ea şi veţi găsi înscrise numele şi faptele celui mai infernal criminal de neamuri şi popoare până la cel mai ofensiv, în aparenţă, răufăcător, fie că este vorba de istoria Europei sau Americii, fie că e vorba de istoria Chinei sau a Indiei, ori a altei ţări din Orientul îndepărtat sau apropiat, n'a scăpat nimeni. Intotdeauna vom întâlni în viaţă de când există omul cele două forţe care se înfruntă, dar cu toate tragediile prin care a trecut omenirea forţele binelui au triumfat. Este suficient să amintim creştinismul, împotriva căruia s'au ridicat regi şi împăraţi păgâni, ori forţe financiare diabolice care caută de veacuri să-l înfrunte şi să-l nimicească, însă nimeni n'a reuşit să-l distrugă, ci dimpotrivă, vrând distrugerea lui, i-au deschis mai larg porţile.

Opera lui Shakespeare a fost necunoscută un timp îndelungat, dar s'au găsit cu toate dificultăţile şi contrazicerile un Voltaire sau un Lessing să o facă cunoscută şi să-i demonstreze adevărata paternitate shakespeariană, în pofida denaturărilor, a falsului istoric pus la cale de unele cercuri interesate. Astăzi nu se mai îndoieşte nimeni de acest adevăr. Procesul literar al lui Flaubert este prea bine cunoscut. Autorul celebrului roman "Madam Bovary" a fost dat în judecată de imoralitate, romanul său fiind socotit drept o lucrare imorală şi s'a cerut condamnarea autorului.

Din proces însă a reieşit nevinovăţia lui Flaubert şi îngustimea cât şi intenţiile rău voitoare ale unor potentaţi ai zilei, încât în urma acestui fapt opera lui Flaubert s'a făcut cunoscută de opinia publică şi de critica literară franceză ca fiind o creaţie de mare valoare.

Mulţi dintre noi am fost contemporani cu Stalin, cu Mao Tze Tung, cu Gheorghiu Dej şi cu alţii şi cu toţii am asistat cum aceşti

Continuare in pag 5

SCHIMBAREA LA FAŢĂ A EXILULUI

—Pr. Marin MIHALACHE—

Exilul este o experienţă gregară. Pe când eram în ţară învăţasem la cursul de Drept Roman că unei persoane condamnate la moarte i se putea comuta această fatală pedeapsă, prin graţiere, la o pedeapsă mai mică şi anume la trimiterea în exil.

In timpurile de glorie ale Imperiului Roman, dar şi în alte timpuri, exilul era considerat a doua pedeapsă ca gravitate, după pedeapsa cu moartea.

Pe când nu luasem calea pribegiei, n'am putut înţelege acest lucru, aşa cum poate nu-l înţelege astăzi orice Român care doreşte cu orice preţ să părăsească ţara.

Dar odată plecaţi, mai ales la începutul drumului, mulţi realizează că şi exilul este un fel de moarte, mai lentă ce-i drept, dar o moarte sufletească şi o renaştere intr'o nouă realitate, de multe ori radical diferită de situaţia dela noi.

Acum realizăm însă pentru prima dată cine de fapt suntem, acum ne căutăm cu înfrigurare identitatea noastră naţională şi spirituală, pentrucă fără de acestea, cel puţin un timp, nu poţi supravieţui. Acum, apreciind echitabil ceea ce au şi nu au alţii, pentru prima dată m'am bucurat că sunt Român, fiindcă în ţară, în atmosfera aceea de total servilism şi umilire în faţa "străinilor cu valută", în situaţia acelui complex de inferioritate faţă de alţii care veneau în lungi vacanţe şi ne vizitau ca după gratiile unei grădini zoologice, începusem să urăsc condiţia noastră de sclavi în propria ţară şi faptul că avusesem "neşansa" ontologică de a mă naşte Român.

Acum însă, în exil, în condiţii de libertate politică, începe pentru mulţi dintre noi acea "schimbare la faţă", acea redescoperire a iubirii faţă de neam, faţă de "sărăcia şi nevoile" sale, faţă de tezaurul sufletesc adunat de acest popor în prigoana unei istorii care a încercat prin toate mijloacele să ne nimicească şi să ne înstrăineze de sfintele noastre virtuţi milenare.

Acum cu trecutul în straiţa sufletului, dar cetăţeni ai altor lumi, începem căutarea noastră interioară, setea după "unire" cu alţii ca noi, cu o trăire, gândire şi aspiraţii identice ori asemănătoare. Dar paradoxul este că în condiţii de totală libertate de întrunire şi expresie, în condiţiile când cei de acasă îşi pun mari nădejdi în izbânda noastră, a celor de "aici", a celor "norocoşi", iată că în ansamblul său, exilul românesc este mai divizat ca oricând, este mai învrăjbit şi mai risipit sufleteşte decât al multor alte neamuri aflate în aceeaşi situaţie ca şi noi.

Cauzele diviziunii şi fărâmiţării noastre organizatorice, de acţiune şi sufleteşti sunt desigur multiple. "Inventarul" acestora este ţinut destul de bine de presa exilului, aşa că este inutil poate să le mai repetăm.

M'aş referi numai la osânda sau judecata, suspiciunea sau învinuirea prin care ne privim şi ne acuzăm unul pe altul.

Fiindcă atâta timp cât ne simţim suspectaţi şi judecaţi unul de celălalt, pe drept sau pe nedrept, creşte în noi un fel de zid al ostilităţii şi neacceptării, un zid interior, de multe ori nevăzut, dar cu atât poate mai real şi de netrecut.

Este adevărat că umbra fricii şi sechelele trecutului încă ne mai încearcă, este adevărat că şi dintre apostolii Domnului, aleşi de El însuşi s'a găsit şi unul să trădeze cauza sfântă, este adevărat că nu toţi suntem cu totul curaţi şi că ispita apostaziei şi indiferenţei ne decimează rândurile, dar şi lipsa totală de încredere a unuia faţă de altul ne ţine departe ca nişte străini şi duşmani.

Si atunci fără de "mandat" luăm dreptul lui Dumnezeu de a judeca lumea şi ne osândim unul pe altul la tăcere, şi exilul tot la pasivitate. Desigur este un lucru să judeci ceea ce nu-ţi aparţine, şi este altceva să discerni binele de rău şi adevărul de falsitate.

A înţelege şi a nu compromite adevărul este într'adevăr o problemă etică şi atât de necesară în relaţiile unui exil risipit geografic până la marginile pământului.

Dar noi ştim bine din istorie că oricât de importante s'ar fi dovedit, nu legea şi etica au salvat lumea dela pierire, ci harul şi iubirea. "Legea de aur" a justiţiei celei mai perfecte şi calculate nu poate face cât un dram de iubire. In relaţiile dintre noi însă "legea" şi "etica", dreptul şi adevărul trebuesc respectate, fiindcă fără de acestea nu ar fi ordine, nici justiţie, nici exil cinstit.

Dar a ne preocupa peste măsură să facem dreptate istorică şi lumină politică în exil este un calcul ca orişicare, şi nimeni nu poate pretinde a face un lucru suprafiresc.

Numai iubirea şi adevărul ne pot ilumina şi transfigura pe toţi, şi de aceea aş îndrăzni să spun că în momentul de faţă, când exilul se frământă să găsească soluţii spre unitate de vederi şi idealuri, şi când neamul trece marele examen al existenţei sale, "problema" esenţială a exilului nu ar fi una primordial etică, adică de judecare a viilor şi morţilor, deşi etica şi discernământul nu trebue să ne părăsească niciodată, ci o problemă fundamental spirituală, de "schimbare la faţă" de transfigurare a întregii suflări româneşti.

Pe scurt, la ora actuală, mai mult ca orişicând exilul nostru are nevoie de acel Român Nou, înduhovnicit, care caută în primul rând învierea neamului, iubirea de fraţi, împăcarea şi unitatea de voinţă şi determinare.

Dar înainte de a iubi şi a ne împăca între noi trebue să-L iubim şi ne împăcăm cu Dumnezeu.

Fără a ne împăca aşa cum se cuvine cu Dumnezeul iubirii, al adevărului şi al dreptăţii, noi nu vom putea în realitate să ne împăcăm cu nimeni, nu vom putea să ne înţelegem şi să înţelegem pe nimeni, indiferent de culoarea politică pe care o reprezentăm, indiferent de stindardul sub care defilăm în văzul lumii, indiferent de programele sau platformele pe care le susţinem sau luăm parte.

O unitate "antropologică", numai de "sânge", o frăţie de "interese", nu reprezintă decât uniri limitate şi formale, uniri care pot ascunde în ele înşile primejdii mult mai serioase decât "o dezbinare" bazată pe principii de adevăr şi onestitate.

Se chiar spune că atunci când nu vrei să se facă ceva mai creezi o organizaţie sau un partid, iar când vrei să nu mai facă nimeni nimic atunci uneşti aceste partide. Aceasta pentrucă niciodată nu se poate înlocui fondul cu forma şi nici "multul" cu "multe".

Dar nu acesta este pericolul dezbinării exilului. Suntem dezbinaţi şi pentrucă noi nu suntem capabili să iertăm sau să uităm greşelile altora, după cum şi alţii nu se lasă mai prejos să recunoască vreo greşeală.

Iertarea noastră însă nu trebue înţeleasă drept un "compromis de eficienţă", nici drept un act formal de dreptate, ci o experienţă interioară unică de reunire, de întoarcere din exilul înstrăinării sufleteşti, este iubire fără condiţii, acceptare a celor pierduţi şi rătăciţi la casa ospitalieră a neamului.

Astăzi, mai mult ca orişicând, irezistibile forţe par să determine atât istoria cât şi destinele noastre personale şi naţionale.

Indivizi şi grupuri, naţiuni şi grupuri de naţiuni sunt împinse în conflicte, disperare şi chiar autodistrugere.

Fiecare, într'un fel sau altul, este astfel influenţat şi dominat de aceste puteri, astfel încât nu există parcă speranţă pentru nimeni, nicăieri pe pământ, dar mai ales pentru neamul nostru oropsit.

"Ingerul" puterii, al cunoaşterii şi al materiei îşi manifestă fascinaţia şi teroarea, dar şi tragica lui glorie.

Poate şi de aceea ostilitatea şi aroganţa, mândria şi ura sunt astăzi câteva din simptomele vieţii noastre din exil, ale unei boli spirituale colective care treptat duce la îndepărtarea noastră a fiecăruia de ţelurile şi idealurile nobile în numele cărora ne-am părăsit cândva ţara de origine alegând calea spinoasă a exilului.

Poporul român de acasă este şi acesta sufleteşte aproape bolnav datorită presiunilor puternice şi repetat exercitate asupra lui de a-şi schimba legea şi voinţa de determinare.

Tirania impusă asupra noastră în numele socialismului şi "democraţiei" ne-a făcut să ne refugiem şi acolo într'un alt fel de exil, unul mai greu, sufletesc, refugiu care se manifestă fie prin indiferenţă şi mocnită resemnare, fie prin supunere orbească faţă de valul vremii, aşteptând zadarnic şi nădăjduind un ajutor din afară.

Unirea exilului cinstit şi bine intenţionat a devenit astfel o problemă crucială a existenţei şi salvării neamului.

Să pornim dela ceea ce ne uneşte şi dela ceea ce avem bun într'adevăr în comun, lăsând ca diferenţele şi disensiunile să le rezolve istoria şi să le judece Dumnezeu.

A VENIT PRĂPĂDUL

Urmare din pag 4

criminali, care erau preamăriţi şi slăviţi de propaganda lor dezgustătoare comunistă au fost denunţaţi după moarte (poate că nu se putea altfel) şi trimişi la zidul infamiei şi batjocorii, tocmai de acei care le-au susţinut ticăloşiile şi crimele, ca să le vină, şi acestora din urmă rândul după fapte şi ierarhie.

Poate că printre ţările lumii acaparate de comunism, România să fi suferit mai mult decât altele, alături de Vietnam şi Cambodgia, cu toate că nu se poate cântări suferinţa umană, însă României, marile puteri "i-au hărăzit" mai multă suferinţă şi distrugere lăsând-o într'o proporţie de peste 90% la discreţia Uniunii Sovietice, în infernul comunist.

Stând astfel lucrurile, ca în orice parte a globului, a ieşit la iveală şi putregaiul pe care îl aveam în ţară, întinzându-şi tentaculele infectate ale distrugerii peste tot. Si acest putregai a omorît şi omoară în continuare ce mai este viu în România şi-şi trimite şi peste hotarele ţării molima prin exponenţii lor ca să-i "fericească" şi pe acei din ţările libere cu "binefacerile" crimei comuniste.

Si aceştia "atât de inofensivi" se aşează printre noi cu scopuri "umanitare, de cultură şi artă". Intrebarea e care "umanitarism", care "cultură", care "artă", comuniste?...

Le cunoaştem şi le înţelegem intenţiile de infiltrare şi de corupţie. Le cunoaştem simbria pe care o primesc dela stăpânii lor care nu se dau în lături dela nimic, stăpâni care au adus toată nenorocirea lumii pe capul poporului român. Unii dintre aceşti simbriaşi se ocupă cu conferinţe universitare, transformând departamentele facultăţilor unde lucrează în oficine de propagandă şi spionaj, loc unde vin şi "participă toţi diplomaţii cu instrucţie şi cultură" de partid şi securitate, alţii "aranjează muzee de artă românească" cu mărfuri trimise de "darnica şi onesta" pletoră de bâjbâitori în ale scrisului şi cititului, alţii vor să dirijeze treburile comunităţilor şi bisericilor libere româneşti "care sunt lipsite de un astfel de sprijin frăţesc", iar alţii se învârt printre noi, foşti de toate prin ţară, numai oameni n'au fost şi trag cu urechea şi sunt indignaţi pe Românii care refuză "ajutorul lor atât de mărinimos şi dezinteresat".

Si toţi aceştia "doamne şi domni" strigă cât îi ţin puterile că lumea Occidentului şi comunităţile româneşti din exil sunt "manevrate de fascism, de nazism", încât lor care vor să împrăştie "umanitara" crimă comunistă, ce le mai rămâne?

Si totuşi o întrebare legitimă ne punem. Oare toţi aceştia presăraţi pe teritoriile ţărilor occidentale nu au măcar o clipă vreo mustrare de conştiinţă (sau poate nici n'au auzit de aşa ceva) când îşi privesc ţara de origine şi poporul român în ce prăpastie se află?...

Iar dacă nu, să-i înghită infernul de unde au venit.

Gheorghe RĂDULESCU

ÎNTOARCEREA LA OBÂRŞIE ...

-UNEI PRIETENE-

—Florian ONITZA—

După două zile de meditaţie la conţinutul scrisorii tale, am ajuns la concluzia că viaţa pe acest pământ, este o limitare, din care încercăm tot timpul să evadăm.

In vremea noastră şi mai ales aici, consumul exagerat al drogurilor, pare să confirme tendinţa de evadare din corsetul care strangulează voinţa, iniţiativa şi setea de libertate a fiecărui om, silindu-l să trăiască în cătuşa cărnii până la moarte.

M'am întrebat dacă moartea este o finalitate, o dispariţie totală sau o pulverizare în părţile din care am fost alcătuiţi.

Religia ne învaţă că am fost luaţi din pământ şi că în pământ ne vom întoarce.

Dacă acest lucru este valabil pentru trupul care se vede, să ne punem firească întrebare: legea aceasta a transformării şi întoarcerii la obârşie, nu este oare valabilă şi pentru sufletul şi duhul care nu se vede? Inclin să cred că aşa cum materia din care este alcătuit trupul se întoarce în pământ, facultăţile noastre psihice, morale şi intelectuale, se întorc şi ele la obârşie. Dar care este obârşia lor?

In Sfânta Scriptură, se spune că aici pe pământ, omul nu poate face decât ceea ce îi este dat din cer. Dar ce este Cerul? Este oare numai ceea ce spun religiile, adică un Dumnezeu care ar avea miliarde de ochi şi de urechi, să vadă şi să audă necazurile oamenilor şi să-i ajute pe cei ce se roagă pentru a-i scăpa de nenorocire? O, nu! Pentru mine, care am studiat o viaţă întreagă corelaţiile dintre om şi Univers, Cerul de care vorbeşte Biblia, este totalitatea radiaţiilor şi impulsurilor astrale, ale planetelor şi stelelor fixe, în care se zămisleşte şi se dezvoltă omul. Radiaţiile şi impulsurile acestea fac parte integrantă din fiinţa intimă a omului, făcându-l receptiv faţă de ceea ce "îi este dat din Cer". Iar moartea nu este altceva decât întoarcerea la obârşie a acestor puteri, prin fenomenul pulverizării în neant. In clipa în care acest corset sau corp fizic dispare, spiritul şi toate darurile, talentele şi facultăţile cu care a fost înzestrat, sunt absorbite de sursa din care au provenit. Cu alte cuvinte, prin moartea trupului, spiritul se integrează în Eternitate şi se contopeşte cu ea, aşa cum stropul de apă se contopeşte cu marea sau cu oceanul din care a provenit.

Că acest mod de a gândi este foarte apropiat de acela al Eclesiastului (cap.4-2,3) o dovedeşte acest text:

"Si am găsit că morţii care au murit mai înainte, sunt mai fericiţi decât cei vii, care mai sunt încă în viaţă. Dar mai fericit decât amândoi, am găsit pe cel ce nu s'a născut încă, fiindcă n'a văzut toate relele ce se petrec sub Soare".

Am împărtăşit totdeauna credinţa în nemurire şi privesc plecarea din lumea aceasta ca pe o debarcare dintr'un vapor sau din alt vehicul, în care am fost nevoiţi să stăm un anumit număr de mile...

Unii debarcă mai de vreme iar alţii mai târziu. Si pentrucă nu ştie nimeni unde se duce după debarcare, se tem toţi de moarte.

PERICOLUL UNEI ÎNŢELEGERI

—Dr.Alexandru M. MUNTEANU—

La întâlnirea Reagan-Gorbaciov, pentru a se accentua dorinţa unei înţelegeri din partea ambelor părţi, s'a apelat la un gest semnificativ: s'au adresat reciproc cu pronumele fiecăruia "Ron şi Michel" pentru a marca bunăvoinţa cu care au venit la întâlnirea respectivă.

Dacă această înţelegere va deveni o realitate, ceea ce nu este încă cert, ea se va face desigur pe socoteala altora; sub prestigiul monopolului puterii pe care-l deţin, cu mare decalaj faţă de ceilalţi actori pe scena internaţională. Interesul marilor puteri pentru înţelegere este mare, deoarece pe această cale se sustrag pericolului unui război atomic şi aceasta este important pentru ambele părţi. Nici una din ele nu vrea să expună populaţia, capacitatea industrială, armata pentru ficţiuni teoretice. Astfel interesul momentan este mai puternic decât dorinţa de a răspândi comunismul, sau impunerea drepturilor omului, frontiere după considerente conforme dreptului internaţional, dorinţa de independenţă a popoarelor, sau alte motivaţiuni.

De aceea se caută o înţelegere. Uniunea Sovietică cu Gorbaciov au nevoie de o pauză pentru îndreptarea situaţiei economice, restructurarea societăţii prin Perestroika şi Glasnost, iar Americanii se găsesc în perioada schimbării preşedintelui, deci într'o perioadă de gol politic al puterii executive şi aşteaptă noua orientare. Deci ne aflăm într'un moment de pat, favorabil unui respir politic.

De altfel situaţia în Uniunea Sovietică nu este încă definitiv clarificată; dacă Gorbaciov va reuşi în dosul surâsului său fermecător să-şi arate dinţii de fier (cum l-a caracterizat Gromyko) şi dacă va reuşi să-şi impună programul său revoluţionar, acuma când revolta din Armenia, retragerea din Afganistan şi rezistenţa internă la reformele sale, oferă adversarilor săi argumente puternice.

După revoluţia din 1917, se punea întrebarea în cancelariile apusene, dacă să se trimită trupe de intervenţie, pentru a stăvili răspândirea comunismului? La care un important om politic a răspuns: nu este nevoie. Comunismul va fierbe în zeama lui proprie.

Să fie oare mişcările din Armenia, Tările baltice, Germania democrată, semnalul că zeama a început să fiarbă? Este aceasta urmarea insistării Apusului pentru respectarea drepturilor omului, care a fost mereu repetată în acţiunile politice ale Apusului?

Putem constata că a trebuit mult timp până ce această fierbere să aibă loc; că multe popoare au avut de suferit, dar aşteptarea a avut avantajul că a fost evitată o confruntare de mari proporţii; dar acum sunt semne că ea a izbucnit în lumea comunistă. Ea a început în ţările ocupate din Răsăritul Europei: în zona sovietică din Germania, Ungaria, Polonia, Cehoslovacia, România, apoi China pentru a izbucni în sfârşit şi în Uniunea Sovietică, unde Gorbaciov a descoperit în sfârşit o parte din deficienţele şi inadvertenţele acestui sistem politic, într'un moment când ele au devenit evidente pentru cetăţenii sovietici. Altfel nu se poate explica că Gorbaciov, care nu este prost, şi-a permis să propage o revoluţie în mentalitatea sovietică: perestroika şi glasnostul, care în fond nu se împacă cu comunismul clasic. In România fierberea, care se anunţă, este oprită de teroarea exercitată de regim, în timp ce în Uniunea Sovietică revoluţia a început de sus.

Cât de departe poate merge Uniunea Sovietică cu concesiile sale faţă de cererile Armenilor? Dacă satisfac aceste cereri va provoca o avalanşă de pretenţii ale căror consecinţe sunt incalculabile pentru Uniunea Sovietică!

Statele Baltice, Armenia, Azerbaidjanul, Basarabia, chiar Ucraina, Tătarii, Cazacii, ar putea cere desprinderea de Uniunea Sovietică şi aceasta în deplină concordanţă cu propria sa legislaţie: proclamaţia consiliului comisarilor poporului din 15.11.1917, care este actul constitutiv al Uniunii Sovietice şi care la aliniatul 2 declară: Dreptul popoarelor Rusiei la autodeterminare până la desprinderea de Uniune şi constituirea unui stat de sine stătător, precum şi drepturile garantate de constituţia actualmente în vigoare, art. 125-128, care garantează diferite libertăţi, dar care nu au fost şi nu vor fi curând aplicate.

O situaţie dificilă; dar aşa se întâmplă cu conduceri clădite pe neadevăruri; minciuna se răzbună când ne aşteptăm mai puţin. Secole de-a rândul, Rusia a subjugat un vecin după altul: Tătari, Cazaci, Finlandezi, Georgieni, Armeni, Ucrainieni, Basarabeni.

Bolşevicii, moştenitorii regimului ţarist au continuat după revoluţie cu Tările baltice, Bucovina, Basarabia, Mongolia, Insulele Kurile, Afganistanul, la care trebue să adăugăm statele din Răsăritul Europei aflat sub influenţa sovietică.

Până acum i-a reuşit Uniunii Sovietice să stăpânească tensiunile naţionale. Securitatea şi armata dominată de Ruşi au ţinut popoarele străine sub control. In Uniunea Sovietică trăiesc acum peste 100 de diverse naţionalităţi, politic, economic şi social ţinute la acelaşi nivel. Conducerea brutală a ameninţat caracteristicile culturale ale acestor popoare. Acum acestea vor aceleaşi drepturi ca şi Ruşii; să vorbească liber despre problemele lor naţionale şi să ia parte la puterea politică.

Este cea mai grea probă politică pentru Gorbaciov! Poate o personalitate să schimbe totul? Rămâne deschisă întrebarea, cine va câştiga în Uniunea Sovietică partida: Gorbaciov sau adversarii săi?

Dacă Gorbaciov pierde, problema este clară pentru toată lumea. Nu se schimbă nimic. Apusul eliberat de personalitatea charismatică a lui Gorbaciov şi propunerile sale seducătoare de pace, va înarma în continuare şi va profita de turbulenţa creată de perestroika şi glasnost în speranţa că Uniunea Sovietică se va desprinde de comunismul învechit şi de consecinţele sale interne şi externe.

Nimeni nu vrea să impună Ruşilor un sistem democratic. Sunt popoare cărora le convine mai bine o dictatură, deoarece nu sunt încă coapte pentru o democraţie, dar o oarecare libertate şi modificări în structura economică este dorită şi de Ruşi.

Dacă Gorbaciov câştigă partida şi îşi păstrează pe deplin puterea, atunci problema este mai dificilă şi periculoasă, deoarece dispune de calităţi remarcabile: este inteligent şi cult, dispune de o particularitate charismatică, este bine informat de serviciile de informaţii sovietice şi manipulează dibaci minciunile din arsenalul partidului şi al KGB-ului, care l-au format, are o soţie cultă cu care se poate sfătui şi să nu uităm este un patriot în sensul comunist, pentru patria sa. Dar nu trebue să uităm, că în politică, nu se cunosc prietenii sau obligaţiuni, ci numai interese. Conducerile urmăresc scopurile proprii. Inţelegerea Reagan-Gorbaciov este o înţelegere pentru asigurarea reciprocă. Trebue să fie clar că Statele Unite nu vor risca distrugerea oraşelor sale, pentru a apăra oraşele europene.

Acelaşi raţionament este valabil şi pentru Uniunea Sovietică în apărarea statelor din Estul Europei, cu atât mai mult cu cât catastrofa dela Cernobil şi pierderile din Afganistan le-au oferit Ruşilor gustul amar al unui viitor război şi nu se poate conta pe asentimentul populaţiei.

Se pune întrebarea dacă sforţările lui Gorbaciov vor găsi crezare în Apus, deoarece el însuşi nu aplică glasnostul în politica externă când e vorba de interesele Uniunii Sovietice: nu este adevărat, spre exemplu, că statele europene din zona de influenţă sovietică şi-au ales singure sistemul politic de guvernare după condiţiuni concrete? Ocuparea acestor ţări de către tancurile şi trupele sovietice!

Trebue să fi dotat în mare măsură cu un simţ imperialist înnăscut ca să afirmi şi să găseşti acest lucru normal şi justificativ, Au fost condiţii survenite în urma unui război, după care lumea obosită voia să termine cât mai repede cu starea excepţională în care se găsea, iar Roosevelt nu a avut viziunea politică necesară;

In tendinţa sa imperialistă manifestată constant, Rusiei îi era egal cu cine colabora; Cu Hitler pentru: Basarabia şi Tările baltice, cu Roosevelt un om bolnav, care a fost incapabil să recunoască pericolul cedării Europei Sovieticilor până la Berlin.

Dorinţa de a stăpâni Europa, apare din nou în evidenţă în formularea lui Gorbaciov "Europa-casa noastră". Ce însemnă "casa noastră"? Este aluzia şi invitaţia adresată Europenilor de a izgoni de pe continent pe Americani pentru a lăsa astfel teren liber influenţei şi dominaţiei sovietice, care cu o populaţie în plus de 300 de milioane de oameni instruiţi, cu un înalt nivel tehnic şi cu materiile prime proprii din URSS să îngenunchieze cealaltă mare putere şi concurentă Statele Unite ale Americii. In acest fel s'ar realiza visul de unică stăpânire a comunismului.

Ce a însemnat acapararea Tărilor Baltice, Basarabiei, Bucovinei, şi a extinderii zonei de influenţă până dincolo de Berlin, altceva decât dorinţa de acaparare a întregii Europe?

De asemenea nu corespunde adevărului, afirmaţia că Uniunea Sovietică aparţine Europei. Cea mai mare suprafaţă a ei se găseşte în Asia. Siberia şi Mongolia nu au nimic comun cu Europa. In afară de aceasta, Rusia a căutat mereu să fie altceva decât Europa. Astfel se explică de au păstrat alfabetul cirilic şi nu au adoptat pe cel latin comun Europei, dece au persecutat catolicismul din Ucraina impunând religia ortodoxă; ca şi ecartamentul liniei ferate mai larg decât cel standarizat în Europa. Iată dovezi că Rusia nu dorea să fie integrată în Europa, ci doreşte să încadreze Europa în Rusia!

Ceea ce este adevărat, este faptul că Rusia s'a adapat la cultura, tehnica şi civilizaţia europeană: Tarul Petru cel Mare a înfiinţat industria rusă, construcţia de vapoare, meşteşugul, prin cunoştinţe şi specialişti aduşi din Europa apuseană. Mulţi intelectuali ruşi s'au format în Apus. Franţa, Germania, Elveţia şi Olanda au fost ţări preferate, de unde au importat cunoştinţe şi specialişti, învăţaţi şi meşteri. Nici măcar teoria comunistă nu este rusesască. Marx şi Engels nu au fost Ruşi!

Obiceiul de a acapara tehnologie străină din alte ţări nu a dispărut. După cel de al doilea război mondial au transportat în Uniunea Sovietică din Germania ocupată de ei pe cei mai importanţi tehnicieni şi ingineri germani (cca.5000) de multe ori cu familii cu tot. Astfel amintesc pe colegul lui Werner von Braun, Inginerul Helmut Goldrupp, care le-a creat cu experienţa şi cunoştinţele sale rachetele necesare succesului sovietic iniţial în zborurile cosmice. Spionajul şi furtul de tehnologie apuseană a format şi formează o preocupare de vârf a organelor sovietice de spionaj.

Pericolul constă în aceea că, Gorbaciov a reuşit să câştige de partea sa în oarecare măsură şi pe unii Europeni din Apus. Statele din Răsăritul Europei, din zona de influenţă sovietică, nu au reprezentat vreo problemă pentru Ruşi, deoarece ele dansează după melodia impusă de Moscova; dar se găsesc şi personalităţi europene care tind să dea crezare încântaţilor lui Gorbaciov, ca Egon Bahr şi într'o măsură mai diplomatică Genscher. Echilibristica lor prin ambiguitatea propagată este periculoasă. Poate ar fi preferabil un categoric "NU" cum au făcut Chinezii, buni cunoscători ai mentalităţii ruseşti.

Refuzul categoríc al lui Gorbaciov, de a lua în considerare problema reunificării Germaniei ar trebui să dea de gândit şi să nu se piardă din vedere dilema în care se găseşte. S'ar putea ca Kremlinul să reconsidere această problemă. Pentru aceea trebue să se urmărească, ca şi celelalte state europene să înţeleagă importanţa unei Germanii unite şi puternice în structura unei Europe unite şi că deşi problema germană, rămâne subordonată unificării Europei ea nu poate fi despărţită de o Germanie puternică. Heinrich Geibler atrage atenţia Uniunii guvernamentale asupra acestei probleme, propunându-i să reflecteze asupra ei.

Ambele Mari puteri intuiesc, că Piaţa comună europeană are şi un rol politic şi îşi impune accente proprii, dar numai dacă este puternică şi unită. Dar puternică şi unită nu poate fi decât cu o Germanie unificată. Invidia şi frica în faţa concurenţei economice germane, care serveşte în fond şi Europei unite, nu trebue să fie victima unui egoism rău înţeles şi greşit aplicat. Statele europene nu trebue să facă front comun cu Statele Unite şi Uniunea Sovietică pentru împiedicarea unificării germane. De altfel Republica federală germană a demonstrat în nenumărate rânduri capacitatea şi bunăvoinţa ei de a ajuta şi contribui atât în consolidarea ideii unificării Europei cât şi în domeniul ajutorului ţărilor slab dezvoltate din lumea a treia. Intre cele două mari puteri apare ca necesară o nouă formaţiune politică, care să menţină echilibrul politic necesar păcii şi apărării intereselor celorlalte popoare.

DEZARMAMENT:
Aranjament cu privire la Europa: Ce rămâne, poate supravieţui!

RĂZBOI ŞI PACE

(VII)

—Radu ENESCU—

> "La Révolution fut faite par des hommes qui aspiraient violenment à la liberte et qui aboutirent au cesarisme" (Rougier)

"L'Esprit des Lois" a fost cartea de căpătâi a celor ce au căutat prin toate mijloacele să pună capăt exceselor monarhiei absolute, şi a instaura o democraţie "liberală" pe baza principiului suveranităţii poporului.

"La liberté est le droit de faire ce que la loi ne défend pas", afirma Montesquieu. Era iluzia mai tuturor publiciştilor vremii de a crede că libertatea rezidă în suveranitatea legii; de a considera legea,- constituţia scrisă, statutul juridic al fiecărui individ-mijlocul de a combate arbitrarietăţile guvernului şi abuzurile administraţiei vechiului regim.

Bunele intenţii ale lui Montesquieu au fost unanim recunoscute de gânditorii poltici de atunci şi până în zilele noastre. Dar maxima "la liberté est le droit de faire ce que la loi ne défend pas" (ceea ce legea nu interzice) poartă în ea un viciu de fond. Ea poate duce la nebănuit de grave excese, la monstruoase tiranii. Cine legiferează? Ce legiferează? Cum legiferează?

Oamenii Revoluţiei Franceze, considerând infailibilă "suveranitatea poporului" au crezut de cuviinţă că era de datoria lor să legifereze totul, să reglementeze totul: tranzacţiile economice, viaţa profesională, obiceiurile, credinţele, etc. Prin zeci de legi se străduiră să planifice economia, şi rezultatul fu foamete şi teroare. Prin jurământul public, legea împotriva suspecţilor şi cultul Fiinţei Supreme îşi arogară dreptul de a scurta conştiinţele, de a viola forul interior, de a instaura o inchiziţie de Stat. Fără să ţină seamă de faptul că, dacă legea se exercită într'un domeniu care nu-i corespunde, dacă ea e discriminatorie şi de "excepţie", dacă abuzează de principiul efectului retroactiv, dacă sileşte conştiinţa morală, atunci ea nu e demnă de respect. (Vom reveni asupra temei cu prilejul bicentenarului revoluţiei).

Astăzi regimul sovietic, paradoxal, adoptă şi aplică cu cea mai mare rigurozitate consecinţele logice ale principiului liberalist expus de Montesquieu: "Libertatea este dreptul de a face ceea ce legea nu interzice". Pentru simplul motiv că legea interzice absolut tot; comunismul fiind prin însăşi natura lui "un regim al restricţiilor", al prohibiţiilor. Singura libertate fiind cea de a muri (şi nu pentru toţi aşa cum ar dori). El nu admite nici instanţă superioară, nici valoare transcendentă; nici justiţie, nici morală, nici ştiinţă, nici artă, nici familie.

Această curioasă însuşire de către molohul sovietic a unui principiu enunţat şi apărat de spiritele cele mai liberale ale epocii "luminilor" pare o cruntă ironie dialectică şi în acelaşi timp o batjocură a postulatului liberal.

Revoluţia Franceză ca şi cea bolşevică au înfierat aşa zisele arbitrarietăţi ale vechilor regime, respectiv monarhia şi ţarismul. Dar absolutismul, cuvânt de altfel echivoc, n'a însemnat despotism. Dreptul divin al regelui implica şi angaja răspunderea sa directă în faţa lui Dumnezeu şi indirect în faţa poporului. Regele n'a încălcat legile organice ale regatului. Monarhia franceză n'ar fi decretat niciodată o expropriere în masă, aşa cum au procedat revoluţionarii cu bunurile coroanei, cele bisericeşti, ale emigraţilor şi suspecţilor; n'ar fi impus faimoasa lege teroristă "la loi du 22 prairial" care suprima toate garanţiile de justiţie, şi în urma căreia "les têtes tombaient comme des ardoises", după cuvintele lui Fouquier-Tinville, acuzatorul public de tristă celebritate.

Monarhia franceză s'a prăbuşit nu pentrucă era despotică, ci pentrucă fusese prea slabă, incapabilă de a impune celor privilegiaţi reformele indispensabile preconizate de Turgot sau Necker.

Abismală diferenţă cu statul totalitar, care nu reprezintă nici puterea divină şi nici voinţa generală a poporului, din lipsa unui autentic sufragiu universal.

***

"Laissez faire, laisser passer" a fost principiul de bază al liberalismului. Cuvinte sonore, ca şi cele "strigate" de Revoluţia Franceză: Liberté, Egalité, Fraternité.

Lozinca liberalismului economic, "laissez faire... "cuprinde un echivoc. Viaţa economică nu se poate desfăşura decât într'un cadru juridic care nefiind un dar al naturii e produsul unor convenţii. Liberalismul total e o utopie. Statul trebue să asigure o serie de servicii publice, să asume anumite responsabilităţi, gestiuni care nu corespund initiaţivei private: juridice, fiscale, monetare, lucrări publice, apărare naţională, etc.

Toate aceste forme de "intervenţii" sunt în mare măsură legitime şi au fost practicate de-a lungul istoriei sub modalităţi diferite, şi la grade diferite. In funcţie de sistemele şi ideologiile în vigoare. Statul poate interveni ca instrument regulator şi arbitru asigurând bunul mers al societăţii, drepturile cetăţenilor, libertatea lor de a întreprinde, de a se constitui în asociaţii politice sau profesionale, de a le apăra interesele punându-le la dispoziţie un sistem juridic just şi eficient, de a le consfinţi libertatea de mişcare. Sau Statul poate interveni blocând toate iniţiativele şi suprimând drepturile cetăţeneşti.

Ca atare, intervenţia poate fi generatoare de libertate, în primul caz, sau de servitute, în al doilea caz. Cu alte cuvinte, de bună stare sau de penurie; de muncă sau de silnicie.

***

> "Cuvântul glasnost va intra în curând în vocabularul occidental, aşa cum s'a universalizat şi cuvântul sputnik. ("Marele truc numit glasnost". Alexandre Zinoviev).

Un cuvânt nou a apărut de curând în lexicul politic: perestroika; restructurare.

Teroarea Revoluţiei Franceze a durat 70 de săptămâni dela uciderea regelui; cea comunistă dăinueşte de 70 de ani de când gărzile roşii au măcelărit întreaga familie a Romanovilor.

Nu e prima oară că Occidentul aşteaptă un Thermidor al revoluţiei comuniste. De zeci de ani ne tot amăgim c'o să sosească. In consecinţă scepticismul nostru în ce priveşte o adevărată "restructurare" e bine fundamentat.

Dar acrobaţiile, cu subtile piruete, ale noului Secretar General, cel cu semnul lui Cain pe frunte, au debusolat mare parte din Occident. Mulţi s'au lăsat seduşi de zâmbete şi promisiuni. O restructurare? Ne întrebăm: Când se va produce marele rendez-vous electoral liber? Când atât de aşteptata îmbrăţişare cu fraţii noştri de "dincolo"? Când dreptul de a circula nestingherit, de a distribui echitativ rodul muncii, de a-şi spune păsul fără teamă? Să ne înarmăm cu multe rezerve în virtutea principiului "douter et redouter". Perestroika? Un narcotic cu uimitoare efecte.

Franz Josef Strauss, virulentul anticomunist de odinioară, a căzut şi el în mrejele sirenelor în urma vizitei la Moscova; în urma contractelor comerciale (noua campanie utilă politicii lui Gorbaciov din punct de vedere economic şi psihologic) cu Uniunea Sovietică. Cel care cu prilejul celebrei Ostpolitik a lui Willy Brandt a decretat amurgul Occidentului ("Gute Nacht, Deutschland! Gute Nacht Europa!"), astăzi rosteşte: "Nu mai e momentul să ne temem de intenţiile agresive ale U.R.S.S.-ului". "Marte, zeul războiului a cedat locul lui Mercur, zeul comerţului", afirmă el.

Dar, cum prea bine observă subtilul şi ironicul Yves Cuau: "Să nu uităm că Mercur , zeul comerţului, e şi zeul pungaşilor".

MAREA DESPĂRŢIRE DE NOICA

—Dinu PIETRARU—

> " In sfârşit, când îmi vezi indiferenţa de ahoretic, exclami: a regăsit neutralitatea ! Dar indiferenţa nu e neutralitate. Stoicii sunt indiferenţi, nu şi neutri. "

Citatul de mai sus l-am desprins nu dintr'o operă filosofică scrisă de Noica, ci dintr'o scrisoare a acestuia către prietenul său, Al. Paleologu. Voit vom începe aşadar să notăm câteva consideraţii despre marele nostru dispărut, bazându-ne pe mărturia vremelnică a genului epistolar.

Cu câteva luni în urmă a apărut la Bucureşti o parte din corespondenţa principalelor personaje ale "Jurnalului dela Păltiniş": Noica, Liiceanu, Pleşu, Vieru, Paleologu. Cartea e ciudată: nu e literatură, dar devine exemplară prin faptele "eroilor", nu e filosofie, dar vorbeşte despre acţiunea filosofică, nu e o carte a moralei, dar tânărul învăţăcel o poate pune cu încredere la căpătâi. Putem spune că, în ultimii ani, Constantin Noica s'a mai născut o dată, pentru mai tânăra generaţie, sub impactul "Jurnalului dela Păltiniş". Conturul filosofului s'a sublimat, trăsăturile şi-au pierdut din materialitate.! Forţa "Jurnalului...", nicidecum o carte de filosofie, ci un model al practicii gândirii, stă în crearea de model ideologic.

Ne putem imagina adânca, uriaşa bucurie a lui Noica, satisfacţia lui, a Marelui Invins, într'o societate totalitară care l-a respins şi l-a izolat. Prin sculele maieuticii, socraticul Noica reuşeşte acum zămislirea unei şcoli de gândire aparte, cu atât mai roditoare pentru învăţăcei cu cât regulile ei sunt cu totul altele decât cele ale cultului oficial. Noica fascinează şi acaparează acum şi pe necititorii de filosofie prin faptele sale repovestite. Ceea ce nu a reuşit "Devenirea întru fiinţă" şi "Tratatul de Ontologie", tomurile de bază ale gânditorului, reuşeşte abil "Liceul" acestuia, pedagogia sa.

Ne veţi întreba de bună seamă cine este acest Constantin Noica şi în ce constă opera lui. Dar fiindcă opera unui scriitor se află în relaţie directă cu mitul despre el, vă putem spune că răspunsul de abia acum se naşte.

Indelung cenzurat şi interzis, Constantin Noica este totuşi autorul multor cărţi de filosofie şi gândire originală românească. El a înţeles că se mai poate crea încă sistem şi valoare exploatându-se posibilităţile simbolice ale unei limbi - o filosifie a "rostirii româneşti", folosind un cuvânt drag gânditorului, pe care l-a întrebuinţat în mai multe titluri de carte. Adăpându-se insistent şi programatic dela filosofia germană (Kant, Hegel, recuperând savoarea dialogului platonician, Noica face o teorie şi o şcoală cu un inventar sublimat de autori. Este omul câtorva cărţi fundamentale, care nasc printr'o "închidere care se deschide" (concept propriu al scriitorului) sumedenia de lumi de idei pe care trebue să le populăm. Se opune dogmatismului, anecdotei şi trivialităţii, doreşte proiecte grandioase: un alt sistem de educaţie al tinerilor, prin atenţia dată umanismului, editarea caietelor eminesciene, în sfârşit, doreşte un alt ritm vieţii culturale româneşti. Noica reuşeşte individual, prin cei doi-trei discipoli de bază, acolo unde a eşuat social. Tinerii care au fost lângă el în ultimii săi ani de viaţă n'au făcut ceea ce el şi-ar fi dorit - operă mare, capitală, teoretică. Gabriel Liiceanu, primul discipol şi iconograf, gânditor de înaltă ţinută asupra problemelor tragicului, va scrie "Jurnalul dela Păltiniş", operă "anecdotică" şi "trivială", dar care, paradoxal, impune figura lui Noica pe calea individualităţii sale. Filosoful român apare ca un Socrate fericit prin atenţia învăţăceilor, şi nu prin mărinimia cetăţii, care îl pizmuieşte şi-l ignoră.

Tot Gabriel Liiceanu, cum am mai spus, continuând operele "imperfecte", publică în această toamnă o carte de scrisori, un "Epistolar" al "Jurnalului..." Avem astfel un dosar cu fapte minore, dar semnificative din viaţa socraticilor noştri, toată gâlceava înţelepţilor cu lumea. Si ce foloseşte asta, ar întreba unii? Avem nevoie de opere, nu de pledoarii pentru o existenţă pe marginea operei. Adevărul e că Noica a fost "certat" de către majoritatea confraţilor săi, mai blând sau mai crunt. Eugen Simion îl aşează în galeria "marilor cârtitori, pamfletarii care au râs de măranta istorie". Vechiul său prieten, Al Paleologu, scrie că Noica convinge datorită "colosalei sale puteri de persuasiune şi ingeniozităţii adesea uimitor de simplă a sofismelor lui", deşi prezintă un "duium de aberaţii"("Epistolar", Cartea Românească, 1987, P. 36-7).

Student fiind, mi amintesc întâlnirea cu bătrânul Noica, în urmă cu câţiva ani. Nu ezita niciodată să coboare din chilia sa dela Plătiniş, pentru un schimb de idei incitant cu tinerii. Era îndârjit asupra unor dihotomii esenţiale, pe care le-a enunţat dela bun început: intelect / raţiune; "devenirea întru devenire / devenirea întru fiinţă", judecată / concept. Tinerii au venit cu problemele lor: accesul limitat la cultură şi informaţie, şansele slabe de succes după terminarea facultăţii. Noica s'a făcut dintr'o dată bătăios la auzul faptelor negative. "Cultură se poate face şi la flacăra slabă a lumânării", a răspuns Noica şi nu s'a lăsat până nu a stăpânit şi a convins audienţa de sensurile profunde ale încrederii sale în forţele culturii.

Unul din reproşurile majore făcute filosofiei lui Noica este tocmai lipsa dimensiunii tragice; optimismul incorigibil al acestuia îl salvează într'o lume închisă şi anticulturală, dar nu-i dă credit în faţa filosofiei mari. Să fie lipsa tragicului în concepţia lui Noica un păcat capital? In definitiv, Noica e un socratic care-şi va continua maieutica până în ultimul moment, acel al paharului de cucută pe care soarta i-l întinde. Tragicul îi este o treaptă de filosofare şi un spectacol al lumii, mai puţin un prag al propriei persoane. Asemenea lui Sisif camusian, Noica este o fiinţă iremediabil fericită, înăuntrul unui scenariu tragic.

I s'a reproşat filosofului român o anume ignorare a situaţiei politice. El are pentru unii atitudinea pustnicului care citeşte la opaiţ, închis într'o grotă, în vreme ce lumea se învălmăşeşte sub dintele istoriei. In definitiv, Noica pune accentul pe perfecţiunea interioară a individului de care filosofia poate fi responsabilă. Nu trebue să-l acuzăm pentru puritatea teoretică a doctrinei sale. Astea sunt uneltele lui: conceptul şi judecata, şi cu astea doreşte şi el, fireşte, schimbarea lumii în bine, dar pe o cale mediată. Paradoxal, prin înălţarea modelului său de conduită filosofică şi morală la rang de exemplaritate, existenţa, ca şi esenţa sa devin politice, mod de rezistenţă împotriva haosului uman şi cale de triumf a gândirii libere.

O concepţie care nu incită la dezbatere, care nu provoacă răsturnări şi controverse, nu are viaţă lungă. Noica va rezista negreşit printr'o rar întâlnită dualitate culturală: va rămâne opera sa, fără îndoială, capitol important de suflet românesc turnat în concepte filosofice, într'o vreme de răstrişte şi de negare a culturii. In al doilea rând, se va cristaliza mitul Noica, omul care a suferit pentru patima cărţilor şi pentru gândirea liberă şi care a fundamentat o şcoală ai cărei ucenici vor glăsui mai departe.

E un caz fericit de îmbinare a Omului cu Opera.

Să ne despărţim altfel acum de Noica, cu durere că nu mai există, cu bucurie că el există "întru" cuvânt şi exemplaritate. □

ÎNSEMNĂRI DESPRE “PERSÉCUTEZ BOÈCE” DE VINTILĂ HORIA

(I)

UNICITATE FIINŢIALĂ ŞI “OMUL-MASSĂ”

—Dumitru ICHIM—

Dintre multiplele sensuri ale lui “a fi” analizate de Heidegger **ne oprim** doar la cel prin care omul se re-prezintă: EU SUNT, în analogie cu numele divinităţii de “Eu-sunt-cel-ce-sunt”. Dacă prin prezentare omul spune CEVA despre el: numele, ocupaţia, anumite însuşiri, etc. prin reprezentarea EU SUNT, el spune TOTUL despre el. Totul se circumscrie în EU ca “A FI”. Prezentul lumii şi cosmosului numai EU îl pot prezenta şi re-prezenta. Eu, ca persoană, cum sublinia Unamuno, nu pot fi înlocuit de nimic şi de nimeni şi chiar miriadele de galaxii nu mă pot înlocui **pentrucă** nu există un alt EU SUNT identic cu al meu.

Eu pot muri pentru o idee, sau o credinţă aceasta însemnând o jertfă prin care subliniez şi mai multiprin dragostea mea pentru oameni, pe EU SUNT, dar nu pot fi măcelărit pentru sau în numele unei idei, ideologii sau credinţe.

“Persécutez Boèce” de Vintilă Horia este un roman de iniţiere în gnosa libertăţii spirituale a omului, fiinţă unică, şi care, deci, nu poate fi repetată şi nici determinată ori planificată din exterior.

Toma Singuran, personajul principal, după 10 ani de puşcărie pentrucă “spunea” altfel **decât** tiparul unei ideologii, este “liber” să trăiască apoi cu “domiciliul forţat”, în mijlocul câmpului departe de oameni şi de tot ce poate înomeni. In prima noapte, deşi căpătase un fel de repulsie pentru oameni, se îndreaptă totuşi spre singurul geam luminat. Aici întâlneşte pe Stefan Diaconu, mort cu puţin timp înainte, şi în lumina făcliei, zăreşte pe masă o foaie de manuscris cu pagina 193. Devine astfel “proprietarul” casei în care trăise acest savant propus de câteva ori pentru premiul Nobel şi care avusese aceeaşi **soartă ca şi el. Manuscrisul înţeleptului pe care Toma îl descopere prin** decodificarea unui vis şi o întâmplare, îl familiarizează cu ultimile descoperiri în fizica secolului XX şi relaţia care ar trebui să existe între aceste fantastice descoperiri şi celelalte ramuri ale creativităţii omului. Acest manuscris trebue făcut cunoscut întregii lumi şi, în special, Apusului liber. Incepe munca de copist gândindu-se prin ce mijloc va putea să-l trimită peste graniţă, să-l salveze şi astfel, prin ideile expuse, să salveze întreaga lume de aplicarea unei ideologii materialiste, depăşite şi demodate, **milioanelor de oameni ţinuţi la închisori**, cu ziduri sau cu cortină de fier.

O suprapunere a situaţiilor este realizată de Vintilă Horia cu paralelismul vieţii lui Boeţiu închis şi ucis la Pavia în 524. In amândouă cazurile e vorba de o situaţie-limită când haosul ameninţă creativul uman, deci fiinţa umană prin descentralizarea ontologică. La fel ca Toma Singuran care va **trimite** manuscrisul lui Stefan Diaconu în Apus, Boeţiu reuşeşte să-şi scoată din Roma ocupată de ostrogoţii lui Teodoric manuscrisul “**De consolatione** philosophiae” şi să parvină **Bizanţului** liber. “Există deci o posibilitate de salvare în momentele cele mai teribile, comentează autorul în “**Revista** Scriitorilor Români”, dacă oamenii sunt capabili, împotriva întunericului şi barbariei, să gândească corect şi să propună soluţii valabile. SOLUTIA lui Boeţiu, care a dominat întregul Ev Mediu, până la apariţia tomismului, a fost reconcilierea dintre Platon şi Aristot, care a provocat splendoarea unei epoci din ale cărei fructe spirituale trăim încă, toţi cei care au reuşit într'un fel sau într'altul, să ne salvăm din inundaţia deterministă.”

Din aceeaşi publicaţie aflăm şi despre geneza acestei cărţi, care pentru importanţa ei aş numi-o cartea veacului nostru, autorul luând legătura cu cei mai mari gânditori (vezi “Călătoria la centre...”) din care enumerăm pe Gabriel Marcel, Arnold Toynbee, Werner Heisenberg, Stefan Lupaşcu, Ernst Junger, Raymond Abellio, Georges Mathieu, Olivier Messiaen, Ferdinand Gonseth, Wilder Penfield şi alţii.

Structura barbarismului, fie că trăim pe timpul lui Boeţiu, fie că ne aflăm 15 veacuri mai târziu, este aceeaşi ca reprezentare a haosului şi întunericului şi lupta acerbă împotriva a tot ce e statornic ca “polis”-ul ori, forma latină, “civitas”. “Politica” şi “civilizaţia” presupun o convieţuire între oameni sub semnul unui cer statornic sub care şi prin care găseşte o “orientare”. E vorba, prin paradox, de o orizontalitate verticală. Omul lui “civitas” are o stea în cer, care nu înseamnă neapărat fatalitate, ci tocmai opusul ei de destin ca “destinaţie” la care poţi să ajungi, sau nu. Omul îşi făureşte destinul. El îşi face viaţa. Pre-destinarea exclude libertatea, iar omul fără de libertate poate fi închipuit sub condiţia **biologicului, dar în nici un caz ca fiinţă** umană, care este mai presus decât heruvimii şi serafimii. Omul “locului” sfinţeşte “locul” şi din acest act sacru apare cultura cu cele două sensuri, materială şi spirituală, polarizate în cultivarea unui “cultum”. Omul lui “polis” se comportă “politicos”, iar “politeţea” e semnul prin care omul a ajuns să considere fiinţa umană ca unică, nerepetabilă, de neînlocuit, nedeterminată şi imprevizibilă. Din forma latină a lui “polis” vedem că o “civilizaţie” **depinde** de actul zidirii unei “civitas” atât la propriu cât şi la figurat.

Faţă de “cetate” omul este “cetăţean” al ei nu în sens posesiv, ci invers, dinamic. “Cetatea” ca “aşezământ” înseamnă o oprire a omului în dialogul cu cerul. Cel care se “aşează” presupune o coborîre **dintr'o anumită înălţime pentru “a sta” jos. In felul acesta el se identifică prin** stare” cu “fiinţa”. Un om “aşezat” implică pe “a sta” în înţelepciune, fiind un om “cu-minte”. Această “cu-minţenie” nu e deloc pasivă. E o cucerire din interior, “aşezarea” fiind traducerea lui “assediare” din care avem “asediu”, sau cum spunea Mântuitorul că Impărăţia Cerurilor se ia prin asalt. Un asalt al “cuminţeniei”, o înţelepciune, scuzaţi tautologia, dinamică.

“Cetatea” chiar prin forma ei implică un “înlăuntru”, o interioritate şi ce altceva este “civilizaţia” decât exprimarea unei interiorizări creative?

Spre deosebire de aceasta barbarii pot fi caracterizaţi printr'o exteriorizare destructivă. Neavând o cultură chiar dacă o fură dela alţii o “barbarizează”. O întrebuinţează în sens pervers. Ostrogoţii lui Teodoric e adevărat că au ajuns, prin creştinare, la un “cultum”, dar chiar în cazul acesta, “cultivarea” lui e imposibilă în puritatea celei practicate de Roma şi Bizanţ. Inclinarea lor spre arianism nu e ceva întâmplător, ci caracteristic. Arie (mort în 336) învăţa că Iisus Hristos nu este “homoousion to Patri”, cum mărturisim în simbolul niceo-constantinopolitan, adică nu este din aceeaşi “ousia” (substanţă) cu Tatăl ci este “homiousios” în raport cu Tatăl, adică asemănător cu El. Ori dela “asemănare” până la a fi din aceeaşi esenţă ca “phos ek photos, Theon alethinon ek Theou alethinou” (lumină din lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat) este o diferenţă ca dela cer la pământ. Subtilitatea aproape imperceptibilă, a introducerii unui iota în “homoousios”, făcea din Hristos un supraom cu numele de Iisus, dar jefuindu-l de divinitate. Era un “zeu” pe placul barbarilor de atunci.

Structura fenomenului barbaric ca simbol al haosului şi entropiei este aceeaşi în toate timpurile amplificată uneori de un “kapital”. Ca şi Arie care punea tot **accentul** pe raţiune, excluzând miracolul şi taina, pozitivismul a generat un “materialism ştiinţific”. Conform acestuia Hristos nu e Theos. “Atheismul” a fost un răspuns al evoluţiei “ştiinţificului”. Jefuirea omului de divinul spiritual şi idolizarea materiei ca nouă formă de religie a dus la “barbarizarea” noţiunii de om în sensul păgân al “Wotanizării” civilizaţiei creştine. Accentul care se punea pe raportul cuvânt-Cuvânt a fost mutat în raportul om-animal. Si nu e de mirare că “selecţia naturală” a dus monstruozităţile **Wotaniene ale “supra-omului” de tip arian, pe de o parte nazismul, pe de altă** parte comunismul, amândouă având numitor comun asedierea “civilizaţiei” şi a fiinţei umane pentru a o face “parte” sau “partid”. In amândouă cazurile jefuirea culturii şi a lui Hristos de divinitate este “jaful” (caracteristică a barbarului care trăieşte din jaf) omenescului de demnitatea dialogică pentru care a fost creat. Din frate cu Dumnezeu i s'a demonstrat “ştiinţific” că e frate cu animalul, încercându-se în toate felurile să-l animalizeze prin “ura de clasă”. Concluzia arianismului “materialist”? Două războaie mondiale, zeci de ţări puse într'o ideologie cu cortină de fier, milioane de persoane puse în închisori cu ziduri sau fără.

Stefan Diaconu notează în manuscrisul lui întâlnirea cu celebrul fizician modern Wolfgang Pauli care din fereastra bibliotecii îi arată cu degetul războiul care se desfăşura dincolo de lacul din Zürich spunându-i profetic: “De partea cealaltă, îmi spuse indicând malul sau spaţiul de dincolo, este războiul. Acest război e pe drumul de a răsturna totul pe dos. Nu vor mai fi învingători şi învinşi, ca de obicei, căci de data asta învingătorii vor fi fără de milă, căci ei cred că deţin adevărul. Vezi, această eroare nu era posibilă înainte, vreau să spun înaintea erei ideologiilor. A fost Revoluţia Franceză care a ruinat totul în sensul acesta, căci în timpurile care o precedase nimeni nu se bătea pentru idei, ci pentru credinţă, sau pentru teritorii şi bogăţii, sau pentru o femeie. Ideile semnifică, dar nu adevărul revelat de bunul Dumnezeu, ci pe acela descoperit de oameni. Un adevăr astăzi, altul mâine, contrazicându-se unul pe altul, ca în evoluţia ştiinţelor o **teorie** înlocuindu-o pe alta fără nici o stricăciune pentru persoană. Secolul luminilor ne-a impus această perversitate, ne-a impregnat politica cu ea, aceasta nefiind decât aplicarea aceleia în aspectele vieţii de toate zilele. Stiinţa este deja departe de ceea ce considera ieri ca adevăr şi milioane de soldaţi se omoară în acest moment pentru ceea ce nu mai este, vreau să zic, pentru principiile ştiinţifice din care s'au inspirat actualele ideologii în războire. Iar **învingătorii de mâine nu vor face decât să** prelungească în vremuri această patimă pentru inexistent. Cred din ce în ce mai mult în realitatea dracului. Cum să ne explicăm altfel iadul acesta?” (p. 113)

Omul trăieşte în timpul lui “praesentare”, pentru el “prezentul” este o condiţie sine qua non în relaţia alfa-omega, arheu eschatologic al parusiei, iar în această calitate ca entitate unică în univers personalizează cosmosul “re-prezentându-l”.

Microbul sectar al arianismului din secolul IV, secolul lui Boeţiu, cât şi al arianismului din secolul XIX menţinut ca erezie până în vremurile noastre, are ca punct comun susţinerea barbarismului de a distruge Logosul, iar neavând Logos unde vei mai găsi punctul de echilibru al “spusului” fiinţei umane **căreia** i se jefuieşte demnitatea de dia-Logos?

Ca şi Teodoric al Ostrogoţilor la fel şi Marx vine în faţa “cetăţii” ca “aşezământ” cu “arianismul” comun de a jefui divinul. Astfel în locul Creatorului care e veşnic ne spune că materia e veşnică. Cea mai mare absurditate apare atunci când materialismul, încercând să devină religie, înlocuieşte actul creativ, care conform Genezei este evolutiv, cu actul evoluţiei materiei fără intervenţia unui Creator. Totul ar fi frumos şi coerent dacă nu ar exista logica. Dacă materia e veşnică atunci intră în contradicţie **flagrantă cu evoluţia care are loc în timp.** Miliardul miliardelor de ani sunt tot timp şi nu veşnicie. Veşnicia nu are început şi nu are sfârşit. O evoluţie veşnică nu poate exista pentrucă ar nega timpul pe care-l putem sesiza şi care are început şi sfârşit. Numai Dumnezeu este veşnic pentrucă este perfect. Admiţând că materia este veşnică la scara veşniciei amoeba ar fi avut destul “timp” ca, evolutiv, să ajungă Dumnezeu, o perfecţiune la nivelul veşniciei când temporalul nu mai are spre ce să mai evolueze; cercul după ce a devenit cerc în timp ce altceva ar mai putea să devină în veşnicie? Ciclul evolutiv prin faptul că este un “evolvere” se poate “deschide” numai până la un anumit “când” prin care localizăm temporalul. Dar după aceea? Ori în veşnicie nu există “când”. Miliardele de miliarde de ani, tocmai pentrucă sunt ani răspund la întrebarea “când”. Pentrucă totul are început în spectrul timpului trebue să postulăm o cauzalitate al **cărei** efect este timpul. Presupunând că materia deţine atributul veşniciei care era al lui Dumnezeu, dece atunci evoluţia care aparţine timpului? Iar dacă evoluţia are un început, logica ne obligă să întrebăm: ce a fost înainte de acest început? Răspunsul materialist este simplu: materia! Deci A, ca timp, este egal cu A, tot ca timp, şi este egal şi cu B ca veşnicie, efectul luând-o razna şi refuzând să mai aibă o cauză. Că aşa i s'a căşunat. Dacă totul e produs al “hazardului” dece să mai **ţinem** cont de logică? 1+1 dece nu ar putea să fie egal şi cu zero, dacă A **poate** fi în acelaşi timp şi A şi B?

“Barbarismul” pe lângă ferocitatea animalică de a distruge totul în cale, ca deschidere a haosului pe care-l simbolizează spre neantizare a actului creativ ca “aşezământ”, **poate** fi regăsit în toate timpurile şi în toate locurile. El spurcă “spusul” cu un “barbarism”. El transformă pervers pe “a dicta” din sensul creativ al “spusului” în sensul destructiv al “dictaturii”, el face din idee o “ideologie” şi un “idol”, el face din om un frate-animal prin “arianismul” care respinge relaţia **om-frate-Dumnezeu.** Jefuirea culturii omului ajunsă în mâna barbarului, neputând a fi înţeleasă, e spurcată şi ajustată celeilalte culturi, “cultura bacteriologică” ca epidemie a cantitativului geografic.

Inainte de a încheia, o precizare a termenului de “barbar”. Grecii prin “barbaros” înţelegeau pe cei care nu făceau parte, atât la propriu cât şi la figurat, pe cei care ameninţau “polis”-ul şi pe “civitas”. Erau “bărboşi” ca şi Marx. Conservativul Cato cerea în Senat purtarea “bărbilor” pentru a afirma “bărbăţia”. Alexandru Macedon privea mult mai practic. Războinicul putea fi prins de “barbă” de duşman, în **timpul** luptei, şi ucis fără de “bărbăţie”, de aceea ordonă tuturor soldaţilor lui să fie bărbieriţi.

Si totuşi etimologic există şi o altă rădăcină pentru “barbar”. Acesta nefiind elin vorbea greceşte ca un “barbaros.” Engleza păstrează acest drum etimologic al cuvântului. Copilul înainte de a vorbi gângureşte stricat limba părinţilor. El începe cu “ba-ba” şi pentru aceasta părinţii îl numesc “baby”. “Barbar” ar fi un fel de “bar-bar”, unul care aude pe cei din “polis” şi le imită **cultura, “politica”** şi “civilizaţia”. Englezul spune de cineva care bârfeşte, sau vorbeşte fără de sens că exprimă pe un “blab-blab”, în engleza veche “**blabben**”. “Barbarul” ar fi în sensul acesta la **porţile** Limbii, sau Civilizaţiei, nu în starea de inocenţă care încearcă pe “ba-ba” cum “baby” creşte prin cuvânt spre Cuvânt, ci imaturitatea care “arianizează” pronunţarea Cuvântului printr'un “bar-bar”, sau în limbajul nostru studenţesc “a trage bărbi”, adică a vorbi departe de subiect, a fi străin de realitate, un “barbarism” folosit în vorbire fiind semnul celui străin de “cultură”.

“Realul este frumuseţea” notează un personaj din “Persécutez Boèce”. Este “foma” lui “civitas” indispensabil legată de “formosus” ca individualitate ex**primată prin actul creativ, spre deosebire**

Continuare în pag. 9

LITERATURĂ ȘI ISTORIE

ELIE WIESEL, LE TESTAMENT D'UN POÈTE JUIF ASSASSINÉ

ED. DU SEUIL (1981, RÉED. 1987, POCHE)

—Titus BĂRBULESCU—

"Testamentul unui poet everu asasinat" este un roman-mărturie de istorie contemporană de tipul "Orei 25", de C. Virgil Gheorghiu, care a cunoscut imediat după acest ultim război un mare succes mondial, tras în milioane de exemplare. Evoca atunci, autorul Orei 25, drama "persoanelor deplasate" din Estul Europei, goniți de acasă de invazia sovietică, ținuți în lagăre de puterile aliate din Vest, suspectați, judecați sumar, uneori, pentru"inteligență cu inamicul națiunilor unite și al marelui lui aliat: Uniunea Sovietică" ...Cât privește cei rămași pe spațiul cucerit de către URSS, aveau să fie deportați peste întinderea noului imperiu, risipiți, reeducați, asasinați ca naționaliști burghezi, culaci, atașați unei spiritualități și religii proprii, însă improprii să construiască "noua civilizație" a omului fără patrie, nici Dumnezeu. Cu milioanele. Inlocuiți cu alți "deplasați" din fundăturile imperiului și fundătura noii societăți.

Eroul romanului lui Elie Wiesel poartă în traista lui de pelerin simbolurile credinței lui strămoșești: filacterele necesare practicii religioase a Vechiului testament, care spre onoarea lui niciodată nu sunt abandonate ci consubstanțiale cu viața lui intimă, religioasă, fie ea o viață de precaritate și în consecință de adeziune cu cei care conjunctural, deși efemer și oportunist, nu l-au prigonit încă rasist sau religios. Este vorba de opțiunea lui ideologică comunistă, zisă anti-fascistă. Este vorba, în fond, de apărarea pe viață și moarte a Bibliei și Profeților. (Iohan Moritz, eroul "Orei 25" purta în ranița lui de soldat fără voie simbolurile practicii lui strămoșești a Noii Alianțe, o cruce). Grisha Paltielovici Kossover, *protagonistul "Testamentului unui poet* evreu asasinat" crede și el că "Dumnezeu este înviere, nu gropar". O mărturisește sincer: Dumnezeu este înviere și sămânța de viață pentru toate popoarele care cred în el, care ucid alte popoare, nu ucid poporul ales de El (de Yahve) să-i poarte și încarneze cuvântul divin către oameni, cărora le-a bine-vestit mântuirea și venirea Mânbine-vestit mântuirea și venirea Mântuitorului, după cum spune Biblia. Iar Noul Testament a completat-o: Isus Hristos, născut din sânul poporului ales, și-a ales toate popoarele din umanitatea creată după chipul și asemănarea cu Dumnezeu, ca să le fie Mântuitor și dragoste între toți oamenii, printre care "aleșii" sunt cei osteniți și prigoniți, asasinați. Pentru aceștia, el însuși fu răstignit.

"Prima amintire a lui Grisha Paltielovici Kossover a fost un pogrom": copil rus, atunci de cinci ani, a asistat în ghettoul orașului natal (în preajma Lublin-ului) la ura deslănțuită deodată în contra coreligionarilor lui. Jaf de bunuri, profanări, violențe, orori și crime nepedepsite...Apoi fu exilul familiei lui în condiții precare, în România dintre cele două războaie, într'un orășel din Nordul Transilvaniei, pe care autorul îl numește Lianov (Sighet, probabil). Copilăria, tinerețea se petrec armonios cu râs, joacă și tovarăși de vârsta lui care vorbesc - cei mai mulți românește, - unii ungurește, altii rusește, în familie, și la studiu yddish. Familia lui este pioasă, cu educație hassidică. Societatea înconjurătoare nu-i este ostilă, ci primitoare; în ce privește cultul religios fiecare îl practică după tradiția lui. Sunt biserici ortodoxe, catolice, templu calvinist, o sinagogă mare, înfloritoare, cu școala alături, bogată în cărți sacre, rabin, doctori ai legii ebraice, elevi mulți și veseli în vremea recreației. Din familie a moștenit speranța în venirea unui Messia al Evreilor - Hristos este Messia creștinilor-; speranța de a vedea într'o zi realizându-se visul bi-milener al noului Sion, peste Iordan, peste Ierusalim și zidul dărâmat al Templului, unde, cum spune psalmistul: acolo șezum și plânsem!..

Ce l-a îndemnat pe tânărul poet mesianic să plece în lume? Pasiunea nobilă de a-și descoperi semenii risipiți prin lume, de a lupta contra adversităților istoriei care i-a risipit. De a se aduna sub steagul unei ideologii favorabile idealului sionist, fie ea anarhică pe planul religios, dar primitoare - cel puțin așa apărea atunci în ochii tânărului poet, internaționala comunistă - pentru cei risipiți în lume și fără patrie. Urmează nenumărate peripeții: mai întâi o primă experiență în Berlinul Republicii din Weimar (prin anii 1929-33). Aici "Evreii făceau parte din pesiagiul uman. Ei dădeau culoarea, țesătura culturală... Spre deosebire de Lianov (Sighet) sau București, Berlinul apărea dominat de Evrei (gazete, case de editură, teatre, bănci, mari magazine, saloane literare)... Antisemiții francezi, care vedeau pretutindeni Evrei - aveau dreptate în ce privește Germania de atunci. Nu Franța"... (p.177). Trece la Paris, când Hitler ia puterea. Aici, Frontul popular animat de Blum și Thorez. Apare ca o speranță a așezării Evreilor într'o comunitate umană - fie ea laică - dar bazată pe toleranță și libertatea de conștiință. Ca o cetate în contra intoleranței și expansionismului în marș al Germaniei hitleriste.

Izbucnește războiul civil în Spania. Grisha Kossover participă voluntar, în cadrul brigăzilor internaționale. Este împreună cu numeroși voluntari comuniști, socialiști din Europa, cu numeroși Evrei comuniști veniți din Uniunea Sovietică. Au convingerea și conștiința că poartă pe umerii lor istoria, cu majusculă. Luptă pentru libertate, cu majusculă. Spania este teatrul de război, repetiția generală a viitorului mare război... Este interesant de văzut care sunt aprecierile pe care un pro-sovietic din brigăzile internaționale le poate face cu privire la inamicul din față;

"...Spaniolul este un om care-și sfâșie propria lui cămașă din ură fratricidă. Războiul civil este mai cumplit decât orice război care, deja, este nebunie...Cântam în jurul focului de tabără: flamenco, arii rusești, în franțuzește, în yddish, în englezește. Ne credeam și voiam să fim tari și puri...Lângă Cordoba, într'un sat recucerit de ai noștri, am văzut cum s'au comportat fasciștii cu prizonierii: zăceau cadavre oribil mutilate, bărbați castrați, femei spintecate. Trei roșii erau înnecați într'un puț, cu capul în jos în apă, cu picioarele agățate de marginea puțului...Dar nici ai noștri, legaliștii, nu se distingeau prin vreun sentiment de caritate exemplară! Vedeam de pildă biserici dărâmate, preoți răstigniți, călugărițe cu trupul sfâșit. Undeva în regiunea Terruel, mi-amintesc de biserica din Paloma: statuia Fecioarei era rostogolită; lângă ea o femeie omorîtă, cu fusta ridicată, pulpele desfăcute. Apoi, altă femeie violată, altele la fel, presărate dela ușa bisericii la altar" ... (p.185) Totuși, adaugă autorul amintindu-și și mărturisind cu sinceritate, "Evreii noștri veniți din Ungaria, din România, din Polonia s'au comportat cu onoare. N'au torturat, nici umilit pe cei învinși, fără apărare..."

Se întoarce în Franța, după înfrângere: - Fiindcă v'a plăcut să luptați în Spania, trebuia să rămâneți acolo! li se răspunde la frontiera franceză. Brigăzile internaționale au fost dizolvate, din ordinul Moscovei. Eroul romanului, grație pașaportului român, poate reveni la Paris. Poate reveni în România, dacă dorește, fără nici un risc de a-și pierde libertatea, nici de a fi prigonit. Dar, sfătuit de camarazi de luptă de origine sovietică și fiind dat că s'a născut pe teritoriul sovietic s'a hotărît să se "repatrieze" în URSS. La Moscova petrece vremea amară, de altfel și periculoasă pentru viața lui, a pactutui de neagresiune Ribbentrop - Molotov (1939-1941) ... "Dacă Hitler ar fi cerut lui Stalin deportarea în Siberia a unui milion de Evrei, cererea ar fi fost studiată cu atenție binevoitoare. Nu cred că acesta ultim ar fi respins-o" (p. 211)

A început războiul (1939), ocupația Poloniei, a patra împărțire a acesteia între Ruși și Germani; ocupația Franței, desmembrarea României (Basarabia, Bucovina de Nord plus ținutul Herța, Ardealul de Nord, Cadrilaterul, adică o treime din teritoriul României-felix este cedată fără luptă Rusiei sovietice, Ungariei, Bulgariei de către putregaiul dictaturii regale: Carol II și camarilei lui ciocoiești care domneau atunci peste România.) Vine momentul războiului din Est: România nu este ocupată de Germania hitleristă ci aliată militar-cu cine, cu ce alte puteri, putea să fie aliată contra rapacității expansioniste a Uniunii Sovietice? Este un război național; pe planul intern al teritoriului rămas sub conducerea suverană a guvernului Antonescu, minoritățile naționale, opoziția, populația evreiască nu sunt prigonite, nici deportate în lagăre administrative, din contra ocrotite, ba chiar primite cu omenie în calitate de refugiați când, bunăoară, Evrei din Ardealul de Nord sub autoritatea de stat ungurească, amenințați și deportați realmente spre lagărele fără întoarcere și de moarte, s'au refugiat pe pământul românesc, rămas sub autoritate de stat românească.

Vine momentul August 1944: lovitura de stat și schimbarea alianțelor. Fatală probabil, pripită și descoperită față de inamicul principal: Rusia Sovietică, căci de aceasta va depinde în viitor, exclusiv, soarta Românilor, de astădată ocupați, satelizați apoi în sânul vastului imperiu, din mita lui Stalin! - în cazul Ardealului de Nord -; de viziunea desnaționalizatoare a unui sistem economic nivelator, pauperizant, în parametrele lui de colectivism de stat, de teroarea excitată de sus, dela aparatul și aparatele politice convergente, transparente în ceea ce privește aplicarea doctrinei marxist-leniniste "anti-naționalistă, anti capitalist-burgheză, contra suveranitățile naționale afirmate prin sufragiul universal, secret, liber, pluralist, așa cum este practicat și garantat într'o democrație modernă cu respect pentru drepturile omului și cetățeanului de orice limbă și colorație politică ar fi"...

Este interesant de văzut comportamentul protagonistului romanului: "Testamentul unui poet evreu asasinat", odată ajuns cu trupele "eliberatoare sovietice" pe locurile copilăriei și tinereții lui, la Lianov (Sighetul Maramureșului).! Interesant și dureros pentru un Român pentru ceea ce nu spune, lăsând să se înțeleagă că acest teritoriu românesc s'ar fi aflat atunci sub administrație românească - fascistă de sub jugul căreia a fost eliberat... "Ilya (camaradul lui brancardier din armata roșie) deschide ușa sufrageriei. Goală. Apoi, intră în camera copiilor... Sub pat, ascunși, un bătrân și o bătrână. Buimaci, terorizați, se ridică răsturnând un scaun, în spaima lor. Ilya îi interoghează în rusește: nu pot răspunde. In yddish: nu știu. Se lamentează în românește: sunt nevinovați, n'au făcut rău nimănui. N'au fost membri ai Gărzii de Fier...Aș vrea să-i lovesc, să-i bat - dar cum poți bate un cuplu de bătrâni îngroziți de moarte?! Ii întreb de când locuiesc în casa aceasta (care era casa familiei autorului, n.r.)?! - De mult, răspunde bărbatul...Continuă, mai liniștit: - Vorbiți românește, domnule ofițer. Casa aceasta ne-a fost atribuită ca locuință...Eu urlu atunci: - De cine ? Când? - De autoritățile de atunci... Ișì caută cuvintele: de fasciști... după ce fasciștii au evacuat și deplasat pe Evrei... Camaradul meu, Ilya, începu să-i dea palme și pumni... Compania noastră rămase trei zile în oraș: cu vin, fete...Totuși, ordinele statului-major interziceau excesul de petrecere, România nu mai era inamicul nostru, ci aliată a armatei roșii..." (P. 243)

Pentru ce lectura este dureroasă pentru un Român? Pentrucă autorul păcătuiește, cum spun creștinii, prin omisiune, lăsând să planeze o ambiguitate contra poporului român și omeniei lui, care nu s'a desmințit nici în perioada zisă fascistă, a războiului contra fascismului roșu, al Rusiei sovietice. Ardealul de nord, a aparținut în această perioadă Ungariei. Nu "Românii fasciști", ci "Ungurii fasciști" au deportat peste o sută de mii de Evrei din Ardealul de Nord, spre câmpurile de moarte din Europa ocupată de Hitler. Si, de altfel, zeci de mii de Români creștini, uniți, ortodocși - unii uciși în bisericile și casele parohiale dărâmate. Până când și pentru ce Românul creștin adică cu respectul cuvenit Vechiului Testament și poporului Bibliei din care s'a născut Mântuitorul, pentru ce și până când va duce în spate păcatele grele și de moarte comise de alții, de alte popoare? Pentrucă așa învață nu "Biblia și profeții" ci noua religie comunistă - laică - căci disprețuitoare - deși zisă laică și tolerantă cu valorile spirituale!- pentru tot ce e sfânt și adevărat omului fie el creștin, evreu, musulman. Elie Wiesel, autorul "Testamentului unui poet evreu asasinat" a primit cununa premiului Nobel. A meritat-o pentru faptul de a fi mărturisit cu talent, zguduitor omenește, martiriul poporului Bibliei, ucis de fiarele ultimului război din Vestul și Estul Europei, de forța inumană, rapace de pradă,iubitoare de vid sufletesc, de discriminare dogmatică în favoarea stăpânului de rasă, sau de clasă.

C. Virgil Gheorghiu, autorul "Orei 25" nu s'a bucurat de cununa premiului Nobel. Pentru ce? Pentrucă foști prieteni, compatrioți, au tradus în limbi străine "Ard malurile Nistrului", unde Basarabia noastră românească era vizitată de un tânăr reporter care constata, după efemera ei eliberare din robia comunistă (1941) cantitatea de jafuri, de crime nepedepsite, de biserici și cimitire profanate, comise de invadatorii de ieri și de astăzi. Spunea cineva că adevărul istoriei este un bloc de diamant strălucitor, nu piatră prețioasă amestecată cu sulf. Cu carența voită sau fără voie a Istoriei cu majusculă.

DESPRE "PERSÉCUTEZ BOÈCE"

Urmare din pag.8

de hoardele barbare care neavând simțul culturii (dar fără care ființa umană nu poate viețui) dărâmă tot ce e "zidire" ca neînțelegere a "așezământului", jefuiesc cultura "cetății" și neștiind "cum se mănâncă" aceasta, ca răzbunare o spurcă. Diferența între arianismul barbarilor lui Teodoric sau ai lui Marx este de amplificare a haosului, dar în nici un caz de structură care rămâne aceeași pentru orice fel de barbarism.

Persecutați pe Boețiu, sau pe Toma Singuran de peste 15 veacuri înseamnă a persecuta ființa umană din toate vremurile.

Vintilă Horia în cartea lui opune barbarismului modern justificat "științific", acum un veac și jumătate, civilizația modernă, care fiind și creștină, găsește ca soluție a aplica legile fizicii secolului XX atât "polisului" cât și lui "civitas", pe scurt, omul să fie respectat ca om și să i se aplice legile, din epoca atomică; că "a-tomul" sau "in-dividuus" e prototipul ființei umane ca "individualitate" care refuzând legile "divizibilului" legat în strânsă relație cu temporalul "a-tomic" subliniază unicitatea ființei umane care își revendică veșnicia dreptului de "a fi", o nuanță puțin diferită decât cea a lui "ex-sistere".

Omul lui "civitas" insistă în fața barbarului prin a-și păstra civilizația tocmai prin "in-sistere", adică stând în interiorul lui ființial.

Dumitru ICHIM

Cartea costă $17 și se poate comanda în America la adresa: Preot Dumitru Ichim, 71 Vanier Dr., apt. 201, Kitchener, Ontario, N2C 1J4, Canada.

A CĂZUT O STEA DIN "CONSTELAŢIA LIREI"

RIGEL-RADU PĂTRĂŞCANU

—— Zahu PANĂ ——

N'am fost rapsozi la curţi domneşti
nici curtezani ai fetelor morgane
ci prin furtuni şi în prigoane
am plâns în vers cu ţara din poveşti.

Aceste versuri pe care le-am pus ca Motto la "Notă asupra ediţiei" la volumul "Poezii din închisori" apărut în 1982, aparţin poetului Radu Pătrăşcanu. Scriam atunci că "Poeţii din ţară au fost incluşi în CONSTELATIA LIREI.

Pentru a-i feri de eventuale persecuţii...le-am dat câte un nume de stea"...

Acum unul din ei a scăpat pentru totdeauna de persecuţiile securităţii şi este liber, voiajând în Univers printre toate constelaţiile cunoscute şi necunoscute. Ne-a lăsat câteva poeme -salvate cum s'a putut- dar întreaga lui creaţie, adevăratele poeme, le-a luat cu el, lipsind literatura română de încă o pană creatoare.

Poetul care s'a stins în România, a fost Radu Pătrăşcanu. Anunţul mortuar a fost dat la ziar de "un grup de prieteni", pentrucă a avut grijă securitatea să-i distrugă familia în timpul cât a fost închis. La fel ca poetul care spunea: "Si dragostea de neam / m'a făurit să cânt / moşia'n care n'am / doi coţi pentru mormânt'.

Fiu de învăţători din Panciu, se înrudea după tată cu D.D. Pătrăşcanu iar după mamă cu marele jurist Gh. Alecsianu, fostul guvernator al Transnistriei, executat împreună cu mareşalul Antonescu. Fire sensibilă, înclinat spre visare, Radu, singurul copil la părinţi, a crescut în frumoasele podgorii moldovene, la umbra nucilor, în nemuritoarele povestiri ale sfătoşilor vrânceni. După terminarea şcolii primare este trimis de părinţi la Liceul "Gh. Sincai" din Bucureşti, cunoscut pe vremea aceea pentru seriozitatea învăţământului ce se preda în acest liceu. Severitatea şi disciplina quasi militară pe care o introdusese directorul liceului, Gh. Nedioglu, va lăsa urme adânci în sufletul visătorului adolescent. Viaţa de internat îi pare un iad şi ani îndelungi îşi va aminti de ea cu gândul la versurile lui Bacovia.

Grija pe care eminentul profesor de română şi autor de manuale şcolare, directorul Nedioglu, o avea pentru pregătirea tinerelor cadre din România Mare, nu putea fi înţeleasă uşor de zvăpăiaţii elevi din internat, bine hrăniţi şi echipaţi. Directorul Nedioglu a fost temut dar nu a fost iubit de elevi, deşi eminentele cadre care au ieşit din Liceul Sincai, de pe vremea aceea, îşi datoresc asimilarea cunoştinţelor tocmai acelei severităţi impuse de Nedioglu. Acelaşi lucru s'a întâmplat şi cu Radu Pătrăşcanu, care nu s'a împăcat niciodată cu claustrarea din internat impusă de directorul Nedioglu.

Elev fiind, debutează cu poezii şi în anul 1941 este publicat de revista de prestigiu Universul Literar. Pasiunea pentru literatură este frânată însă de tatăl poetului, om grav şi serios. Când Radu îi arată primele poezii publicate, bucuria învăţătorului nu se manifestă după cum se aştetpa Radu, ci o caustică ironie îi veni ca un duş rece: -"Poezii? Ne-ai făcut numele de ruşine!" şi sfatul tatălui de a căuta o profesiune mai serioasă, îl face pe Radu să se înscrie la Facultatea de Drept.

Naţionalist ca toţi cei ce simţeau româneşte din generaţia lui, vrea să cunoască adevăratul comunism la el acasă. Are nebănuita şansă ca unchiul lui, Gh. Alecsianu să fie numit guvernator al Transnistriei şi profită de invitaţia unchiului de a petrece o vacanţă în ţinuturile eliberate, de dincolo de Nistru. La Odesa şi prin toate locurile vizitate întâlneşte marea dramă a Rusiei comunizate. Oamenii scăpaţi de comunism nu puteau crede că sunt într'adevăr liberi. Imi povestea cum, corectul Alecsianu, voind să le redea Ruşilor vechea lor legislaţie a lansat o chemare difuzată prin toate mijloacele de atunci către toţi juriştii ruşi din Transnistria, de a se prezenta la sediul guvernământului. In ziua fixată, guvernatorul a aşteptat să apară acea nobilime cunoscută din cărţile lui Turgheniev şi Tolstoi dar, la poartă aşteptau tăcuţi şi umiliţi nişte bătrâni zdrenţăroşi cu aspecte de cerşetori. Trimiţând să vadă ce doresc, secretarul îi spune că juriştii ruşi chemaţi de guvernator, aşteaptă audienţa. Sunt invitaţi cu toată cinstea în biroul guvernatorului, dar nimeni dintre ei nu mai practicase meseria de ani de zile, înlăturaţi de comunişti. Nu-şi mai aduceau aminte nici de legislaţia de pe timpul ţarului. In cei aproape 25 de ani dela revoluţia comunistă, unii din ei au fost închişi, alţii au lucrat ca muncitori manuali necalificaţi, iar cei mai mulţi au dispărut.

Altădată nişte ţărani ruşi aşteptau din zori la poartă, venirea guvernatorului, cu un viţel tăiat. Când a venit Alecsianu şi i-a întrebat ce vor, ei au spus că nu ştiu unde să predea carnea de viţel.

-De ce să predaţi carnea? a întrebat guvenatorul? -Pentru cotă!

-Al cui era viţelul? -Al nostru!

-Dacă era al vostru, duceţi-vă acasă şi mâncaţi-l sănătoşi. -Si nu dăm nimic?

-Nu! Le-a răspuns Alecsianu. Când statul român are nevoie de carne, merge şi cumpără dela cei care au de vânzare.

Ruşii au plecat bucuroşi, nedumeriţi de această administraţie românească, ce nu vine să le ia nimic din ogradă...

Intr'o după amiază de Iunie 1948, celula numărul patru din secţia I-a Secret dela Jilava se deschide şi sunt împinşi înăuntru mai mulţi deţinuţi. După aspect şi îmbrăcăminte, erau arestaţi mai de mult şi nu făceau parte din lotul 15 Mai. Recunosc în figura palidă şi trupul firav, pe studentul Viorel Burculeţ, pe care l-am întâlnit la 15 Mai în arestul dela Interne, de unde a fost luat imediat. Era pe atunci zdrobit în bătăi de namila Brânzaru, care venea să ne aducă zeama de ştevii. Bătut la tălpi nu putea merge şi se târa prin celulă. Evoluţia ulterioară a lui Burculeţ după ce a trecut prin Piteşti a fost dramatică şi a culminat cu numirea lui ca brigadier la brigada de pedeapsă a preoţilor dela Peninsula. Până ce a trecut prin Piteşti, Burculeţ, şeful organizaţiei Yvonne, a fost un caracter excelent.

In grupul celor veniţi se afla şi Radu Pătrăşcanu. Nu-l cunoscusem până atunci decât din poeziile publicate, care mi-au căzut în mână şi-l apreciam pentru talent. Auzisem unul de altul dela nişte cunoştinţe comune, care erau suficientă garanţie de încredere reciprocă.

Ne-am împrietenit imediat şi i-am făcut loc pe prici, lângă mine.

Au urmat zilele lungi cu foamea dirijată de sus, murdăria în care eram ţinuţi prin lipsa de orice higienă şi lupta cu ploşniţele, singurele vieţuitoare din celulă care ne sugeau ca şi pereţii groşi, umezi, îngropaţi la circa şase metri sub pământ. Aşteptam zeama de dovlecei necurăţaţi sau iarbă cosită de pe câmp ce ţinea loc de spanac, ne încălzeam cu ea câteva minute şi în noaptea care se lăsa peste noi...cântam! Nu venise încă Maromet la Jilava şi după închiderea de seară, se auzeau din celule cântece şi rugăciuni ce se ridicau până la cer. Pe melodia vechiului cântec studenţesc "Tinereţe" am improvizat versuri noi pentru libertate. Radu a ţinut să aibă partea lui la refren şi primele două versuri sunt ale lui:

Libertate! Urlet de fiară topită'n coşmar, / Libertate! Furtună de vis legendar!

iar eu am completat:

Libertate! Ardere sfântă de foc şi azur, / Libertate! O clipă beţia să-ţi fur!...

Ne povesteam unul altuia viaţa. Am aflat că după obţinerea Licenţei în Drept, mândria lui Radu nu l-a lăsat să fie un "poartă servietă" de maestru. S'a înscris în barou ca avocat pledant stagiar şi avea suficientă clientelă din oameni necăjiţi şi negustori, purtaţi prin judecăţi de legile strâmbe ale începutului de comunizare a României. In 1947 a văzut că soarta avocaţilor apărători este la discreţia partidului comunist, a făcut cerere de intrare în magistratură cu gândul că va putea ajuta mai mult pe cei oropsiţi. Se căsătorise şi visa o viaţă de familie tihnită. A fost numit judecător la Bârlad cu începere dela 1 Ianuarie 1948.

S'a dus să-şi ia postul în primire după vacanţa de Crăciun care ţinea până la Bobotează.

In acel început de Ianuarie, sculându-se mai devreme, a ajuns primul la serviciu şi până să vină şeful şi colegii a deschis ziarul să citească ultimele evenimente după declararea republicii populare. Se întunecase cerul ţării şi ca orice om conştient îşi dădea seama că vin vremuri grele. Deodată uşa biroului se deschide şi un aprod îl anunţă:

-Domnu'Jude, vă caută cineva, dar cel care îl căuta n'a aşteptat să fie invitat şi a întrebat cu tupeu: -Radu Pătrăşcanu? -Da! -Sunteţi chemat până la Bucureşti! -Dece? -Nu ştiu, vă rog să mă urmaţi! Si cariera de magistrat a lui Radu Pătrăşcanu s'a sfârşit înainte de a începe.

Inchis în arestul MAI din Bucureşti, este anchetat de comisarul-bătăuş Nae Dumitrescu, fost muncitor, un agramat şi încrezut ca toţi cei de teapa lui.

Radu Pătrăşcanu a fost implicat în organizaţia "Pajura Neagră" dela Buzău, în care au fost arestaţi mai mulţi comandori de aviaţie şi aviatori, aşi ai aripilor româneşti în timpul războiului. Mulţi dintre ei n'au mai apucat libertatea. Instigaţi, urmăriţi şi trădaţi, ancheta lor a fost or repetiţie generală a cadrelor comuniste de anchetatori, intraţi în Siguranţa Statului (viitoarea securitate) indivizi recrutaţi din mocirla societăţii, care îşi vor desăvârşi bestialităţile după 15 Mai 1948.

Neputând fi implicat direct în activitatea organizaţiei, a fost reţinut totuşi pentru "omisiune de denunţ" acest monstru juridic, implementat după odiosul Vâşinski, în codul penal român. In aprilie 1948, Pătrăşcanu a fost trimis la Jilava cu tot grupul ce se mai găsea la Interne, golind celule MAI pentru masivele arestări planificate pe 15 Mai 1948.

Săptămâna Patimilor o trăieşte la Jilava ca şi primul Paşte de când era căsătorit. Acolo avea să scrie cutremurătoarele poeme, izvorîte din suferinţa deţinuţilor, cum este acest fragment din Vinerea Patimilor:

...Iar când din coasta Ta vor curge flori de nufăr / în noaptea nopţilor, nicicând apuse, / să nu mă ierţi, ci să mă laşi Iisuse / în locul celor doi tâlhari, să sufăr!...

Era printre altele şi un pasionat fumător, dar nu vânător de chiştoace. Un german, Fritz, care venise cu lotul lor în celulă, îndemânatec şi plin de fantezie, le-a făcut la fumători cu gioarsă de lamă metalică şi o sârmă de oţel, ascunse cum numai deţinuţii ştiu să ascundă, câte un ţigaret de lemn, pentru a putea fuma bucăţica de ţigare împărţită, până la capăt.! Ars în cap , pentrucă rara ţigare căpătată era împărţită în bucăţi, lemnul îmbibat de nicotină, mai aducea şi gol, miros de ţigare şi amăreală în gură. Anemiaţi la maximum, lâncezeam cu toţii pe scândura goală. Prilej de inspiraţie pentru Radu, care mi-a şoptit noile versuri:

...întinşi ca muribunzii, cu ţigarete roase / cântam poeme grave şi ceruri învechite / şi parcă melodia suna prelung în oase...

iar când chinuit de foame nu putea dormi şi din gherete se auzea repetatul strigăt al sentinelelor: Postu Număru unu, Bineeee, Postu număru doi, Bineeee, Radu Pătrăşcanu zgâria pe săpun:

...Si'n noaptea de boemă veneau ca să ne prade / cetăţile de vise, chemări de sentinele / şi'n piept răcneau absurde, imense şi rebele, / poemele şi ţara, cu noi întemniţate"...

Intr'o zi tristă de Decembrie 1949, numărătoarea de dimineaţă a întârziat cu mult peste ora normală. Stăteam cu toţii tăcuţi, pentrucă din spre Valea Piersicilor a ajuns până la noi ecoul unor rafale de mitralieră. Stiam că în celula O dela Secret erau trei condamnaţi la moarte: Actorul Marcel Emilian, Lt. Col. Dan Tretorian şi Maiorul Mihail Eliade, şi bănuelile noastre că ei au fost executaţi, din nenorocire s'au adeverit. Si data era fatală - 13 Decembrie. In sumbra apăsare a morţii care plutea deasupra tuturor, Radu Pătrăşcanu a scris testamentar:

Mâine Valea Piersicilor, mută, / o să tragă grele draperii / peste cea din urmă din solii / din povestea mea necunoscută!...

La începutul anului 1950, Radu a fost luat dela Jilava. Credeam că fusese eliberat, dar o codiţă juridică i-a schimbat încadrarea de "omisiune de denunţ" care prevedea doar doi ani de închisoare şi a fost condamnat la trei ani. Când am ajuns după un an la Canal, în lagărul de triere dela Poarta Albă, am aflat că Radu Pătrăşcanu era acolo dar nu l-am întâlnit, fiind transferat imediat în lagărul Peninsula dela Valea Neagră.

După ani şi ani ne-am întâlnit în Bucureşti. Obţinuse un post de "economist" cu care nu avea nici o contingenţă, într'o întreprindere obscură. Via dela Panciu a fost confiscată, îi murise mama, iar soţia basarabeancă, a fost urmărită şi forţată să divorţeze, ameninţată cu deportarea în Basarabia, dacă nu se desparte de "bandit". Işi purta demn suferinţa, în singurătate şi poezie, dar pentru oameni ca el, erau trase porţi grele de fier. Si totuşi ne-au rămas câteva poeme dela el: "A fost nevoie şi de noaptea asta lungă"...

SONETE

DE RADU PĂTRĂŞCANU

RĂDĂCINI

N'am mai săpat livada şi grădina,
nici rondurile tale cu petunii.
Ne-or fi uitat şi plopii şi alunii
şi banca noastră veche şi stupina.

Ne-am dus adânc spre hăul văgăunii
pierzând în nopate tot mai mult lumina.
Nici un copac nu ne-a întins tulpina
şi n'am văzut plecând, venind lăstunii.

Mă sting de dor ca steaua căzătoare
iluminându-şi drumul care moare
şi prăbuşită peste negre ape.

Dar din adâncurile subterane
tot mai visez să văd mediterane,
având un cer şi-un Dumnezeu aproape.

NU ŞTIU CE EŞTI

Eşti vis, durere şi lumini de cremeni,
credinţă, desnădejde, iar credinţă,
un strop din chinuita mea fiinţă,
cu altă frumuseţe să nu semeni.

Ingenunchiat în spini şi umilinţă
mereu mă urmăreşti şi mă ademeni,
dumnezeind şi vis, şi lutul, gemeni,
spre totuşi o târzie biruinţă.

In cer te sui şi te cobor în piscuri
şi iar te urc, frântură cu frântură,
cum şoimii duc nemărginirea'n pliscuri.

In timp ce armonia ta mă fură,
îmi laşi doar umbre reci în obeliscuri
din lutul meu rămas fără căldură.

PIRAMIDE

In taina care încă mai sfidează
cutez să fac dreptate şi lumină,
peste milenii care i se'nchină
şi peste temeri care nu cutează.

Ascult în lespezi glasuri fără vină,
văd robi în cazne şi călăi de pază,
simt inimi care'n jarul lor păstrează
lungi jeluiri şi blestem în surdină.

Nu faraoni, nici preoţi beţi de crime
au pătimit sub pietrele minunii,
ci lungul şir al celor din mulţime,

nepomeniţi, de mii de ani, nici unii.
Iar cartea de istorii anonime
o urc în vârf. Să ia aminte unii!

DUMBRAVA ROŞIE

Când s'a urcat în scaun Voievodul
cu ochi în care nu mijea cruţare,
statornici şi linişti la hotare,
şi pace'n ţară, că tânjea norodul.

Si de-au mai fost rămase alte fiare
adulmecând Moldovei sale rodul,
îl ajuta la'ncălecat Aprodul
tăindu-le din pofte şi din gheare.

Când încrunta Măria-Sa sprânceana,
se'nfiora duşmanul prins la pândă
şi mut încremenea: aşa, ca stana.

Si azi prin codrul cu lumină blândă
Dumbrava simte peste veacuri rana
pe-un fond de acuarelă sângerândă.

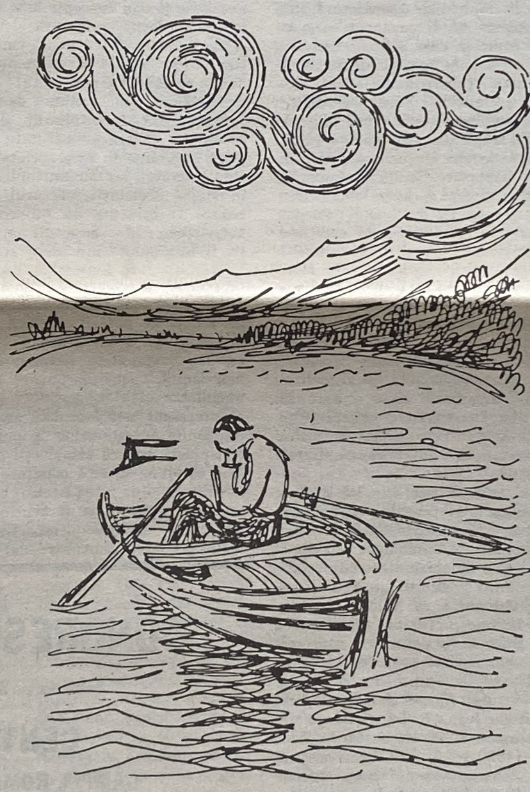
SONETUL FOCULUI

S'au chinuit strămoşii tăi cu cremeni
în noaptea fără să-i mai ştim sorocul,
de parcă ei ardeau să nască focul
în cazne care nu poţi să le-asemeni.

Tu ai găsit şi cald şi gata locul,
din truda lor uşor şi'n plin să semeni,
să înmulţeşti lumina printre semeni,
întreg să fie doar al tău norocul.

Dar ai uitat de lupta lungă, dură
şi-un somn de lene vrea să te cuprindă,
momindu-te cu linişti şi căldură.

Trezeşte-te când furii sunt în tindă
şi apără-l cu patimă şi ură,
că n'are cine să ţi-l mai aprindă.

ELOGIUL POEZIEI

Se'ncântă ghicitorii, ca şi vracii,
de veşnicia propriilor fapte.
Din orice pom cad fructele răscoapte,
iar lupii mor asemeni cu gândacii.

Până la cer nu cresc nicicând copacii,
o noapte-i ca oricare altă noapte,
orice furtună se topeşte'n şoapte
şi cad mai greu, dar sigur mor şi dracii.

Doar Adevăru-i singura esenţă,
şi astfel l-au cântat mereu poeţii,
în ceasuri lungi, în ani de penitenţă.

Vino să-i simţi adâncul frumuseţii,
să-l ocroteşti de patimi şi demenţă,
In vârf de stânci, în clocotele vieţii.

POETICA

Culoarea neagră a rămas prostia
şi uneori înseamnă inocenţa;
din sânge am ales doar violenţa,
păstrând astfel extremei simetria.

In verde proaspăt am găsit esenţa;
iubirea, tinereţea, poezia,
compătimind în galben gelozia,
pe toţi care-i suportă penitenţa.

Albastrul plin e veşnica mişcare,
speranţa care merge înainte,
iar albul pur: sinteză şi candoare.

Pe când în violetul care minte
şi'n alte semne reci şi pieritoare,
sfidez şi clovni şi demoni de cuvinte.

TINEREŢE

Veneam fredonând cu cerul şi plaiuri,
în ochi cu beţii din nopţi ireale.
Pădurea urca în piscuri urale
şi păsări cântau din sute de naiuri.

Adânc respiram miresme florale,
ecoul venea după noi cu alaiuri
şi parcă ajunşi la margini de raiuri
încet ne topeam cu lumi minerale.

Atunci nu ştiam oprelişti sau teamă,
arzându-ne'n ochi şi dor şi mândrie,
şi codrul suna din corn de aramă.

Acum înţelegi apusa trufie?
Atunci socoteam că tot se destramă,
şi doar tinereţea e veşnicie.

ÎNTÂLNIREA CU IARNA

Nu te-am chemat, nu te opresc, deci du-te
prietenă vicleană, mincinoasă!
Nu vreau măcar hermina ta lucioasă,
nimic din sutele de atribute.

La ce-mi slujeşti, jivină friguroasă,
scriind pe geam cuvinte prefăcute,
în timp ce mă condamni trei luni bătute
să stau ascuns şi tremurând în casă?

Pe mine nu mă cumperi în cuvinte
şi nici nu-mi vând castelul de ivoriu,
oricât argint îmi suni pe dinainte.

Să pot, ţi-aş oferi un preventoriu,
dându-ţi pe viaţă, ca să mă ţii minte,
Sahara: domiciliu-obligatoriu.

PUI DE ŞERPI

Se răsuceau sălbatec în găoace
cu chiot proaspăt, mirosind a sânge.
Lumina caldă se părea că-i strânge,
dar şuierau subţire că le place.

In palmă, alintând pe care plânge,
il adunai din urmă să se joace,
mirându-te; oricum nu se desface
din coca lui şi'n două nu se frânge?

Crescuţi, plecară toţi spre alte case
şi ultimul, cu temere lascivă,
a mai cerut să stea, că înnoptase,

dar înţeles, cu ei deopotrivă,
tu n'ai simţit că puiul îţi lăsase
otrava morţii reci sub salivă.

LIMBĂ LEMNOASĂ

—Dumitru STĂNCESCU—

Francezii vorbesc de ceva ce ei numesc "langue de bois", "limbă lemnoasă", care în realitate nu e nici limbă , nici limbaj, nici jargon sau argot sau slang, ci este un anumit fel de expresie scrisă și vorbită ca să nu spună nimic, să nu angajeze la nimic, să ascundă realitatea în generalități fără nici un conținut, adică o limbă a vorbei goale. Ea este fixată după niște calapoade imuabile, și este aceeași în țări care normal vorbesc cele mai diferite limbi, dela chineză până la albaneză. Această "limbă-nelimbă" o folosesc azi comuniștii din toată lumea și este adusă la perfecția internațională după mai mult de șaptezeci de ani de canoneli semantice începute de Lenin în secolul XX, pe urmele lui Marx din secolul XIX.

La suprafață totul apare ca niște trageri de păr semantice, dar care au o anume forță magică și duc la o transformare a gândirii întemeiată coerent, metafizic, logic, istoric, gnoseologic, într'un sistem fără nici o coerență decât aparentă, bazat pe truisme și pleonasme sau brutale falsificări de limbă, cum este însă și origina lor ideologică: așa zisul sistem al materialismului dialectic, care nu este decât un monism (materialist), deci ciclopic, în afară de uman, iar dialectic nu are nimic, ca orice monism, pentrucă nu există "doi" care vorbesc (dia-lectic), nu sunt doi termeni față în față, ci unul singur care se ascunde sub un număr de numa calpe, ca "patrie", "popor", "viață", "pace", "libertate". Al doilea termen din acest "monolog" ar fi poporul, dar acesta nu se află în nici un fel de dialog cu fabricanții limbii lemnoase, care nu dau nici o socoteală de ceea ce fac în contradicție absolută cu acești termeni repetați până la năucire. Toate afirmațiile în acest erzaț de limbă sunt niște truisme, sau pleonasme, unele ținând loc de "logică" iar celelalte de "politică".

Unul din truismele fundamentale este un plural lipsit de orice sens: "cuceririle socialiste". Niciodată nimeni nu poate ști: cine-a cucerit, dela cine-a cucerit, unde-a cucerit și ce a cucerit.

Ce războaie cu sacrificii de viață de amândouă părțile s'au petrecut în România ca să se ajungă la niște "cuceriri"? Așa că în realitate "cuceririle" este un termen parazit, pentru a da o dinamică războinică "socialismului."

Acest truism este în slujba pleonasmului "societate socialistă". Ar fi **acesta rezultatul "cuceririlor socialiste?"** Deloc, deoarece "cuceririle", adică dărâmările, vin după ce s'a proclamat o societate socialistă.

La sfârșitul lui 1947, România a fost numită peste noapte o "societate socialistă". Si după aceea au început cuceririle socialiste". Războiul s'a dat între o armată de ocupație și niște civili total dezarmați, poporul român.

Toate "cuceririle socialiste" au fost niște dărâmări, distrugeri, asasinate, așa cum sunt toate cuceririle socialiste: exterminarea clasei zisă burghezo-moșierească, în realitate "citadino-rurală", care de fapt nu este una ci sunt două. Acestei "cuceriri" fără nici cel mai mic risc din partea "cuceritorilor" care "cucereau" sprijiniți de armele unei ocupații militare străine, i-au urmat dezastre care azi culminează cu dărâmarea monumentelor istorice, dărâmarea fără nici o necesitate reală a unor porțiuni întregi din capitala țării, distrugerea tuturor tradițiilor, falsificarea istoriei începută cu arderi de documente de interes național din "ARHIVELE STATULUI", distrugerea tuturor categoriilor naționale care constituiau greutatea universală a culturii românești, înlocuirea limbii române vii cu "limba lemnoasă" a unei propagande care-a acaparat toată viața culturală, distrugerea copacilor depe străzile unui oraș plin de verdeață altădată, distrugerea moravurilor, a moralei unui popor milenar, a credinței în care s'a născut el, dărâmarea monumentelor de arhitectură ale unei arte țărănești și ea milenară, distrugerea chiar a satelor prin planificarea transformării lor în "agropole", distrugerea frumuseții în literatură, în spectacol, în expresia curentă, distrugerea pedagogiei înlocuită cu dresajul după principiul reflexelor condiționate, desființarea peisagiului cu dărâmăturile rămase din atâtea "construcții socialiste" pentru "industrializare" și ne mai terminate, distrugerea cimitirelor unde oasele adormiților sunt răscolite de excavatoare și cavourile rase de buldozere, distrugerea ecologică prin raderea de păduri și absurdele secări ale lacurilor de-a lungul Dunării care erau centre ale unei flore și faune unice în Europa, distrugerea unui monument natural ca Delta Dunării, între altele stație de popas al mai tuturor păsărilor migratoare din Europa, exterminarea prietenilor omului care erau câinii din orgăzile satelor, exterminarea lupilor care niciodată nu au fost o plagă în România, nimicirea urșilor și a cerbilor pe "dolari peșin", și până la urmă ca ultimă cucerire împotriva inamicului, deci a poporului român, organizarea unui genocid lent, dar sigur.

In propaganda bazată pe limba lemnoasă din R.S.R., totul este acolo viață, și cuvântul moarte este pur și simplu înexistent în munții de maculatură imprimată. Acesta ar fi cuvântul care ar aminti de funie în casa spânzuratului.

Dar cât s'a ucis în România ultimilor 40 de ani, pentru "cuceririle socialiste" din "societatea socialistă"? Victimele acestor "cuceriri" sunt socotite la un milion de oameni, unii uciși, alții schiloditi pe viață, iar numărul de ani ai condamnărilor la închisoare, deportare, munci silnice de care nu scăpa nimeni decât în moarte trec și ei milionul. Ce fel de "viață" s'a dat celor ce trăiesc azi în această societate socialistă cu toate "cuceririle socialiste"? La cât se ridică numărul țăranilor declasați prin deposedare și până la urmă obligați să fure dela colhoz, ca să poată supraviețui câine-câinește?

In limba lemnoasă se spune "viață" ca să se ascundă ne-viața, se spune "creație" ca să se ascundă sterilitatea și delirul destrucției, "umanism" ca să se ascundă cea mai îngrozitoare "cucerire":a neomeniei. Aceasta e ultima, definitiva "cucerire socialistă", adică desumanizarea ființei umane.

Pentruca această operație să aibă o aură de cultură și tradiție, după Marx s'a fabricat de către ideologi ceva ce-a luat numele de "umanism marxist", până la urmă "umanismul comunist".

"Umanismul" la origine a fost descoperirea omului ca valoare ireductibilă în cosmos. Tot în Renaștere, "omul" a ajuns să fie definit ca supremă valoare a unei națiuni, sub toate aspectele: calitate și număr. Nu era descoperirea unui filosof ci a unui gânditor politic. Jean Bodin, evident în spiritul timpului, al Renașterii, deci umanist" (1530-1596). Pe baza acestui principiu, și anume "omul este valoarea supremă a Franței," deci a unei națiuni, a crescut "marea națiune", Franța, care în preajma revoluției avea o populație de 27 de milioane, cea mai mare din Europa, și din lume după Indieni și Chinezi.

Care este "valoarea" omului la comuniști? S'a văzut foarte clar în cei 70 de ani ai existenței comunismului: după stricta socoteală a lui Soljenițin, 150 de milioane de victime, în masacrele începute în 1917, și care în zilele noastre ajung la culmile piramidelor de cranii din Cambodgia lui Pol Pot și la cei un milion de Afgani uciși de "patria umanismului comunist", Rusia Sovietică, în războaie și lagăre.

Umanism marxist nu are cum să existe, dar nici chiar Marx n'a avut așa exorbitantă pretenție, chiar dacă a vorbit de înstrăinarea omului prin procesul economic din societatea capitalistă. Pe Marx îl interesa "societatea" nu omul, crezând în posibilitatea unei societăți perfecte, care ea să transforme omul. Aici este și viciul fundamental al unei asemenea gândiri, pentrucă "societățile" sunt opere organice ale mileniilor și secolelor, nu ale unor cârpeli ideologice.

Astfel **"societatea** socialistă," "cuceririle socialiste", au dus la monstruozitatea "omului comunist", a unui "om nou", cum n'a mai existat niciodată, și pe care îl vedem cum se prezintă chiar **în fosta noastră țară: lipsit de orice viață** interioară, castrat de orice afectivitate, capabil să sacrifice la nesfârșit oameni, clase, nații, pentru "construirea socialismului".

Din cea mai strictă observație a celor ce se petrec în România, știm că "omul nou", întruchipat de un șef absolut cu gărzile lui, este promovarea omului cel mai neuman posibil, deci contra unei educații umane a celor mai mulți din sânul unui popor, pentru o ridicare generală la un nivel din ce în ce mai înalt al unei societăți.

"Omul nou" trebue să ascundă omul cel mai rău posibil, al cărui prototip comunist a fost Stalin. Desigur s'a mințit cu omul nou și în național-socialism, pentrucă sub acest nume se ascundea "omul feroce" al secolului XX, dar cel puțin n'a vorbit nimeni nici de "umanism național-socialist", nici de "democrație național-socialistă", cum vorbesc comuniștii despre umanismul comunist și democrația comunistă.

Si aici vine marea noutate a limbii lemnoase: se preiau concepte bine stabilite în istoria modernă, cum sunt și umanismul și democrația, și se botează cu ele o practică total opusă și umanismului și democrației. "Umanismul socialist" trebue să ascundă acțiunea de dizolvare a "societății" deci planul unei anti-societăți, pentrucă societate înseamnă viață împreună în care societatea este în slujba omului, iar comunismul pune omul în slujba scoietății, al cărui "bine se reduce la cei care au puterea în anti-societatea creată de ei. Si astfel dela un "a fi împreună" din ideea și realitatea, "Societate", se ajunge la un "a suferi împreună" al unei foste societăți dizolvate și reduse la două categorii: una constituită de roboți ai puterii, o mică minoritate înarmată până în dinți, și "poporul", adică permanentele victime. Aici a dus marxismul, până la urmă botezat și umanist.

Interesant este faptul că această limbă înțepenită nu este deloc "populară". Ea a fost creată pentru semidocții care văd că prin ea ajung să aibă o putere pe care în condiții de viață normală, nu revoluționară, nu ar fi avut-o niciodată. De altfel această perspectivă este a tuturor "intelighențiilor" de stânga din lume, care papagalisesc această limbă lemnoasă, chiar până la descoperirea socialismului cu "față umană", făcându-se că nu știu ce știe toată lumea: nici un **"socialism" nu se poate menține fără stalinism, iar marxismul nu este el însuși** în ultima instanță decât stalinism.

Această limbă înțepenită, lipsită de orice spontaneitate dar perfect calculată, am spus că nu este "populară", pentrucă "poporul" nici n'o înțelege nici n'o vorbește, ci a noii clase conducătoare. In 70 de ani de existență a comunismului pe măsură ce s'a tot perfecționat s'a și dovedit în decursul timpului că este prin excelență un neînlocuibil "instrument de crimă".

Nu înseamnă însă că această limbă nu are și niște curioase succese populare, așa cum se vede la a treia lume, pradă permanentă a unor semidocți, care prin limba înțepenită provoacă stări de optimism euforic, într'un fel aproape magic. Așa că până la urmă o doctrină anti-viață, marxismul, slujită de o limbă moartă, amenință să cuprindă întreaga planetă.

Suntem la un sfârșit de culturi? Nu doar ale Occidentului, ci ale întregii lumi? Poate că suntem și nu suntem. Se petrec niște schimbări, pe care însă nu le provoacă marxismul care vrea să profite de aceste înnoiri decalibrându-le prin calapoadele unei ideologii împotriva realității. Niciodată nu a fost mai chinuitoare pentru umanitate lupta dintre "vechi" și "nou" ca azi, dar victimele acestor chinuri se suprapun cu ale comunismului. Niciodată nu s'a atras mai mult ca azi atenția asupra "limbii-limbajului" ca forță de sudare socială. Arhitecții comunismului și-au dat astfel seama de importanța limbii, și de aceea au creat una moartă, dar extrem de **eficientă pentru Imperiul morții care ar fi un imperiu** comunist mondial.

Dacă nu trebue să credem în "cuceririle mondiale ale socialismului", la care "cuceriri" să ne mai așteptăm? Poate că ar fi cazul să vorbim de "reconchista" organicității așezării umane în cosmos, așa cum se vede în China, unde se pare că limba lemnoasă, limba distrugătoare de realitate, nu mai funcționează. Vine lumina dela Răsărit, din China trecând prin Rusia, până în Estul și Sud-Estul european? Cine știe? Poate că Dumnezeu se întrupează din nou, în altă parte. □

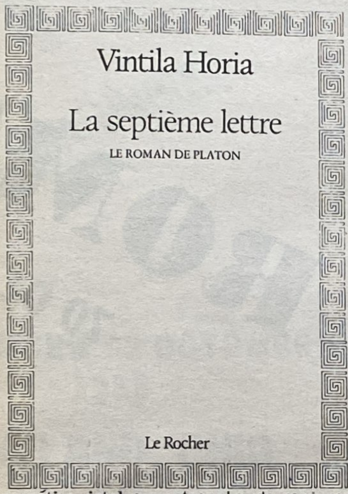

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale

din exil și din țară

Docta pregătire intelectuală și harul scriitoricesc cu care a fost înzestrat Vintilă Horia au făcut posibilă în cultura europeană apariția unor cărți în care trecutul scheletizat de istorici să fie reînviat ca în viziunea lui Iezechiel. Vintilă Horia păstrând osatura istorică a trecutului îl re-crează, îi dă viață făcându-i viu, ca un iconar, mireasma de lumină și aureola de mister a ființei umane gravitând din toate veacurile spre taina lui A FI-FIIND.

In "Persécutez Boèce" autorul ne duce aproape 15 veacuri în urmă, în vremea lui Boețiu, poetul-filosof, care este întemnițat de ostrogoții lui Teodoric și care reușește să-i înfrângă pe barbari spiritual reușind să-și trimită afară manuscrisul "De consolatione philosophiae" prin care încerca să dovedească o complimentaritate între gândirea lui Platon și Aristotel. Simfonicul ideatic al cărții se întrețese, ca paralelă a lui Boețiu, cu viața unui savant din secolul XX care studiind fizica modernă observă că socialul și politicul veacului nostru sunt construite pe niște principii științifice depășite de un secol și jumătate. La fel ca Boețiu e întemnițat de alți barbari "moderni". Scos din închisoare, Stefan Diaconu este "eliberat" pentru un "domiciliu forțat" în Bărăgan unde își scrie manuscrisul, mesaj omului din vremea noastră de a se trezi la marile descoperiri contemporane și a fi ceea ce este, adică "individ", o lume a lui care este unică, nedeterminată, imprevizibilă căreia nu putem să-i aplicăm legile macrocosmice ale lui "revolvere". Toma Singuran, trecut și el prin închisorile comuniste, salvează manuscrisul.

In "Dieu est né en exil" retrăim viața lui Ovidiu de acum vreo 20 de veacuri. Pagini având prospețimea stropului de rouă redau în străluciri diamantine străfulgerări în care "vedem" izvoarele de sus ale neamului nostru și cultul Dacilor ca un pridvor de măr înflorit, deschis Pruncului care se năștea pe vremea lui Ovidiu. Cartea a fost premiată cu "Premiul Goncourt" în 1960 și tradusă în 11 limbi.

Prin "La Septième lettre" Vintilă Horia ne oferă să "vedem" viața de acum aproape 25 de veacuri. Subtitlul cărții este "romanul lui Platon". Dintre scrisorile filosofului Platon scriitorul se oprește la "Scrisoarea a șaptea" adresată prietenilor lui din Siracuza. Exegeții scrisului platonic afirmă că din multele scrisori atribuite lui Platon aceasta, care este cea mai lungă, ar fi autentică. Pe temeiul ei Vintilă Horia toarce slova istorică într'un fir, cât mai aproape de original, al vieții lui Platon dela care, fără a exagera, cum spunea un profesor de al meu nu s'a mai scris filosofie, ci doar comentarii. In afară de câteva scene și câteva personaje printre care Briséis autorul a căutat, departe de a "romanța", să redea cât mai fidel personalitatea, omul și timpul lui Platon.

Cartea începe cu prima tinerețe a lui Platon având ca maestru pe Kratyios. Avea 17 ani când în Atena se întâmplă ceva îngrozitor. Statuile zeului Hermes sunt profanate. Intr'o seară Platon este luat de cei doi frați ai lui într'o societate unde erau membri. Punctul culminant al petrecerii era acela de batjocorire a zeului Hermes. Se lua vin în gură și se scuipa pe fața lui de piatră ciopârțită. E invitat și Platon. Privea cu durere și disperare la acest sacrilegiu și luând vin în gură se îndreaptă spre Phalinos, maestru de ceremonie, și scuipându-i-l în ochi părăsește sala scârbit. Pe drum apare un om care începe dialogul: "Ai fost inițiat în seara asta în misterele prostiei, lașității și necumpătării... După scena la care tocmai asistasem mă văd obligat să-ți pun două întrebări. Iată prima: cum este posibil ca, dintr'un oraș înțelept și eroic, care a târît în colb orgoliul Perșilor, să se fi putut naște o asemenea droaie de ignoranți? Iată-o pe a doua: cum, în mijlocul unei asemenea generații, un tânăr a putut să-și păstreze demnitatea lui intactă și, în mod aparent, o inteligență și un curaj asemănătoare precursorilor? Vorbesc de tine." Era Socrate. Din seara aceea Platon i-a devenit ucenic.

In "Scrisoarea a șaptea" Vintilă Horia descrie apoi moartea lui Socrate, prima vizită a lui Platon în Siracuza unde domnea tiranul Denys pe care încearcă să-l convertească la adevărata înțelepciune de a guverna. Aici întâlnește pe Dion, ucenicul lui în filosofie, pe Denys cel Tânăr fiul tiranului, pe Briséis și cu ei leagă o prietenie de receptivitate a Frumosului prin Idee. Denys cel Bătrân se răzgândește și Platon abia scapă de a nu fi ucis de tiran. In primul port, care începuse lupta cu Atena, Platon este vândut ca sclav, dar cumpărat de un admirator și liberat. Mai târziu, pentru umilința suferită, i se oferă o sumă de bani cu care cumpără un loc pe care înființează Academia. După 20 de ani, a doua călătorie în Siracuza. Denys cel Tânăr conducea acum cetatea. Dion era alături de el. Părea că nu mai e decât un pas spre a întemeia cetatea Calypolis în care să conducă filosofii. Totul se ruină. Ambiție, slăbiciune, lașitate. Dion în care Platon își pusese toate speranțele e exilat și moartea lui, este a doua pagină neagră, după cea a lui Socrate, pe care nu poate să o mai întoarcă, sufletește vorbind.

Cartea lui Vintilă Horia reușește într'un mod fascinant această întoarcere la Platon, la frumos prin bine. Mesajul ei este mai actual ca oricând, astăzi când o ciupercărie întreagă de tiranii, sub o formă sau alta, se întind ca o lepră pe sufletul Planetei Albastre ca geografic și pe sufletul Planetei Ichthys, restaurată de Regele-Pește în frumusețea cea dintâi a Paradisului-Cuvânt, ca lege nouă a "individului", a omului ca FIINTA unică, nerepetabilă, nedeterminată, imprevizibilă.

Ceea ce Vintilă Horia vrea să spună prin tot scrisul lui e o chemare de a ne descoperi ca oameni în SINELE interior al verbului AMO prin cunoaștere.

Dumitru ICHIM

Dr. N. VINEREANU

ASTRONOMICAL PRINCIPLES OF METEOROLOGY

(PRINCIPII ASTRONOMICE DE METEOROLOGIE)

Lucrarea Dr. Vinereanu a apărut în librării în luna Februarie curent. Bine fundamentată (din punct de vedere științific), este prima lucrare de astrometeorologie în literatura mondială. Adunând ani de-a rândul observațiile sale personale privind influența mișcării corpurilor cerești asupra fenomenelor meteorologice din atmosfera planetei noastre, și în final teoretizând cu o mare putere de sinteză datele culese, autorul a creat o știință nouă, și în același timp grandioasă, atât prin implicațiile ei în viața contemporană de toate zilele, - amintim doar că prin metoda astrometeorologică se poate prevedea cu precizie de 90-100% starea vremii cu anii, ba chiar cu zeci de ani înainte-, cât și prin corelațiile acestei noi științe cu multe alte științe vechi și noi.

Autorul prezintă pe capitole legile astronomice ale temperaturilor atmosferice, legile precipitațiilor, legile vânturilor, legile rezonanței cosmice, și în final câteva noțiuni privind prevederea stării vremii în atmosfera altor planete ce se rotesc în jurul Soarelui. Observațiile privitoare la influența mișcării planetelor asupra fenomenelor meteorologice l-au condus pe autor pe calea unor descoperiri uluitoare în domeniul pur al astronomiei; astfel, el a constatat că în afară de cele nouă planete mari sau gigante (Mercur, Venus, Pământul, Marte, Jupiter, Saturn, Uranus, Neptun și Pluto) cunoscute de noi până acuma, mai există încă alte nouă planete gigante, care se mișcă pe orbite plasate dincolo de orbita planetei Pluto, și în plus de acestea optsprezece planete în total, mai există încă o relativ mare planetă infra-mercuriană, adică o planetă ce se află mai aproape de Soare decât Mercur, -acesta din urmă fiind considerat până acuma ca fiind planeta cea mai apropiată de astrul nostru central. Autorul a descoperit aceste planete prin calcul astrometeorologic, a determinat câteva elemente pentru fiecare dintre orbitele acestor planete, ba mai mult, el a calculat și efemeridele acestor planete pentru următorii câțiva ani. Pe lângă aceste epocale descoperiri atât în astrometeorologie cât și în astronomie, Dr. Vinereanu trasează coordonatele unei noi și mai ample viziuni științifice despre Univers, care se pare că este mai aproape de adevăr decât celelalte concepții cu care ne obișnuisem noi până acuma. Astfel, el concepe că toate fenomenele astronomice, astrometeorologice, seismice, electromagnetice și gravitaționale constituie elemente sau fenomene pe care el le denumește cu termenul foarte bine ales de rezonanță cosmică. Cu alte cuvinte, în afară de legile astrometeorologice pe care le-am amintit mai sus, autorul ne mai prezintă și legile rezonanței cosmice, care guvernează întreg Universul, și pe care le-a dedus studiind în adâncime legile astrometeorologice.

El merge și mai departe. Astfel, dacă până acuma oamenii de știință credeau că viteza luminii de 300.000 de km/secundă este cea mai mare viteză fizică teoretic posibilă în Univers, Dr. Vinereanu demonstrează cu fenomene din domeniul astrometeorologiei că rezonanța cosmică, declanșată, spre exemplu, de un fenomen astrometeorologic, care este la rândul său asociat cu perturbații electromagnetice planetare ce se produc între două sau mai multe planete, - se propagă în tot sistemul nostru planetar, poate în chiar tot Universul-, cu o forță egală și în mod simultan în toate corpurile cerești din cadrul aceluiași sistem planetar, indiferent la ce distanță s'ar afla ele față de punctul sau zona unde se declanșează respectiva perturbație planetară. Cu alte cuvinte, rezonanța cosmică, odată declanșată de una sau mai multe perturbații planetare, se propagă în toată masa sistemului planetar-, și poate în toată masa Universului, cu o viteză infinită! Deci s'a descoperit și viteza fizică infinită în Univers, viteza care fuge ca gândul și care penetrează întreg Universul într'o secundă, sau poate numai în câteva secunde. Conform acestei concepții, gândirii omenești i se deschid noi și uriașe perspective. Așadar, de acum încolo putem concepe că ființele extraterestre pot dispune de o tehnologie a călătoriilor interplanetare foarte avansată, și că, în călătoriile lor inter-spațiale, pot depăși cu mult viteza luminii, putând sosi pe planeta noastră din steaua cea mai apropiată de Soare nu în 25.000 de ani-lumină, așa cum presupuneau unii cercetători până acuma-, ci doar în câteva zile sau luni terestre.

Fiind un Român care s'a zămislit intelectualicește din spiritualitatea românească, autorul a denumit patru dintre cele nouă planete gigante, transplutoniene cu denumiri de zei traco-daci, ca: Zamolxis, Sarmis, Bendis și Dionysus, denumiri, care, să sperăm, vor rămâne în terminologia științifică internațională pentru totdeauna.

Așa cum se afirmă în introducere, cartea este scrisă pe înțelesul tuturora; chiar și un cititor care a absolvit numai liceul, dacă studiază cartea cu atenție, poate elabora singur pronosticuri meteorologice corecte pe lungă durată de timp.

Puteți comanda cartea pe următoarea adresă:

Dr. N. Vinereanu, 319 West, 35 Street, New York, NY 10001 USA. Un exemplar costă $20 USA, preț în care se include taxa și expediția. Fiecare exemplar în plus costă cu $5 mai puțin decât precedentul. Autorul intenționează să înființeze un fond destinat ajutorării Românilor refugiați în străinătate. Pentru acest fond, se primesc de asemenea și donații pe aceeași adresă. Din afara USA, vă rugăm să trimiteți money order international, iar din USA puteți trimite atât money order cât și check personal.

Cronicar

THE ORTHODOX CHURCH IN AMERICA
THE ROMANIAN ORTHODOX EPISCOPATE OF AMERICA
RT. REV. NATHANIEL POPP
BISHOP

Vatra Românească, 8 Februarie 1988

Iubiţi fraţi întru Domnul,

Vă mulţumesc pentru onoarea pe care mi-o faceţi, invitându-mă să iau parte şi să patronez, alături de alte personalităţi ale exilului românesc, Primul Festival al Românilor din Exil - ROMFEST '88.

Acceptând cu plăcere invitaţia Dvs., aş dori de asemenea să vă informez că suntem dintru început interesaţi în sprijinirea sus numitului eveniment, nu numai pentru faptul că festivalul este organizat să celebreze un glorios eveniment istoric, precum acela al împlinirii a 70 de ani dela Marea Unire, dar şi pentrucă o astfel de reuniune a tuturor Românilor din exil constituie un deosebit prilej de consolidare a unităţii noastre frăţeşti şi de neam, a înţelegerii şi iubirii între oameni.

Aceste nobile ţeluri sunt profund compatibile cu acţiunile noastre mai generale de misionarism şi evanghelizare, de prezervare a valorilor culturale naţional-religioase, acţiuni înscrise atât în programul de bază atât al Episcopiei Ortodoxe Române din America şi Canada, cât şi al Bisericii Ortodoxe din America.

Faptul că festivalul va fi găzduit de una dintre parohiile noastre de frunte, Biserica Ortodoxă Română "Sf. Maria", Cleveland, Ohio, ne onorează.

De asemenea, vom informa şi celelalte parohii de sub omoforul nostru Arhieresc să sprijine şi să participe la festival, ori cel puţin să nu înscrie în agenda lor activităţi asemănătoare în acele zile ale manifestării ROMFEST '88.

Pe lângă acestea, revista "Solia", organul oficial de presă al Episcopiei noastre a şi început popularizarea activităţilor festivalului şi vom continua să informăm cititorii noştri cu privire la acest important eveniment.

Primiţi, vă rog, urările noastre de bine şi de succes în organizarea Primului Festival Mondial al Românilor din Exil, ROMFEST '88.

Cu Arhiereşti binecuvântări,

+ Nathaniel,

Din mila Domnului
şi voinţa credincioşilor,
Episcopul Bisericii Ortodoxe Române
din America şi Canada

ADEZIUNI...ADEZIUNI...

Hollywood, Florida
28 Februarie 1988

Ne trimitem adeziunea noastră românească pentru Festivalul Mondial al Românilor ROMFEST '88, prin care se sărbătoresc 70 de ani dela Marea Unire din 1918.

Vă dorim succes şi sperăm să ne întâlnim cu toţii, de pretutindeni la Cleveland, la ROMFEST '88.

Semnează:

Preot Traian Petrescu	Hollywood, FLA	Nick Meţianu	Hollywood, FLA
Cristina Meţianu	Hollywood, FLA	Mihai Titel Crişan	Miami, FLA
Carmen Crişan	Miami, FLA	Mircea Paştiu	Hollywood, FLA
Delia Paştiu	Hollywood, FLA	Liliana Stein	München, RFG
Claudiu Mătasă	Hollywood, FLA	Angelica Chirani	Miami, FLA
Ion Tolcea	Hollywood, FLA	Eugen Dracopol	Gettysburg, MD
Klaus Stein	München, RFG	Titus Crişan	Miami, FLA
Konstantin Mozik	Hollywood, FLA	Mircea Paştiu	Hollywood, FLA
D. Moldovan	Montrean, CAN	Neţuţa Mătasă	Hollywood, FLA
Petru Gheorgheoni	Montreal, CAN	Elena Meţianu	Hollywood, FLA
Nicolas Chirani	Miami, FLA	Charlotte Gheorgheoni	Montreal, CAN
Ioan Meţianu	Hollywood, FLA	Raluca Dracopol	Gettysburg, MD
Lia Dracopol	Gettysburg, MD	Ionică Meţianu	Hollywood, FLA
Maria Crişan	Miami, FLA	A. Moldovan	Montreal, CAN
N. Jakobowsky	Miami, FLA	Alina Paştiu	Hollywood, FLA
Elena Mozik	Hollywood, FLA	Călin Paştiu	Hollywood, FLA

München, Germania de Vest
27 Martie 1988

Comunitatea românească din München, Germania de Vest, întrunită pentru prăznuirea liturghiei de Duminică 27 Martie 1988 se declară de acord cu Festivalul Românesc Mondial din zilele de 30 Sept.-2 Oct. 1988, ROMFEST '88. Comunitatea consideră această manifestare plenară a exilului românesc drept o afirmaţie a geniului românesc, a culturii şi spiritualităţii neamului nostru care supravieţuieşte genocidului cultural făcut în ţară de partidul comunist. Aderăm cu entuziasm la ROMFEST '88 şi asigurăm pe organizatorii lui de susţinerea noastră totală.

Urmează 135 de semnături,

IVAL

ST'88

LA MAREA UNIRE-

SEPTEMBRIE - 2 OCTOMBRIE
1988

CLEVELAND, OHIO

STIVALULUI

BRIE 1988

EL PENTRU OASPEȚII DE

TILOR

BRIE 1988

UN

1. SECȚIA ISTORIE

2. SECȚIA CULTURAL-ȘTIINTIFICĂ

SPORTIVE

DE CÂNTECE ȘI DANSURI

E ȘI DISCUȚII PE TEMA "ORGA-

ROMÂNILOR DIN EXIL ȘI UNIREA"

PRÂNZ

EARĂ

ȘTIGĂTORII ÎNTRECERILOR SPORTIVE

SURILOR DE CÂNTECE ȘI DANSURI)

ARTISTIC

BRIE 1988

ELIGIOS

PENTRU OASPEȚII DE ONOARE

ESTIV

TARE SCRIEȚI LA ADRESA:

'88

THODOX CHURCH

, OHIO U.S.A. 44111

Romanian Catholic Diocese of Canton
1121 - 44th Street, N.E.
Canton, Ohio 44714

Office of the
Bishop

14 Martie 1988

Iubiți frați și Români,

Invitația Dvoastră de a participa și eu, și de a fi unul dintre patronii FESTIVALULUI MONDIAL al ROMANILOR din Exil - ROMFEST 88 - cu ocazia împlinirii a 70 de ani dela Marea Unire din 1918, mi-a făcut o deosebită bucurie deoarece sunt încredințat că o asemenea adunare este expresia unor sentimente frumoase față de țara noastră de origine, de strămoșii noștri și de poporul român de azi, care trăiește în suferință și amărăciuni.

Accept cu sufletul deschis și cu bucurie invitația Dvoastră.

Biserica Română Unită și Biserica Română Ortodoxă au un patrimoniu comun de credințe, de evlavie liturgică și de devoțiuni pentru aspirațiile cele mai curate ale poporului și cugetului românesc și pentru rostul lui în lume; și eu privesc cu dragoste orice colaborare între aceste două Biserici.

Sub cupola spirituală a legii de viață creștină, prin care s'a născut și trăiește în istorie neamul românesc, FESTIVALUL ROMANESC 8 8 capătă o semnificație profundă, de păstrare a tradițiilor naționale, de unificare a gândurilor și cugetului românesc, de reafirmare a dragostei și omeniei din vremuri străvechi, precum și a dreptului nostru de a apăra demnitatea și identitatea spirituală și etnică a neamului românesc.

Parohiile de sub jurisdicția mea au aderat deja, fiecare în parte, la ideea FESTIVALULUI, dar voi reînnoi îndemnul meu ca participarea lor să fie substanțială.

Ziarul "UNIREA" va publica articole și vești în legătură cu acest eveniment istoric și național.

Odată cu salutările mele cele mai călduroase și cu urările de bine pentru un mare succes, vă trimit

Binecuvântările mele arhierești,

+ Vasile

P.S.S. Vasile Pușcaș
Epicopul Românilor
Greco-Catolici din
Statele Unite

ADEZIUNI...ADEZIUNI....

Admirabila Dvs. inițiativă de a organiza un Festival Mondial al Românilor din exil pentru a sărbători 70 de ani dela Marea Unire din 1918 este primită cu entuziasm. Vă asigurăm că vom participa și ne vom bucura de acest mare eveniment.

Pr. Nicolae Zelea	Hamilton, CAN	Pr. John Ciungu	Youngstown, USA
Pr. Mihai Handrabur	Toronto, CAN	Pr. George David	Trenton, USA
Pr. Dumitru Ichim	Kitchener, CAN	Pr. Mircea Clinet	Roebling, USA
George Stanciu	Montreal, CAN	Nick Gavrilă	Alliance, USA
Angela Manolescu	Burlington, CAN	George Bliben	Alliance, USA
Dr. Ion Taranu	Montreal, CAN	Baroness Alice Hurmuzachi	Evanston, USA
Octavian Uncu	Downsview, CAN	Anita Podsudek	Skokie, USA
Mihail Racutty	Oshawa, CAN	Doina Teodorescu	Livonia, USA
Nicu I. Naum	Montreal, CAN	Gh. Rădulescu	Evanston, USA
Rodica Dereșteanu	Montreal, CAN	George Bulumete	Chicago, USA
Florian Sandulescu	Hamilton, CAN	Zaharia Pană	Yonkers, USA
Cristian Popa	Montreal, CAN	George Donev	Redford, USA
Octavian Melenciuc	Toronto, CAN	Laura Mihalache	Jackson, USA
Iuliu Costescu	Hamilton, CAN	Gheorghe Serbănescu	Chicago, USA
Nicolae Pora	Ottawa, CAN	Victor Constantinidis	Lakewood, USA
Monica Crișan	Hamilton, CAN	Cornel Corsatea	Warren, USA
Maria Popescu	Montreal, CAN	Gabriela Rădulescu	Chicago, USA
Constantin Teodosiu	Toronto, CAN	Dimitrie Ianculovici	Flushing, USA
Silvia Carpen	Montreal, CAN	John Gruitza	Hermitage, USA
Traian Totoian	Kitchener, CAN	Vraciu Gheorghe	Messillon, USA
Doru Popescu	Toronto, CAN	MaryLou Hartel	Fenwick, USA

Bruxelles, Belgia
27 Martie 1988

Festivalul românesc - ROMFEST '88 - pentru aniversarea celor 70 de ani dela Marea Unire din 1918 este un prilej de întâlnire națională a Românilor din exil, ca să cinstească memoria strămoșilor și înaintașilor luptători, pentru împlinirea celor mai frumoase aspirații românești. Vom participa în număr cât mai mare la acest mare eveniment.

Semnează 100 de participanți.

THE ORTHODOX CHURCH IN AMERICA
THE ROMANIAN ORTHODOX EPISCOPATE OF AMERICA
RT. REV. NATHANIEL POPP
BISHOP

Vatra Românească, 8 Februarie 1988

Iubiți frați întru Domnul,

Vă mulțumesc pentru onoarea pe care mi-o faceți, invitându-mă să iau parte și să patronez, alături de alte personalități ale exilului românesc, Primul Festival al Românilor din Exil - ROMFEST '88.

Acceptând cu plăcere invitația Dvs., aș dori de asemenea să vă informez că suntem dintru început interesați în sprijinirea sus numitului eveniment, nu numai pentru faptul că festivalul este organizat să celebreze un glorios eveniment istoric, precum acela al împlinirii a 70 de ani dela Marea Unire, dar și pentrucă o astfel de reuniune a tuturor Românilor din exil constituie un deosebit prilej de consolidare a unității noastre frățești și de neam, a înțelegerii și iubirii între oameni.

Aceste nobile țeluri sunt profund compatibile cu acțiunile noastre mai generale de misionarism și evanghelizare, de prezervare a valorilor culturale național-religioase, acțiuni înscrise atât în programul de bază atât al Episcopiei Ortodoxe Române din America și Canada, cât și al Bisericii Ortodoxe din America.

Faptul că festivalul va fi găzduit de una dintre parohiile noastre de frunte, Biserica Ortodoxă Română "Sf. Maria", Cleveland, Ohio, ne onorează.

De asemenea, vom informa și celelalte parohii de sub omoforul nostru Arhieresc să sprijine și să participe la festival, ori cel puțin să nu înscrie în agenda lor activități asemănătoare în acele zile ale manifestării ROMFEST '88.

Pe lângă acestea, revista "Solia", organul oficial de presă al Episcopiei noastre a și început popularizarea activităților festivalului și vom continua să informăm cititorii noștri cu privire la acest important eveniment.

Primiți, vă rog, urările noastre de bine și de succes în organizarea Primului Festival Mondial al Românilor din Exil, ROMFEST '88.

Cu Arhierești binecuvântări,

+ Nathaniel

+ Nathaniel,

Din mila Domnului
și voința credincioșilor,
Episcopul Bisericii Ortodoxe Române
din America și Canada

ADEZIUNI...ADEZIUNI...

Hollywood, Florida
28 Februarie 1988

Ne trimitem adeziunea noastră românească pentru Festivalul Mondial al Românilor ROMFEST '88, prin care se sărbătoresc 70 de ani dela Marea Unire din 1918.

Vă dorim succes și sperăm să ne întâlnim cu toții, de pretutindeni la Cleveland, la ROMFEST '88.

Semnează:

Preot Traian Petrescu	Hollywood, FLA	Nick Mețianu	Hollywood, FLA
Cristina Mețianu	Hollywood, FLA	Mihai Titel Crișan	Miami, FLA
Carmen Crișan	Miami, FLA	Mircea Paștiu	Hollywood, FLA
Delia Paștiu	Hollywood, FLA	Liliana Stein	München, RFG
Claudiu Mătasă	Hollywood, FLA	Angelica Chirani	Miami, FLA
Ion Tolcea	Hollywood, FLA	Eugen Dracopol	Gettysburg, MD
Klaus Stein	München, RFG	Titus Crișan	Miami, FLA
Konstantin Mozik	Hollywood, FLA	Mircea Paștiu	Hollywood, FLA
D. Moldovan	Montrean, CAN	Netuța Mătasă	Hollywood, FLA
Petru Gheorgheoni	Montreal, CAN	Elena Mețianu	Hollywood, FLA
Nicolas Chirani	Miami, FLA	Charlotte Gheorgheoni	Montreal, CAN
Ioan Mețianu	Hollywood, FLA	Raluca Dracopol	Gettysburg, MD
Lia Dracopol	Gettysburg, MD	Ionică Mețianu	Hollywood, FLA
Maria Crișan	Miami, FLA	A. Moldovan	Montreal, CAN
N. Jakobowsky	Miami, FLA	Alina Paștiu	Hollywood, FLA
Elena Mozik	Hollywood, FLA	Călin Paștiu	Hollywood, FLA

München, Germania de Vest
27 Martie 1988

Comunitatea românească din München, Germania de Vest, întrunită pentru prăznuirea liturghiei de Duminică 27 Martie 1988 se declară de acord cu Festivalul Românesc Mondial din zilele de 30 Sept.-2 Oct. 1988, ROMFEST '88. Comunitatea consideră această manifestare plenară a exilului românesc drept o afirmație a geniului românesc, a culturii și spiritualității neamului nostru care supraviețuiește genocidului cultural făcut în țară de partidul comunist. Aderăm cu entuziasm la ROMFEST '88 și asigurăm pe organizatorii lui de susținerea noastră totală.

Urmează 135 de semnături,

PARTICIPAȚI CU TOȚII LA CEL MAI MARE FESTIVAL AL ROMÂNILOR!

ROMFEST '88

-70 DE ANI DELA MAREA UNIRE-

30 SEPTEMBRIE - 2 OCTOMBRIE 1988

CLEVELAND, OHIO

PROGRAMUL FESTIVALULUI

VINERI 30 SEPTEMBRIE 1988

6.00 P.M.	RECEPȚIE LA HOTEL PENTRU OASPEȚII DE ONOARE
6.30 P.M.	ÎNTÂLNIREA OASPEȚILOR

SÂMBĂTĂ 1 OCTOMBRIE 1988

7.00 A.M. - 9.00 A.M.	MICUL DEJUN
9.00 A.M. - 11.00 A.M.	CONFERINȚE 1. SECȚIA ISTORIE 2. SECȚIA CULTURAL-ȘTIINTIFICĂ
9.00 A.M. - 6.00 P.M.	ÎNTRECERI SPORTIVE
9.00 A.M. - 6.00 P.M.	ÎNTRECERI DE CÂNTECE ȘI DANSURI
11.00 A.M. - 1.30 P.M. ȘI 2.00 P.M. - 6.00 P.M.	CONFERINȚE ȘI DISCUȚII PE TEMA "ORGANIZAȚIILE ROMÂNILOR DIN EXIL ȘI UNIREA"
12.30 P.M. - 2.30 P.M.	MASA DE PRÂNZ
4.00 P.M. - 6.00 P.M.	MASA DE SEARĂ
6.00 P.M. - 7.00 P.M.	PARADĂ
7.30 P.M. - 8.00 P.M.	PREMII (CÂȘTIGĂTORII ÎNTRECERILOR SPORTIVE ȘI CONCURSURILOR DE CÂNTECE ȘI DANSURI)
8.00 P.M. - 10 P.M.	PROGRAM ARTISTIC

DUMINICĂ 2 OCTOMBRIE 1988

10.00 A.M. - 12.00 P.M.	SERVICIU RELIGIOS
12.30 P.M. - 1.00 P.M.	RECEPȚIE PENTRU OASPEȚII DE ONOARE
1.15 P.M. - 4.00 P.M.	BANCHET FESTIV

PENTRU INFORMAȚII SUPLIMENTARE SCRIEȚI LA ADRESA:
ROMFEST'88
ST.MARY'S ROMANIAN ORTHODOX CHURCH
3256 WARREN RD CLEVELAND, OHIO U.S.A. 44111

Romanian Catholic Diocese of Canton
1121 - 44th Street, N.E.
Canton, Ohio 44714

Office of the Bishop

14 Martie 1988

Iubiți frați și Români,

Invitația Dvoastră de a participa și eu, și de a fi unul dintre patronii FESTIVALULUI MONDIAL al ROMANILOR din Exil - ROMFEST 88 - cu ocazia împlinirii a 70 de ani dela Marea Unire din 1918, mi-a făcut o deosebită bucurie deoarece sunt încredințat că o asemenea adunare este expresia unor sentimente frumoase față de țara noastră de origine, de strămoșii noștri și de poporul român de azi, care trăiește în suferință și amărăciuni.

Accept cu sufletul deschis și cu bucurie invitația Dvoastră.

Biserica Română Unită și Biserica Română Ortodoxă au un patrimoniu comun de credințe, de evlavie liturgică și de devoțiuni pentru aspirațiile cele mai curate ale poporului și cugetului românesc și pentru rostul lui în lume; și eu privesc cu dragoste orice colaborare între aceste două Biserici.

Sub cupola spirituală a legii de viață creștină, prin care s'a născut și trăiește în istorie neamul românesc, FESTIVALUL ROMANESC 8 8 capătă o semnificație profundă, de păstrare a tradițiilor naționale, de unificare a gândurilor și cugetului românesc, de reafirmare a dragostei și omeniei din vremuri străvechi, precum și a dreptului nostru de a apăra demnitatea și identitatea spirituală și etnică a neamului românesc.

Parohiile de sub jurisdicția mea au aderat deja, fiecare în parte, la ideea FESTIVALULUI, dar voi reînnoi îndemnul meu ca participarea lor să fie substanțială.

Ziarul "UNIREA" va publica articole și vești în legătură cu acest eveniment istoric și național.

Odată cu salutările mele cele mai călduroase și cu urările de bine pentru un mare succes, vă trimit

Binecuvântările mele arhierești,

+ Vasile

P.S.S. Vasile Pușcaș
Epicopul Românilor
Greco-Catolici din
Statele Unite

ADEZIUNI...ADEZIUNI....

Admirabila Dvs. inițiativă de a organiza un Festival Mondial al Românilor din exil pentru a sărbători 70 de ani dela Marea Unire din 1918 este primită cu entuziasm. Vă asigurăm că vom participa și ne vom bucura de acest mare eveniment.

Pr. Nicolae Zelea	Hamilton, CAN	Pr. John Ciungu	Youngstown, USA
Pr. Mihai Handrabur	Toronto, CAN	Pr. George David	Trenton, USA
Pr. Dumitru Ichim	Kitchener, CAN	Pr. Mircea Clinet	Roebling, USA
George Stanciu	Montreal, CAN	Nick Gavrilă	Alliance, USA
Angela Manolescu	Burlington, CAN	George Bliben	Alliance, USA
Dr. Ion Taranu	Montreal, CAN	Baroness Alice Hurmuzachi	Evanston, USA
Octavian Uncu	Downsview, CAN	Anita Podsudek	Skokie, USA
Mihail Racutty	Oshawa, CAN	Doina Teodorescu	Livonia, USA
Nicu I. Naum	Montreal, CAN	Gh. Rădulescu	Evanston, USA
Rodica Dereșteanu	Montreal, CAN	George Bulumete	Chicago, USA
Florian Sandulescu	Hamilton, CAN	Zaharia Pană	Yonkers, USA
Cristian Popa	Montreal, CAN	George Donev	Redford, USA
Octavian Melenciuc	Toronto, CAN	Laura Mihalache	Jackson, USA
Iuliu Costescu	Hamilton, CAN	Gheorghe Serbănescu	Chicago, USA
Nicolae Pora	Ottawa, CAN	Victor Constantinidis	Lakewood, USA
Monica Crișan	Hamilton, CAN	Cornel Corsatea	Warren, USA
Maria Popescu	Montreal, CAN	Gabriela Rădulescu	Chicago, USA
Constantin Teodosiu	Toronto, CAN	Dimitrie Ianculovici	Flushing, USA
Silvia Carpen	Montreal, CAN	John Gruitza	Hermitage, USA
Traian Totoian	Kitchener, CAN	Vraciu Gheorghe	Messillon, USA
Doru Popescu	Toronto, CAN	MaryLou Hartel	Fenwick, USA

Bruxelles, Belgia
27 Martie 1988

Festivalul românesc - ROMFEST '88 - pentru aniversarea celor 70 de ani dela Marea Unire din 1918 este un prilej de întâlnire națională a Românilor din exil, ca să cinstească memoria strămoșilor și înaintașilor luptători, pentru împlinirea celor mai frumoase aspirații românești. Vom participa în număr cât mai mare la acest mare eveniment.

Semnează 100 de participanți.

PE MARGINEA UNUI INTERVIU AL LUI MILOVAN DJILAS

—Constantin MAREŞ—

Milovan Djilas a ajuns la 77 de ani, din care nouă i-a trăit în închisorile Iugoslaviei lui Tito, al cărui apropiat colaborator a fost ani de zile. Djilas a aderat la partidul comunist la vârsta de 21 de ani, iar la 29 de ani devenea membru în Biroul Politic al acestuia. La terminarea războiului era socotit chiar un posibil succesor al lui Iosip Broz-Tito, ajuns dictator la Belgrad. In 1953, Djilas era președinte al așa zisului parlament iugoslav și o figură a comunismului internațional, dar în același an îi va apare faimoasa sa carte "Noua clasă" ce va marca ruperea de comunism și de Tito.

Modelul iugoslav a sedus ani de zile, politic și economic, mai ales în comparație cu alte variante de comunism, legate organic de Kremlin și fidele traducătoare în viață a directivelor primite dela Moscova.

La finele anilor 40, după ruperea lui Tito de Cominform, mulți Români au trecut cu riscul iar unii cu prețul vieții, în Iugoslavia, socotind-o nu un țel, ci o trambulină către lumea cu adevărat liberă. Folosind tactic situația vremii, Belgradul încuraja o rezistență românească în exil și chiar în țară, față de un partid comunist socotit pe atunci cel mai fidel Uniunii Sovietice. In acest sens a permis unor refugiați români să se grupeze într'o asociație și chiar să scoată un ziar, intitulat LUPTATORUL, stabilind în Germania legături cu Asociația Românilor Liberi, prezidată de Generalul Ion Gheorghe și afiliată unei ligi condusă de Generalul Nicolae Rădescu, ultimul prim ministru constituțional desemnat de Rege, înaintea lui Petru Groza.

Pe plan politic și economic, Iugoslavia preconizase și aplica sistemul autogestiunii. Dar incongruențele se țineau lanț, sistemul Belgradului, variantă în formă a comunismului, îi păstra esența marxist-leninistă. Unii refugiați români erau împușcați, alții erau predați autorităților Bucureștiului, doar o parte reușeau să ajungă în Occident. Sprijinul acordat unor Români refugiați a încetat odată cu normalizarea relațiilor cu Moscova și București, ba mai mult, unii din aceștia au fost predați securității Republicii Populare Române.

Ani de zile, politologii au găsit calități remarcabile sistemului autogestiunii iugoslave, dar câți specialiști s'au înșelat, oare, mai mult decât politologii, cu deosebire cei care își atribuiau domeniul comunismului? Intre timp, rezultatele autogestiunii s'au dovedit falimentare pe toate planurile. Iugoslavia are o imensă datorie externă, o inflație galopantă unică în Europa, o rată de șomaj extrem de ridicată, în ciuda faptului că numeroși cetățeni lucrează în țări vestice, iar conflictele regionale și naționale sunt din ce în ce mai aprinse. Iată, după patru decenii, rezultatele modelului iugoslav. De altfel, comunismul se dovedește pretutindeni falimentar economic, indiferent de variantă: în Rusia și Polonia, în România și Abisinia, în Cuba și Mozambic, în Vietnam și Nicaragua. Iar politic, mult așteptatul război prezis de Lenin și Stalin și care urma să aibă loc între puterile capitaliste, s'a produs, dar între țări comuniste: conflictele militare dintre Soviete și China, războiul dintre China și Vietnam și cel care continuă și azi dintre Vietnam și Cambodgia.

Astăzi este lăudat sistemul maghiar, așa zisul comunism al gulașului, tot așa cum ieri era lăudată autogestiunea iugoslavă. Dar și acesta dă semne tot mai vădite de oboseală: o datorie externă crescândă, o curbă foarte ascendentă a prețurilor, apariția șomajului.

Recent, Djilas a dat un interviu în care își exprimă clar poziția asupra sistemului comunist, pe ansamblu și asupra celui iugoslav, în mod special, ca un adevărat cunoscător și care, prin experiență și inteligență și-a schimbat vechile opinii.

Interviul a apărut în revista vest-germană "Frankfurter Allgemeine Magazin" sub titlul: "De ce a eșuat modelul iugoslav, Domnule Djilas?"

Să conchidem că și sistemul iugoslav s'a dovedit o iluzie și un eșec.

Autogestiunea nu a fost nimic altceva decât autosugestiune.

In continuare, textul în românește al interviului lui Milovan Djilas, în partea care privește problemele la care ne referim.

Intrebare: In urmă cu 30 de ani ați publicat, în America, cartea Dvs. "Noua clasă", ceea ce v'a atras o lungă detenție și îndepărtarea din toate funcțiile. Regretați aceasta astăzi sau ați face-o din nou?

Djilas: Bineînțeles că aș face-o, și poate că aș scrie diferit, dar de'scris aș scrie, în orice caz.

I: După război ați stat 9 ani în închisoare, din care doi și jumătate în detenție celulară. Pentru învinuirea de revizionism ați fost exclus din Comitetul Central Iugoslav, în timp ce retragerea din partid ați anunțat-o singur, în anul 1954. In ce măsură sunt simțite, pentru Dvs. și astăzi, urmările?

D: Dela eliberarea mea sunt supravegheat. In mod normal, însă, vizitatorilor mei nu li se întâmplă nimic. Aici nu mi se permite să public. Pentru mediile de aici sunt inexistent, sunt proscris. O excepție o formează o revistă slovenă care a tipărit recent un interviu cu mine.

I: Iugoslavia se află de ani de zile într'o grea situație economică. Datoria externă se ridică la 20 de miliarde de dolari, șomajul la 15% iar inflația, după relatările presei occidentale la 100% (anual). Ce gândiți despre acestea?

D: Așa zisa conducere infailibilă a lui Tito, timp de 35 de ani, fără critică sau alternative, este exact o conducere a erorilor fără măsură și incurabile. Situația economică fără ieșire a fost provocată de lipsa de eficiență, de investiții greșite, de separatism economic. Ca urmare a imenselor datorii, Iugoslavia a ajuns să aibă astăzi un statut aproape colonial. Jumătate din export este folosit pentru plata dobânzilor. Iar un economist iugoslav s'a exprimat recent că nu ne-ar fi de nici un ajutor dacă ne-ar fi șterse datoriile. El este de părere că, din cauza sistemului, în cinci ani, datoriile ar atinge din nou nivelul de astăzi. Ajunge la concluzia că în ce-i privește pe creditori, aceștia nu au interes în lichidarea datoriilor. Pentru cei care ne-au împrumutat bani, aceasta constituie o investiție rentabilă. Ar exista, însă, și soluții. Cu o economie dinamică ar putea fi atras în țară capital străin, și cu timpul datoriile să fie achitate. Inaintea celui de-al doilea război mondial, noi comuniștii am fi numit o astfel de situație servitutea dobânzilor.

I: Dumneavoastră treceți drept unul din părinții așa numitei autogestiuni muncitorești. De ce a eșuat această idee?

D: Invățătura despre societatea fără clase și despre desființarea treptată a statului a avut, ca urmare, și "nașteri premature", utopice: autogestiunea și retribuția echitabilă, ceea ce înseamnă retribuția după rezultatul muncii. Până acum, în Iugoslavia, autogestiunea muncitorească a avansat cel mai departe ca învățătură utopică și formă de administrare. Ea apăruse după deteriorarea relațiilor cu Uniunea Sovietică, ca reacție a formelor ineficiente preluate dela aceasta, dar, care, inițial, puteau fi căutate în Occident, în teoria anarhismului, rolul partidului nu numai că nu a scăzut, ba chiar a crescut. Chiar și structura economică a pieții a rămas așa cum era: jumătate liberă, jumătate îngrădită și apăsată de naționalismul birocratic și patriotismul local, ca și de privilegii de diferite feluri. Conducerea de partid care se teme de orice formă de inițiativă și cu deosebire din partea muncitorimii, s'a îngrijit din timp ca organele autogestiunii să fie doar un apendice al partidului: aproape toți membrii acestora posedă carnetul de partid. Doctrina oficială a comuniștilor de aici sună astfel: Nu există autogestiune fără ca partidul să fie puternic în autogestiune. In acest mod, aceasta a ajuns o bază pentru forme și tendințe totalitatre în Iugoslavia, iar în prezent, după Tito, la separatism și unitarism. Rezultatul final al autogestiunii iugoslave constă într'un haos economic și legislativ, într'un conflict inextricabil al monopolului de partid, cu nevoile economiei și societății și cu cât acest conflict se ascute, cu atât mai mult conducerea de partid persistă în conservarea controlului asupra autogestiunii, în mod efectiv la păstrarea poziției sale monopolistice de conducere. Prin aceasta are valoare experiența iugoslavă privind autogestiunea și anume ca exemplu negativ. Astfel, este confirmată eroarea învățăturii despre autogestiune și anume că ar fi în stare să rezolve problemele economice și ale democratizării în socialism. Este o greșeală să se creadă că prin autogestiune s'ar fi găsit o formă de trecere la societatea fără clase, la polul opus față de birocratismul și violența stalinistă. Perseverența în autogestiune ca singura formă democratică posibilă nu este altceva decât transformarea ei în ideologie, o nouă ideologie, dar totuși îndelung doveditul totalitarism leninist.

I: Ce părere aveți despre Gorbaciov? Care sunt temeiurile esențiale pentru "perestroika" și "glasnost"?

D: In opoziție cu societățile occidentale, unde reformele sunt întotdeauna cerute de popor și adesea pot fi introduse doar cu forța, în Rusia este tradițional ca încercările de reformă să fie statuate de sus, de către conducere, care să le impună. Gândiți-vă la Petru cel Mare. Iar Gorbaciov trebue să acționeze, din cauza imensei rămâneri în urmă a Uniunii Sovietice în comparație cu Statele Unite ale Americii.

I: La 70 de ani după revoluție, mai degrabă un bilanț trist?

D: Da, într'adevăr trist. In Uniunea Sovietică nu se mai suferă de foame ca în timpul colectivizărilor lui Stalin, dar există mereu lipsuri, ca de altfel în toate statele din Răsărit. Atât cantitatea cât și calitatea bunurilor produse sunt nesatisfăcătoare. Potențialul nefolosit al Rusiei este cu mult mai mare. Este necesar ca în viitor să se lucreze mai eficient în Uniunea Sovietică, să fie realizată o creștere a gradului de eficacitate și al calității. O adaptare mărită la necesitățile poporului și mai multă suplețe din partea conducerii, sunt necesare. Partea slavă a Uniunii Sovietice este urbanizată, dar și astăzi există lipsuri în calitatea vieții. Sistemul de prestări de servicii nu funcționează, nevoia de locuințe nu a fost remediată, standardul de viață este mizerabil. In Occident, aceasta este numită o infrastructură cu lipsuri.

Risipa fără sens și măsură a energiei și puterii de muncă trebue să înceteze. De altfel, în Iugoslavia, condițiile sunt asemănătoare. Iar în economie, Gorbaciov nu a realizat foarte mult până astăzi. El a asigurat producătorilor particulari, -în măsura în care se poate vorbi de așa ceva-ceva mai mult spațiu de acțiune, și încearcă să facă mai suplă poziția de monopol a întreprinderilor de stat. Insă raporturile de proprietate și formele de proprietate nu pot funcționa dacă nu sunt pluraliste. Marile întreprinderi de stat nu pot funcționa însă, decât dacă cele mici funcționează pe bază privată. Contrariu prognozelor unor cunoscuți teoreticieni economiști, după care, cu timpul, peștii cei mari ar face să dispară pe cei mici, s'a dovedit între timp, că în zilele noastre, întreprinderile mai mici pot produce mai eficient și mai specializat, ca un complement necesar al marii industrii.

S'a petrecut tocmai o schimbare tehnică, și de această schimbare Uniunea Sovietică trebue să țină seama, dacă vrea să țină pasul cu sistemele vestice. Gorbaciov încearcă să schimbe conștiința publică cu ajutorul mijloacelor de comunicare. El încearcă să oprească nepotismul și corupția, să ridice standardul de viață, să modernizeze Rusia. In această măsură este el important, foarte important. Ca sistem economic, sistemul sovietic este caduc, este supus unui proces de descompunere. Partidul dominant, dimpotrivă, este în continuare încă vital.

I: Sunteți de părere că acest proces de descompunere poate fi ținut în loc, poate fi oprit prin luarea de măsuri corespunzătoare?

D: NU! Văzut în cadrul mare istoric, nu! Totuși, ele pot să îmbunătățească situația în mod esențial. Iar eu cred că aceasta îi va reuși lui Gorbaciov și în modernizarea economiei. Dar abia când se va realiza un oarecare grad de liberalizare și de modernizare, vor începe adevăratele greutăți. Abia atunci va apare clar că tehnologia modernă nu poate fi pusă în acord cu un sistem care, de pe acum, se arată arhaic social și politic și în ce privește raporturile de proprietate existente. Să luăm ca exemplu Turcia. Infrângerea dela Viena, din 1683, a anunțat sfârșitul imperiului otoman. Si totuși, acest imperiu a mai ținut peste două secole, timp în care diverși sultani au încercat să reformeze, să modernizeze acest stat, dar nici unuia nu i-a reușit să învingă incoerențele și greutățile interne.

I: Cum considerați, astăzi, comunismul ca idee și ca realitate?

D: In prezent, comunismul se bazează pe puterea banală a oligarhilor egoiști monopoliști, care este menținută prin structurile birocratice.

Comunismul nu se află astăzi în criză pentrucă este utopic, pentrucă domnește o utopie. Comunismul nu a fost niciodată total utopic, nici nu a fost utopia atributul său unic sau cel mai important. Comunismul este însă în criză, fiindcă a încetat total de a mai fi utopic. Nu numai muncitorimea, în al cărei nume și cu al cărei ajutor a uzurpat puterea și domnește, și-a pierdut credința în el. Si-au pierdut-o chiar și acei care se bucură de privilegiile păturii conducătoare. Odată cu stingerea credinței utopice, comunismul și-a pierdut sufletul.

"MOSCOW CHALLENGES THE WORLD" DE ION RAŢIU

—Mircea SABĂU—

Cu mai bine de un an şi jumătate în urmă a apărut la Londra o nouă şi importantă carte scrisă de D-l Ion Raţiu.

Cartea intitulată "Moscova confruntă lumea" (Moscow Challenges the World) este scrisă cu multă subtilitate şi profundă înţelegere a intenţiilor şi acţiunilor Ruşilor.

Deşi lucrarea respectivă a fost scrisă în urmă cu aproape 40 ani, ea nu a fost publicată până acum. Una din cauze fiind şi lipsa de înţelegere şi acceptarea ei în Occident, cartea dezvăluind atât despotismul şi mârşăvia Ruşilor cât şi duplicitatea cu care ei au tratat şi tratează Occidentul.

Să nu uităm că o însemnată proporţie de intelectuali idealişti din Occident au arătat o vădită simpatie Uniunii Sovietice, crezând că ea reprezintă adevărata democraţie şi libertate mult visată. Simpatia lor a crescut în timpul celui de al doilea război mondial când Uniunea Sovietică a luptat cu multă dârzenie împotriva Germaniei, reuşind nu numai să supravieţuiască războiului şi să nu se desmembreze, dar să iasă şi victorioasă.

Printre cei care au arătat simpatie şi au crezut în acordurile cu Sovieticii, a fost şi Preşedintele Roosevelt. El a crezut că Ruşii vor milita pentru instaurarea democraţiei în Europa Răsăriteană şi Germania. Moartea lui prematură l-a oprit să vadă ce imens dezastru a adus Europei Orientale această atitudine a lui.

Au trebuit să treacă mai multe decenii pentruca mulţi dintre simpatizanţii occidentali ai Uniunii Sovietice, să înţeleagă adevăratele intenţii ale Ruşilor.

In primul rând a fost instaurarea de regimuri comuniste strict controlate de Moscova în ţările ocupate de Armata Roşie. A urmat dezastrul teroarei şi al închisorilor comuniste în care au pierit generaţii întregi de intelectuali din Europa de Răsărit. Apoi înăbuşirea cu forţa armată a încercărilor de liberalizare în Ungaria în 1956 şi în Cehoslovacia în 1968. Acestea şi nenumărate alte evenimente de violare a drepturilor omului, care ca şi în trecut pe vremea ţarilor, au ocupat noi teritorii subjugând mereu alte şi alte popoare fără ca cineva să riposteze. In ultimul deceniu, odată cu invadarea complet fără vreo justificare a Afganistanului în 1980 şi distrugerea brutală a avionului corean în 1985 a început să fie un curent de opinie mult mai critic la adresa Ruşilor, chiar şi printre intelectualii de stânga din Occident.

Cartea D-lui Raţiu nu numai că nu şi-a pierdut actualitatea dar a devenit mult mai inteligibilă pentru cititorul occidental. Ea dezvăluie o întreagă ideologie şi tactică folosită de comuniştii încă dela inceputul instaurării puterii sovietice şi chiar înainte de acest eveniment.

După cum remarcă şi D-l Orian Crozier, care scrie introducerea la carte, D-l Raţiu este unul dintre puţinii scriitori care tratează evenimentele politice cu o deosebită claritate, intuiţie şi putere de a prevedea mersul evenimentelor.

Mergând înapoi la izvoarele istoriei ruse, D-l Raţiu ne dezvăluie puternicul simţământ al destinului şi rolului pe care Ruşii sunt convinşi că îl au în lume. Odată cu căderea Constantinopolului, Rusia a fost încredinţată că este menită să devină capitala creştinătăţii aşa cum fuseseră în urmă cu mai multe secole Roma şi mai apoi Constantinopolul. Acestei tradiţii mesianice religioase şi spirituale, i s'a adăugat o nouă dimensiune istorică, militară şi expansionistă odată cu urcarea pe tron a ţarului Petru I. Comunismul nu numai că nu a distrus această tradiţie mesianică şi a misiunii Rusiei în lume, dar a întărit-o schimbându-i doar caracterul religios într'unul militant politic, ideologic şi social. In acelaşi timp însă menţinând atât ideea expansiunii cât şi cea a mântuirii lumii vechi plină de racilele capitalismului - prin comunism.

Ion Raţiu îşi împarte analiza sa în 5 părţi care tratează logic şi documentat originile doctrinei comuniste, cauzele şi condiţiile care au dus la succesul revoluţiei ruse, esenţa comunismului în general şi a comunismului rusesc în particular. In continuare, studiul său îi prezintă pe comunişti cu morala şi acţiunile lor, dezvăluind aspectele întunecate şi motivările ascunse care au atras pe mulţi spre puterea şi poziţia conferită lor de partidul comunist ajuns la conducere.

Adevărata faţă a comunismului este prezentată cu o deosebită luciditate în special în penultima parte a cărţii. Se arată aici că atât premizele cât şi concluziile doctrinei comuniste, aşa cum rezultă atât din scrierile teoretice cât şi din realitatea practică a vieţii, sunt false. Comunismul a adus peste tot mult mai multă suferinţă şi distrugere decât binele şi prosperitatea promise şi nerealizate.

Concluziile prezentate în ultima parte a cărţii ar reprezenta răspunsul Occidentului la provocarea comunistă. Condamnarea comunismului este exprimată extrem de clar şi logic. Intr'adevăr analiza detailată şi concretă îi permite D-lui Raţiu să spună că experienţa comunistă a eşuat complet pentrucă:

1. Oriunde a fost instaurat, comunismul devine un regim despotic absolut, care foloseşte forţa fără nici o limitare, împotriva celor ce nu aderă la doctrina comunistă. (Cine nu e cu noi e împotriva noastră).
2. Necesită conducători care ar trebui să fie în acelaşi timp sfinţi şi supraoameni, ceea ce nu există.
3. Incearcă să creeze o societate mai bună prin distrugerea şi eliminarea unei mari părţi a societăţii care li se opune.
4. Incearcă să construiască o societate mai bună prin sacrificarea mai multor generaţii, fără ca să se ştie când un astfel de sacrificiu nu va mai fi necesar.
5. Crede că poate construi această nouă societate bazându-se pe ură.
6. Consideră că scopul acţiunii justifică mijloacele şi suferinţele provocate.
7. Nu numai că nu a reuşit să elimine exploatarea omului, dar în societatea socialistă exploatarea omului este intensificată.
8. Comunismul nu numai că nu a reuşit să construiască o societate democratică şi egalitară dar inegalitatea dintre oameni şi dintre popoare este tot atât de puternică după cum fusese şi în trecut.
9. Nu a reuşit să creeze "un om nou" mai bun, aşa cum promisese.

Si pe bună dreptate autorul cărţii se întreabă cui îi foloseşte acest comunism aducător de distrugere şi suferinţă. La această întrebare există doar un singur răspuns: comunismul şi instaurarea dictaturii comuniste foloseşte numai comuniştilor, membrii acestui partid flămând de putere şi organizat ca o armată cu funcţii şi ierarhii distribuite cu multă grijă celor care s'au dovedit "destoinici" în a lichida pe opozanţi. In statul comunist individul nu mai reprezintă nimic. In faţa statului şi a colectivităţii individul nu are nici un fel de drepturi. De aceea nu există nici o bază comună între Occident şi practica comunistă.

Ideologia şi morala creştină care stă la baza tradiţiei occidentale este complet opusă ideologiei şi moralei comuniste. Este cu totul remarcabilă analiza pe care o face D-l Raţiu acestei opoziţii dintre creştinism şi comunism.

Revoluţia spirituală produsă de apariţia lui Iisus Hristos, a dus la completa răsturnare a scalei de valori a lumii păgâne. Egalitatea dintre oameni în creştinism este absolută pentrucă toţi oamenii sunt fiii lui Dumnezeu. Viaţa este un dar lăsat dela Dumnezeu care este singurul în drept să-l revoce.

Creştinismul are un mecanism de autoreglare şi autocontrol câtă vreme despotismul comunist este complet lipsit de un astfel de mecanism. In comunism conducătorul este infailibil şi intolerant, fiind mai presus de orice critică. Dar determinismul absolut nu mai este acceptat nici măcar în ştiinţele exacte. In actele atomice individuale ca şi în fenomenele care implică nenumărate particule, există anumite legi statistice valabile dar nicidecum un determinism nelimitat, absolut. Cu atât mai puţin determinismul din domeniul ştiinţelor sociale şi istorice poate fi considerat absolut. Teoriile ştiinţifice şi înţelegerea lumii fizice se schimbă tot timpul - procesul cunoaşterii şi generalizarea ipotezelor se face mereu, deoarece adevărul ştiinţelor este un adevăr relativ. Dacă în ştiinţele exacte unde fenomenele şi experimentele au un caracter reversibil şi pot fi refăcute de denumărate ori, dacă în aceste ştiinţe apropierea de adevăr este un lung proces asimptotic, cu atât mai puţin poate fi vorba de descoperirea şi deţinerea adevărului în ştiinţele sociale şi istorice unde nu există fenomene reversibile, nici elemente identice, iar datele de observaţie sunt afectate de metodologia şi filosofia care stă la baza studiului respectiv. Stiinţa, oricare ar fi ea nu este infailibilă.

Stabilirea factorului economic în doctrina comunistă, drept factor determinant în societate, a fost dusă până la extrem, deformând realitatea umană şi esenţa fiinţei umane a cărei acţiuni sunt determinate de mai mulţi factori a căror valoare relativă poate să se schimbe dela un individ la altul sau dela o societate la alta. Comunismul şi doctrina marxist-leninistă nu sunt infailibile. Desfăşurarea evenimentelor istorice ne arată că întotdeauna conducătorii comunişti acţionează determinaţi de necesitatea de a găsi o soluţie problemelor cu care sunt confruntaţi - chiar dacă această soluţie contravine cu bazele doctrinei comuniste. Explicaţia acţiunii lor vine mai târziu şi este formulată de nenumăraţii ideologi ai partidului a căror sarcină este foarte similară cu aceea a advocaţilor apărării care caută să justifice acţiunile clientului lor, arătând că aceste acţiuni au fost determinate de anumite circumstanţe şi că totuşi ele nu au ieşit din domeniul "legalităţii".

Ce poate fi mai absurd decât într'un stat al muncitorilor să nu existe nici o formă de apărare a intereselor muncitorilor care prin muncă şi sacrificiile lor au adus la putere pe comunişti ca reprezentanţi ai celor ce muncesc.

Occidentul a profitat după urma revoluţiei ruse legislând şi îmbunătăţind viaţa şi drepturile muncitorilor ceea ce nu s'a întâmplat şi în Uniunea Sovietică.

Condiţiile şi standardul de viaţă al oamenilor muncii din Occident nu se poate compara cu cel din ţările comuniste unde este cu mult mai scăzut.

Creştinismul recunoaşte imperfecţiunea omului şi a societăţii şi crede că atât individul cât şi societatea pot fi perfecţionaţi, dar nu printr'un act de violenţă împotriva opozanţilor cum propovăduieşte comunismul.

Societatea occidentală este o societate laică în care religia e separată de stat, totuşi morala creştină care stă la baza societăţii este unanim recunoscută, determinând normele de comportare în societate.

Creştinismul nu propovăduieşte şi nu formulează teorii sociale. Creştinului i se cere să ducă o viaţă onestă a cărei recompensă vine după moarte. Sarcina fiecărui creştin este să se perfecţioneze pe sine. Creştinului nu i se cere să se sacrifice pe sine pentru binele omenirii. Datoria lui este numai către Dumnezeu şi tot ce face este numai pentru binele lui, dacă urmează poruncile lui Dumnezeu. In esenţă respectarea poruncilor dumnezeieşti de către fiecare om, înseamnă crearea unei societăţi armonioase în care nu există violenţă. Desigur lumea creştină este o lume ideală fiind bazată pe relaţia directă dintre fiecare om şi Dumnezeu căruia omul îi este direct răspunzător.

Creştinismul este religia dragostei care cucereşte ura, în timp ce comunismul se bazează pe ură ca element de bază la crearea şi organizarea revoluţiei şi apoi în continuare ura este folosită pentru distrugerea şi demascarea "deviatorilor", "reformatorilor", etc.

Provocarea comunistă este continuă, universală şi completă, căreia trebue să i se răspundă printr'o rezistenţă absolută aşa cum ne învaţă D-l Raţiu. Sperăm că Occidentul s'a deşteptat din toropeală, deşi venirea lui Gorbaciov la conducerea Uniunii Sovietice cu o nouă avalanşă de propagandă încearcă să schimbe faţa compromisă a comunismului rusesc.

Să nu ne lăsăm ademeniţi şi să ne amintim de un vechi proverb românesc care ne învaţă că lupul îşi schimbă părul dar nu şi năravul.

EVANGHELIA EXILULUI (IUNIE 1988)

DRUMUL LUI ISUS

— Sergiu GROSSU —

Evanghelia celei dintâi Duminici a lunii pune accentul pe câteva condiții fundamentale, de respectarea cărora atârnă posibilitatea realizării unei adevărate vieți de credință, după cum citim: "Pe orișicine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri; dar de oricine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, Mă voi lepăda și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri... Cine iubește pe tată ori pe mamă mai mult decât de Mine, nu este vrednic de Mine; și cine iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine. Cine nu-și ia crucea lui și nu vine după Mine, nu este vrednic de Mine..." (MATEI, 10.32-38).

Este vorba, prin urmare de mărturisirea publică a credinței, de prioritatea iubirii de Hristos și, mai ales, de obligativitatea purtării crucii, în mersul nostru după El.

Ce înseamnă a URMA pe un gânditor, sau pe un pedagog, sau pe un om politic, decât a ne pune de acord cu doctrina lui, a practica directivele învățăturii care ne-a atras spre el, a merge pe calea ticluită de mintea lui și înfrumsețată de mărinimia inimii lui. A merge DUPA Isus presupune a drumui pe calea lui Isus, a alege această cale, ca unii care știm că Mântuitorul este "Calea, Adevărul și Viața" întregii lumi. El este -- El trebue să fie — pentru noi, Românii exilați, CALEA, singura, indispensabila Cale care duce la Viață.

In Cartea Proverbelor scrie: "Multe căi pot părea bune omului, dar la urmă se văd că duc la moarte." Fiindcă există DOUA CAI net deosebite: calea lui Hristos și calea lumii. "Iată că vă pun înainte calea vieții și calea morții", vorbește Dumnezeu lui Ieremia, proorocul. Nu este cu putință de imaginat o cale intermediară. De aceea Ap. Pavel îi avertizează pe creștinii din Corint: "Propovăduirea crucii este o nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzării; dar pentru noi, care suntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu" (1 COR, 1.18).

Căile lumii duc la moarte, la păcat, la pierzare. Calea lui Isus este calea vieții, a puterii spirituale, a triumfului. Este "calea cea nouă și vie", pe care ne-a deschis'o Mântuitorul prin jertfa Sa, pentru a avea "o intrare slobodă în locul prea sfânt," după splendida formulă paulinică. Această CALE este și rămâne, în finalitatea ei, calea crucii, a suferinței, a răstignirii. Noi nu putem să-L urmăm pe Isus, nu putem merge pe drumul Lui, în perspectiva unui exil românesc de mari rezonanțe spirituale, fără a ne purta crucea băjeniei cu demnitate, fără a accepta jertfa unei dăruiri de sine pilduitoare, fără a ne risipi ființa cu gândul mereu și statornic întors spre patria subjugată, acolo unde ideologia marxist-leninistă atacă bazele creștinismului și ale Bisericii, iar satrapii regimului ateist persecută și întemnițează pe cei care încearcă să-L urmeze pe Domnul cu credincioșie și scumpătate.

Ap. Petru îi spune lui Isus: "Iată că noi am lăsat tot și te-am urmat..." (MATEI, 19.27) Dăruirea noastră trebue să fie totală. Cuvântul acesta TOT este încontinuu prezent în paginile Sf. Scripturi, atât în Vechiul cât și în Noul Testament. "Să păziți tot ce v'am spus", îi cere Dumnezeu lui Moise. "Puneți-vă toată puterea ca să păziți și să împliniți tot ce este scris în cartea legii", sfătuiește Iosua pe bătrâni, pe judecători și pe căpeteniile noastre. "Să iubești pe Domnul Dumnezeu cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău", ne recomandă Mântuitorul.

Deci, ca să ne comportăm creștinește în cadrul diasporei românești și să nu compromitem asociațiile sau organizațiile din care facem parte, se impune să lăsăm totul, să ne debarasăm de toate vechiturile ființei noastre răvășite de patimi și porniri detestabile, de tot ce este putred și urât în noi, de toate faptele firii pământești, pentru ca să devenim făpturi noi în Hristos, pentru ca să-L câștigăm pe Hristos și să mergem pe urmele Lui, așa cum a procedat și Saul din Tars. "Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Hristos", se destăinuiește el Filipenilor. Oare Noe nu a lăsat totul ca să scape de prăpădul potopului? "Noe a făcut tot ce-i poruncise Domnul", citim în Cartea Genezei, pentrucă era un om care "umbla cu Dumnezeu". Dar Sara? Ce-à lăsat? Totul. A renunțat la viața ei de acasă, la vechiul ei cămin părintesc, s'a lepădat de toate pentru soțul ei Avraam, urmându-l din Haldeia, spre Haran, apoi dincolo de Eufrat.

Numai cei care au lăsat tot, ca să-L urmeze pe Isus, pot avea curajul mărturisirii Lui, în societatea din ce în ce mai descreștinată în care trăiesc. Să nu neglijăm niciodată că drumul lui Isus este, în primul rând, drumul mărturisirii. Isus Hristos trebue propovăduit "cu îndrăzneală", întocmai creștinilor din Biserica primitivă, fără să ne sinchisim de insultele și huiduielile necredincioșilor, de îndoiala, oportunismul sau jena "căldicelor", pentru a-L înălța în sufletele împovărate de păcat ale fraților noștri refugiați, lentru a-L fixa în conștiințele tinerilor care sosesc în lumea liberă, după ce au traversat deșertul dezumanizat al materialismului ateu în România comunistă, pentru a da exilului un sens nou și o nouă dimensiune morală.

Un singur remediu există, atât: ISUS. Ai sufletul bolnav, răvășit, strivit de poveri și fulgerat de spaimele Răului, cititorule? Ascultă de îndemnul Evangheliei: "Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă..." (MATEI, 11.28) Apropierea de Dumnezeu nu este posibilă decât PRIN Isus Hristos. "In El avem, prin credința în El, slobozenia și apropierea de Dumnezeu cu încredere", le scrie Apostolul creștinilor din Efes. Isus este USA prin care, dacă intră cineva, "va fi mântuit", conform promisiunii Lui.

Iată de ce trebue să ne apropiem de Isus - adică de "scaunul Harului" — și să-L urmăm. Să așezăm la baza apropierii noastre CREDINTA, știut fiind că apropierea prin rațiune eșuează. Sutașul Corneliu, despre care relatează Evanghelia ultimei Duminici a lunii (MATEI, 8 . 5-13), "prin credință" s'a apropiat de Isus, implorând vindecarea robului său slăbănog: "Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperământul meu; ci zi numai un cuvânt și robul meu va fi tămăduit".

Să ne apropiem de Domnul și Mântuitorul nostru nu ca fățarnicii amintiți de EL: "Norodul acesta se apropie de Mine cu gura și Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine." Nu ca niște "mădulare" statice ale "trupului lui Hristos", care nu se mai îngrijesc "unele de altele", ci se lasă ademenite de tentațiile și de apetiturile unor puerile controverse dogmatice — niște "mădulare" care ne-am pierdut prestigiul spiritualității creștine, inconștienți de involuția noastră religioasă și de permanenta încălcare a comandamentelor divine, inconștienți de insuficiența contribuției noastre la viața Bisericii de care aparținem. Să ne apropiem de Isus întocmai lui Zaheu, mai marele vameșilor, coborînd din dudul îngâmfării și-al fărădelegilor, pentru a-L primi în casa inimii noastre smerite, ca să căpătăm iertarea dragostei Sale veșnice și putere din puterea Lui. Dacă vrem, dacă dorim să mergem "după Isus", purtându-ne cu demnitate crucea în cele patru margini ale pământului și fiind gata să ne dăm viața pentru dezrobirea de mâine a brazdei natale, atunci se cade să ne apropiem "cu încredere" de El, ca să ne spălăm, în sângele Lui, de murdăria păcatului, iubindu-L și mărturisindu-L prin viața noastră înnoită. Ca să putem rosti ca și Ap. Pavel: "Pot totul în Hristos, care mă întărește" (FILIPENI, 4.13).

TRAGICUL SFÂRȘIT AL UNOR CARACTERE GRANDIOASE ARDELENE

—— V. COROIANU ——

In întunericul temnițelor umede, cu pereții de piatră, în bezna celulelor subterane, unde viața nu pătrunde, unde râsetele nu se aud, unde podelele erau stropite de lacrimile durerilor sufletești, acolo unde numai puterea Cerului penetra în groaza nopților, au murit pe rând 6 Episcopi și un Cardinal.

La 17.6.53, deci acum 35 de ani, a închis ochii după o lungă suferință, datorită cruzimii umane, atrocităților și barbariilor, Episcopul Ion Suciu, locțiitorul Mitropolitului Blajului, al Bisericii Unite. In lungul drum spre înălțimi l-au precedat: Episcopul Traian Frențiu al Oradiei (17.7.52), Vasile Aftenie (10.5.50) și l-au urmat nu la mare interval, unul după altul, după planurile regimului, Episcopul L. Chinezu (15.4.55), Al. Rusu (19.7.57), Episcopul I. Bălan (16.8.59), Cardinalul Iuliu Hossu (28.5.70) și în clandestinitatea Bisercii Tăcerii, Ion Hirtea (28.6.78).

Toți au murit în lunile de primăvară și vară, când soarele cald ce nu pătrundea în beciurile clădite de Unguri pentru iobagii valahi și păstrate pentru elita românească, redădea viață naturii, renăștea speranța unei epoci mai bune pentru proletariatul mințit. Cele mai tari caractere ale lumii ardelene s'au sfârșit în anonimatul întunericului socialist. Sunt mulți cei care au suferit, care au murit pentru credința lor, pentru gândurile lor și concepțiile lor, ortodocși, catolici, baptiști etc., mulți cei din "cimitirele fără cruci", cunoscuți sau necunoscuți, majoritatea lor azi numai în amintirea familiilor lor sau a prietenilor de suferință.

Nouă însă, aceste grandioase figuri ardelene, care stau în istorie alături de Constantin Brâncoveanu, de Horia, Cloșca și Crișan, care n'au cedat nici o fărâmitură din credința lor, chiar atunci când un singur "da" le oferea libertatea, sau fericirea compromisurilor, aceste figuri ne rămân nouă ardelenilor dar poate și altora, ca o columnă, ca un far care să ne lumineze pașii pe drumurile întortochiate ale destinului în exil.

De aceea Biserica Unită Română este tare, nu în cantitatea gloatei ci în strălucirea aștrilor, care-și răsfrâng lumina și asupra altora, infiltrând tărie, dând speranță, și întărind caracterele celor ce țin cu Roma Eternă.

Cei, care au trăit în utopia slavă, sau cei care au cedat tentațiilor ispititoare, părăsindu-ne, și sunt mulți aceștia în Republica de Est, nu ne pot înțelege pentrucă au trăit după principiul fanariot, "capul ce se pleacă", dar aceștia mulți nu scriu istorie, dispar în întunericul hrisoavelor tot așa cum au venit și au trăit, căutând "să aibă" dar nu "să fie". Acești înfofoliți, eleganți și parfumați, care au venit în Vest, fie ca să fie mai fericiți, mai plini de ei, mai snobi, mai iluștri în anonimatul lor, mai falși în atitudini, mai călători spre Est sau spre Vest, participând la recepțiile ambasadelor, toți acești necunoscuți nu vor înțelege niciodată martirajul în principiu, mai puțin al Episcopilor Uniți. Să ne ierte! Aceste rânduri nu sunt pentru ei.

Toți aceia din Biserica Ortodoxă, sora noastră mai mare, sau de altă credință care și-au jertfit cei mai frumoși ani de viață la "Canalul Morții", în lagărele din Rusia, în negrele închisori ale fericirii socialiste, toți cei, care și-au riscat viața trecând clandestin Dunărea sau "țara nimănui", peregrinând prin Europa și lume, cu o desagă plină de cărți, de speranțe și deziluzii, de dureri și nesiguranțe, numai aceia pot înțelege un sacrificiu suprem.

Numai acei, care flămânzind colindau bibliotecile, însetați creau versuri, jerpeliți admirau tablourile muzeelor sau tușind se refugiau la căldura unei cafele ieftine, numai aceia înțeleg lumea Cerului.

Toți aceia, care și-au văzut moartea în față, de sute de ori, care au bătut la uși, cerând sălaj pentru o noapte sau apă într'o ploscă, toți acei, care conduc azi lumea exilului nostru frământat, numai aceia pot avea în suflet fărâmituri divine și clarviziunea viitorului.

Tuturor acestora le trimitem din jertfa martirilor, gândurile noastre cele mai bune și căldura inimii noastre, rugându-i să fie cu noi, să înțeleagă credința noastră, să fie cot la cot cu cei ce doresc ca discordia și răceala dintre noi să dispară, ca Biserica Românească să fie "UNA" a tuturor, tare ca în secolele glorioase ale istoriei noastre, să meargă pe drumul urmașului lui Christos, căruia i-a zis Domnul: "pe această piatră voi zidi Biserica mea".

Si atunci moartea martirilor noștri și ai vostri și ai tutuor nu a fost inutilă.

MINICRONICĂ FILATELICĂ STROPITĂ CU GEROVITAL LATIN

—— Constantin MAREȘ ——

Dintre prerogativele unui șef de stat, atunci când este monarh, se desprinde și cel de a bate monetă. Complementar, chipul său apare și pe mărci poștale...

In timp ce la vremea sa, Carol I, a pornit cu imaginea unui tânăr principe pentru ca pe ultimele monezi și timbre să prezinte chipul unui venerabil monarh bine septuagenar, în timp ce timbre britanice marchează trecerea anilor pentru Regina Elisabeta, doar eternul june-prim Nicolae Ceaușescu, la 68 ca și la 70 de ani, se prezintă surâzător și veșnic tânăr, pe mărci poștale, iar acei care îl văd în mărime naturală și-l compară cu ceea ce văd în reprezentări filatelice, au impresia diferenței nu dela tată la fiu, ci dela bunic la nepot.

Imposibil să se inventeze nota ce ar fi avut-o Niculăiță Ceaușescu la limba latină. Dar, în urmă cu două milenii, Marcus Tullius Cicero lansa formula: "Te face să râzi mai mult prin fața, decât prin glumele lui", pe care, pentru amatorii de latină o reamintesc și în versiune originală: "Facie magis quam facetus ridiculus". Din respect pentru un șef de stat, mă abțin de a face aluzie și la celebrul "ridiculus mus" ("Soarece caraghios") al și mai celebrului și nu mai puțin bimilenarului Quintus Horatius Flaccus.

In dezastrul politic, economic și social din țară, Românilor le rămân glumele, care, fără a ține de cald sau de foame, constituie o formă de rezistență în care humorul devine și scut și spadă.

Fără îndoială că emiterea a două mărci poștale prezentând un chip potrivit cu vârsta celor ce sunt în stare să devină calfe cizmărești, constituie în sine una din cele mai reușite glume ale unui tragic fine de deceniu românesc.

RĂSPÂNDIȚI ACEST ZIAR

FARA ARMÂNEASCĂ

MIHAI PREFTI: "DURUT IHO"

ED. LITERA, BUCURESTI, 1987

Di la fluiară la chimaneiă, cănticlu armânesc cură limpidi ca apa izvoarilor dit munti.

Poezia armânească alinată di George Murnu, analt, ca un luţeafir pi'ntunicatlu ţer armânesc, creaşti şi băneadză şi la urmaşilli ţi vinird după el.

Turăştile, cupiili di oi, picurarilli şi alti motive pastorale, fură căntati ahânt tu folclorlu armânesc cât şi di prima generaţie di poeţ armâñi culţ. Fu căntat şi un romantism ţi nu avea acăţată ninga rădăţiñi la armânescă tu nai ma mult fură căntati giunaticlu, eroismul şi tragedia armânescă tu baladi populari şi culti. Adeţli la armâñi ca iuţido s'adunau, acăţau cu ună căntari, feaţiră ca lundzi baladi s'hibă cunuscuti di tută armânamea. Eli triteau din gură în gură şi ţăneau loc di istorie.

Contactul cu literatura cultă, mondială, inspiră noaua tavabiă di poeţi armâñi şi la alti motive artistice. Poeţi ca: Atanase Nasta, Cola Caratana, Ionel Zeana, Tache Zega, Todi Zuca, I.Cutova, Miciu Bacu, ma puţăn Gh. Perdichi dedicat cu tută bana maş al Eminescu, scriară poezii culti di mari muşuteaţă artistică. Tu aradha lor intră cu noaua carti, "Durut Iho" poetlu Mihai Prefti di România. Mihai Prefti scrie original, modern şi armâneaşti. Easti frimintat di multi idei şi ghicuit di întribări metafizice. Triţearea dit realitate la lumea lui di întribări s'veadi tu multi di poeziili a lui. S'videm maş ti nă spuni tu poezia lui "Bană": (Scrisă cu ortografia autorului)

Adză va s-misur poñl'i
(Maşina fudzi iruşi)
Misurîndalui -
Mi-agîrsescu, ş-ved
Maş cumăţ dit a mea bană,
Angîrlimati pisti poñi.

ică poezia "Defi s-v̂ise!"

Defi s-va fîţeţ -
Voi, v̂ise
Ti nu-ñi dat arihati!
Voi noptâ dî-ascudidhi,
S-ñi-arihnescu truplu...
S-voi minduieri -
Vigaţ-vă unioară,
Voi nu-aveţ somnu?
Mi curmat baià!

Imaginili dobrogene, şi aduţiri aminti dit loclu şi bana iu criscu poetlu, s'toarnă filtrati, curati, ca răchia ţi cură dit cazane şi tut ca ea îmbeată şi nă trec tu altă lumi, cum sunt poeziile "Calea cu pluchi di Cavgagia", "Hîrsite Sisif", "Cântic di Jale" şi multi alti.

Zboară veclli, di zămane, se-aşteră ninga alti noi, adusi tu grailu a nostru, cum sunt zboarăli: tilefi, fronimă, câbati, suirare, angârlima, sinur, azvarna, angâtan, lăschi, cufâmi, pi ninga alti ca: aventură, poem, simfonia, maşina si alţi. multi. Mihai Prefti easti şi un cântăreţ de muzică armânească, ma ti cântiţili ţi li cântă el, va să zburăm altă oară. "Durut Iho" east ună carti ţi intră tu vistearea literară armânească.

Zahu PANĂ

CINTIC DI JALI

Protă dzuă di stîmînă,
Dina al Vânga s-ancîrună—
Marmurlu albu şi-araţi,
Cu Dina păreacl'i s-faţi!

Ceamurli — mesea di hoară,
Soie şi-soţ corlu acîţară;
Cintă şi-suschiră dit cheptu —
Pitrec Dina, gioni aleptu...

Suflitu-l'i mută 'mdzeană,
Tu-av̂ru iho di cîmbană...
Iu-aflaşi Dina, ahtari vreari,
Di nă fudz fîră gurnari?

Loaşi inveastă fronimă,
La caplu-ţ anathimă,
Nveastă albă şi-fîr zîvon,
Di n-arcă tu mari pon!

Oh, lea soră, lăi frîtic,
Io v-alas tora, ñi-mi duc,
Inb mi duc tu laia hauă, —
Voi s-hiţ ti părinţ harauă...

Că aşi vru a mea tihi,
Să-ni mi duc baş tu hîrv̂ii,
Tu hîrv̂ia banîl'ei...
Sinîtati — vruţl'a a mei!

THIMISERI

Ñi-i dor di ficiurami,
Di leagînlu di mandră
Adrat di-ună sigimi
Si-aspindzurat di grendă.

Ñi-i doru ş-di călivă,
Sum nuclu dit av̂iñi,
Di iu bîteam cîmbana —
Ta s-avionăm gîl'inli...

S-di dzeana di stri hoară,
Di iu-aştiptam s-dipună
Primveara, cu cîldură
S-cu marţulu di mână!

Pîreasinli cu hasca —
Cînd tuţ nă himuseam
Cu gurili dişel'isi,
Halvălu s-lu-acîţam...

Di tahinărli aţeali,
Anda nă diştiptam —
S-dip ningă sufrînţeali
Arusticadz aflam!

O dzîli mîv̂ipsiti!
Ti-ancl'işurat av̂oñea
S-fudzit — ca pi inati...
Canda vă ved av̂nanghea!

CALEA CU PLUCHI DI CAVAGIA

Terlu s-andrupa di chipitli a lor,
Noaptea s-chireau pi tru steali
Ti-anviliceau pit dîrmi.
N-angîrlimam pi el'i
S-fudzeam pi ţer însus —
Cum fug ficiorl'i
Pi Columna fîră bitiseari,
Al Brâncuşi.
Nă oară mi-alinai — ş-armaş aclo.
Ma, după añi —
Pliuchil'i-l'i tîl'eară,
Terlu cîdzu
S-io — loc mîşcai!

PEOMI NIFAPTI ASTEAPTA DUCHEARI S-AMINTA

Poemlu a meu
Nu easti aestu
Ti lu adghiuv̂isiţ, —
Mutriţ-lu anvîrliga,
Mutriţ pi dîrma aţea di pom,
Iu s-leagînă
Poemlu cari lu cîftaţ.
Imnaţ pi-anarga,
Că pi-mpadi suntu maş poemi!
S-zboarîli —
Griţ-li angîtan,
S-nu vîtîmaţ poemili nifapti...

VLAHII SUD-DUNĂRENI ÎNTR'UN TRATAT RECENT DE ISTORIE A BULGARIEI

—Emil VRABIE—

Urmare din numărul trecut

In contrast cu aceste recunoaşteri şi în ciuda mărturiilor clare din izvoarele bizantine şi din alte surse, autorii tratatului nu formulează nici măcar o singură frază din care să rezulte contribuţia Vlahilor la acest şir de evenimente. Această opţiune a autorilor tratatului pentru tezele Mutafciev-Zlatarski nu este explicată nicicum în textul lucrării. Faţă de Vlahi autorii aplică procedeul voluntarist al ignorării totale ca şi cum lucrurile ar fi fost de mult şi unanim soluţionate în sensul tezei îmbrăţişate de ei. Izvoarele istorice indică însă altceva.

Nikita Honiat, istoric bizantin contemporan al evenimentelor dela 1185 scrie textual referindu-se la această perioadă: "Vlahii la început ezitau şi nu se puteau decide să înceapă răscoala la care îi aţâţau Petru şi Asan, deoarece îşi dădeau seama de gravitatea acestei acţiuni. Pentru a-i elibera de teamă, cei doi fraţi, de un neam cu ei, au ridicat un lăcaş de rugăciune închinat marelui mucenic Dumitru. Ei au adunat acolo o mulţime de exaltaţi din ambele popoare, (şi) i-au făcut pe aceşti exaltaţi să repete că Dumnezeu a rânduit libertate pentru poporul bulgar şi valah şi că El încuviinţează ca îndelungatul jug (bizantin) să fie **înlăturat.**"

Ignorând în mod abuziv acest pasaj limpede din cronica lui Honiat, autorii tratatului scriu: "O aristocraţie bulgară locală, amestecată parţial cu elemente străine nou-venite (Cumani, Pecenegi, Ruşi şi alţii) se constituise... şi în ţinuturile bulgare de nord-est în a doua jumătate a secolului al doisprezecelea. De aceasta ţineau şi conducătorii răscoalei încununate de succes împotriva Bizanţului, **fraţii** Asan şi Petru" (III,37). Aşadar, autorii tratatului acceptă tacit fie ideea că Asan şi Petru erau curat Bulgari, fapt contrazis de mai multe izovare, fie ideea că ei proveneau dintr'o familie nobiliară ruso-cumană. Această ultimă opinie se bazează mai ales pe un indiciu de natură onomastică, anume, pe rezonanţa cumană a numelui de Asan. Istoricul român Gh. I. Brătianu a arătat însă, la timpul său, consistenţa slabă a acestui argument.

Numele de Asan, scria Brătianu, poate să fie cuman, dar nu trebue să se confunde originea numelui (problemă de ordin filologic) cu aceea a neamului, a familiei, chestiune de sânge, de etnicitate. El observă în mod foarte pertinent că "numele de factură germanică pe care le **întâlnim în istoria Franţei** merovingiene nu arată întotdeauna aceeaşi origine (adică o origine germanică) a purtătorilor lor." (studiul "Asăneştii," în vol. Tradiţia istorică în întemeierea statelor româneşti, Bucureşti: Ed. Eminescu, 1980, p59).

Aceeaşi **eroare** de metodă, constând în absolutizarea identităţii dintre originea unor nume şi apartenenţa naţională sau etnică a purtătorilor acelor **nume, se întâlneşte, de altfel**, şi în alt pasaj din acest tratat. Astfel, principalul agrument al autorilor că în ţinuturile dela vărsarea Strumei în Marea Egee şi în Peninsula Calcidică locuiau în secolele XII-XIV. Bulgari, se bazează mai ales pe aspectul slav al numelor de persoană din catastifele mânăstirilor Zograf, Xenofon, Iviron, Hilendar şi altele. Un mare număr de persoane din aceste registre, spun autorii tratatului (III,86), sunt bulgăreşti: Bogdan, Dobromir, Dobrotă, Zorana, Stana, Mariţa, Vlado, etc. Atragem atenţia că această concluzie a învăţaţilor bulgari este unilaterală şi exclusivistă.

Este doar lucru bine ştiut că multe nume bulgăreşti au început de timpuriu să fie purtate şi de Vlahi, care adoptaseră liturghia slavă. In evul mediu asemenea nume se întâlneau la Români din Macedonia şi până în Transilvania şi Maramureş, iar pe voievodul descălecător de peste munţi în Nordul Moldovei îl chem Bogdan. Dacă ar fi să se ia în serios preocdeul autorilor bulgari, atunci ar trebui să admitem, nici mai nult nici mai puţin, că Moldova a fost înfiinţată de un conducător bulgar. Motivele pentru care autorii tratatului se abat dela bunele metode de cercetare pare să fie, cel puţin în parte, de natură ideologică. Ei ţin să-l convingă pe cititor că Bulgarii s'au închegat într'o etnie omogenă foarte de timpuriu. **Iată în acest sens un** pasaj semnificativ din tratat, referitor la perioada de după ocupaţia bizantină din 1018: "Naţionalitatea bulgară (narodnost), în care se infiltraseră elemente etnice străine, se consitutise de multă vreme ca o comunitate monolită, cu o conştiinţă de neam (narodnostno săznanie) bine dezvoltată şi cu o cultură materială şi spirituală considerabil mai înaltă decât a triburilor nomade menţionate (pecenegi, **cumani)**" (III,86). Este clar din această formulare că pentru Vlahi printre **Bulgarii de atunci nu** rămâne prea mult loc. Cât de monolită era în realitate societatea bulgară sub raport etnic pe vremea aceea rezultă însă din alt pasaj, pe care autorul îl **adaugă** la sfârşitul capitolului al treilea, **fără** să-şi dea seama, se pare, el contrazice cele afirmate anterior despre caracterul de monolit al comunităţii bulgare din secolul al XI-lea şi următoarele. "Ca **rezultat al proceselor asimilative care aveau loc**", scriu autorii, "mai ales prin căsătorii mixte, au apărut familii şi ginţi de origine etnică diferită, cu nume diferite din punct de vedere **lingvistic** şi cu conştiinţă de neam in**suficient definită, ori cu dublă conştiinţă de neam.** O ilustrare terminologică a acestei stări de hibrid etnic, apărute pe parcursul proceselor de asimilare, **sunt termenii ca bulgaro-albano-vlah ori sârbo-albano-bulgara, care se întâlnesc în unele izvoare bizantine.**" (III,88).

Revenind acum la pasajul **menţionat anterior din cronica lui Honiat, privitor la participarea efectivă a** Vlahilor la evenimentele din şi de după 1185-86, este locul să arătăm că şi alte izvoare atestă de asemenea atât rolul Vlahilor, cât şi **originea vlahă a Asaneştilor.** Pasajul în care Honiat vorbeşte despre locuitorii din munţi "numiţi mai înainte Mizi, iar acum Vlahi", este **transformat** de istoricii bulgari în sensul că Mizii, şi Vlahii îi desemnează aici pe Bulgari, şi numai pe ei. Această in**terpretare** este însă abuzivă dacă o examinăm în lumina izvoarelor bizantine. **Să ne oprim la pasajul** respectiv relatat de Teodor Scutariot, care şi-a scris opera istorică în a doua jumătate a secolului al XIII-lea. El precizează, în capitolul 25 al cronicii sale, că Mizii de altă dată se **numeau în timpul său Vlahi şi Bulgari.**

MATERIALELE PENTRU "FARA ARMÂNEASCĂ" SE PRIMESC PE ADRESA REDACTORULUI NOSTRU: ZAHU PANĂ, 133 BENNETT AVE, YONKERS N.Y. U.S.A. 10701

ȘTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

10 MAI LA CHICAGO PLUS O MANIFESTAȚIE

Aniversarea zilei de Independență Românească în cel mai public loc al Municipiului Chicago, Centrul Civic sau Daley Plaza,a devenit de-acum o tradiție. La șirul de aniversări început acum unsprezece ani (1977) s'a adăugat și cea din anul acesta, care din cauza unei vremi amenințătoare a ploaie în loc de afară în piață, s'a ținut în Holul Centrului Civic, unde prin grija Primăriei Orașului s'a amenajat un podium.

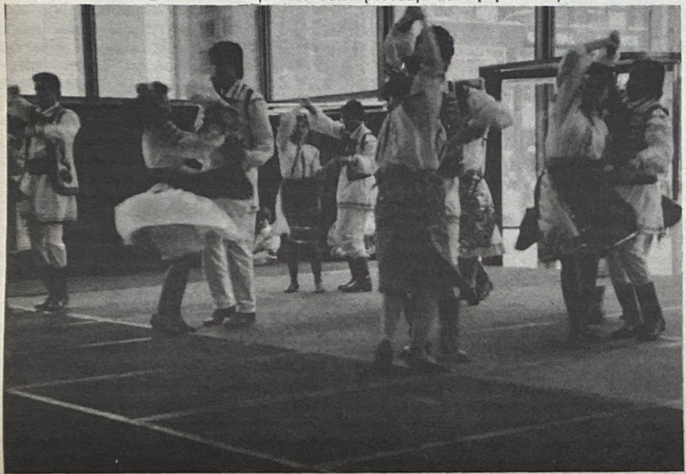
Deși un program de Zece Mai nu aduce nimic nou prin el însuși, el rămâne totuși important și frumos pentrucă demonstrează o sensibilitate românească față de zilele mari ale istoriei naționale.

Cei care fac programe naționale sunt posedați de mândria de a fi Români și de a cinsti ce-i măreț în istoria românească. Trebue deci să fie văzuți, admirați și prețuiți ca atare.

Programul de Zece Mai din Chicago a început la ora 12 amiază. După cuvântul de introducere al D-nei Rose Farina, ca preprezentantă a Municipiului, D-na Lucia Wirsz a făcut cunoscut audienței ce înseamnă 10 Mai la Români.

Al doilea punct din program a fost al Corului dela Parohia Nașterea Domnului care, dirijat fiind de Dl Dorin Crașovan, a executat câteva cântece patriotice, în fapt cele mai populare și simbolice sub aspect național. Ele au creat animație.

A urmat apoi programul de dansuri care în chip clar a fost cel mai entuziasmant, dansuri pregătite și desfășurate sub regia Dlui Doctor medic Ilie Pavel. Grupele de adolescenți și de copii s'au alternat într'o bună și frumoasă execuție a mai multe jocuri românești. O performanță aplaudată repetat și cu încântare de audiența mixtă româno-americană. Sperăm să vedem un asemenea program și de 10 Mai 1989.

DESPRE PENIBILA ACȚIUNE A AMBASADEI RSR DIN GERMANIA FEDERALĂ

In cadrul unei campanii prin care se încearcă a mai cârpi, peste hotare, ceva din prestigiul președintelui Nicolae Ceaușescu, ambasada R.S.R. dela Bonn a căutat cu orice preț contacte cu oficialitățile și pe cât se poate, cu oameni de afaceri.

S'au stabilit, în sfârșit, legături cu orașul Heilbronn din Landul Baden-Wurtemberg, primarul respectiv promițând că va organiza o întâlnire cu oameni de afaceri. Pentru a nu se crea complicații, a fost ales ca loc de întrunire un modest conac botezat castel, din obscurul sat Kirhhausen, practic de negăsit pe hărțile obișnuite.

In seara zilei de Vineri 15 Aprilie 1988 câțiva industriași din oraș și din împrejurimile Heilbronn-ului, au venit în luxoase Mercedes-uri la locul întâlnirii. Spre surprinderea lor, au fost întâmpinați de un grup de 20 de Români, reprezentanți ai principalelor organizații ce activează în Republica Federală Germania: Uniunea Mondială a Românilor Liberi, Consiliul Național Român și Uniunea Foștilor Deținuți Politici având centrul la Geneva. Prin viu grai, prin manifeste și foi volante, unele cu reproduceri ale cozilor foamei din Romania, li s'a arătat Germanilor care credeau că vin la o întâlnire de afaceri, tragicul adevăr despre situația politică, socială și economică din țară.

La ora 18 și-au făcut apariția două mașini, a primarului Heilbronn-ului, o splendidă limuzină și un modest Audi vechi, vizibil revopsit, din care a descins ambasadorul Marcel Dinu. Văzând un grup care îl aștepta, a zâmbit cald, dar zâmbetul i-a pierit instantaneu când a auzit strigăte precum: Trăiască eroicii brașoveni, Pâine și libertate pentru poporul român, Cerem eliberarea deținuților politici, Alegeri libere în România. Buna dispoziție i-a pierit cu totul, când pentru a intra în incintă, a trebuit să treacă pe o pasarelă, străjuită de amble părți de panouri cu inscripții în germană și română prin care se cerea interzicerea importurilor de alimente din România, în timp ce populația suferă de foame; libertate, căldură și pâine pentru națiunea română asuprită.

Deși inițial, primarul se arătase de acord ca să se permită la doi Români să asiste la discuții, și-a retras cuvântul în urma intervenției unei funcționare a primăriei care se arăta foarte grijulie la adresa oaspetului oficial. In aceste condiții, acțiunea a continuat în afara incintei. Pe toate mașinile, începând cu cele ale ambasadorului și primarului, au fost puse manifeste și foi volante în care se arăta situația dezastruoasă din țară. Prin megafon, în limba germană, s'a spus ceea ce la interior nu spunea ambasadorul Dinu. Intre timp, mai mulți participanți plecau pe rând, iar în final unul a ținut să relateze ce s'a întâmplat, mai precis ce nu se întâmplase în interior.

Mai întâi, trimisul RSR s'a scuzat că necunoscând limba țării în care este acredidat, trebue să se folosească de interpret. Incercarea de a convinge pe cei veniți să-l asculte, că România este un excelent partener comercial s'a soldat cu o politicoasă tăcere, cu excepția unuia care a relatat că la un import de legume românești, marea firmă Knorr a primit doar alimente alterate. Deși urma să se proclame în mod oficial înfrățirea între orașele Heilbronn și Tulcea, proiectul a fost amânat la alte calende, astfel că primarul orașului de pe Dunăre nu are șanse să viziteze orașul de pe Neckar. După ce nu s'a încheiat nici o tranzacție, pentru a mai evita să dea ochii cu Românii exilați, ambasadorul a cerut ca mașina să vină să-l ia din curtea mică a așa zisului castel, dar părându-i-se și aceasta prea puțin, a preferat să plece cu mașina primăriei, lăsând în urmă un tricolor improvizat în ultima clipă de biroul de protocol din Heilbronn care nu știa că drapelul românesc are culorile dispuse vertical, astfel că un misterios steag a rămas să fluture cu dungi orizontale, înconjurat de lumânările aprinse de Români, la ieșirea unui ambasador ce-și terminase penibil o misiune total eșuată.

Constantin MAREȘ

MANIFESTAȚIE DE PROTEST

După programul aniversar legat de 10 Mai un grup de Români a făcut în Piața Centrului Civic o manifestație de protest contra tiraniei comuniste de tot felul din România și a stărilor urgisitoare create de ea: foamete, teroare, prigoniri, închisoare și distrugeri de tot felul. După biserici și alte monumente, mai nou și distrugerea satelor. Pe lozincile de pe pancartele purtate de manifestanți s'au putut vedea protestele și cererile legate de toate acestea.

Punctul culminant al demonstrației a constat din arderea unui chip-tablou al tiranului comunist Ceaușescu.

Remarcăm cu bucurie că la această manifestație am văzut și copii purtând pancarte anticomuniste. Pui de Români de bune familii. Ne putem mândri cu ei.

Corespondent

COMEMORAREA ZILEI DEȚINUTULUI POLITIC ROMÂN

Ziua Deținutului politic român -15 Mai- a fost comemorată într'un cadru festiv la New York. Asociația Foștilor Deținuți Politici Români din New York, a făcut un parastas la Biserica Sf. Dumitru din Manhattan pentru deținuții morți în închisori, și pentru cei căzuți în lupta pentru eliberarea țării.

După amiază a avut loc o reuniune românească, unde s'a sărbătorit Ziua de 10 Mai și patruzeci de ani dela declanșarea marilor arestări din România.

Au participat la organizarea acestei reuniuni, organizațiile românești:

Asociația Foștilor Deținuți Politici Români, Centrul Cultural Român, Comitetul Național Român de Eliberare, Congresul Limbii Române și Consiliul Național Român, Secția America.

Despre însemnătatea evenimentelor sărbătorite, au vorbit: Dr. Alexandru Bratu, Ing. Valentin Cantor, Dumitru Moldovan, Zahu Pană și Nechit Vinereanu.

S'au recitat poezii în legătură cu importanța evenimentlor sărbătorite.

Corespondent

MANIFESTAȚIE LA AMBASADA SOVIETICĂ DIN PARIS

La propunerea lui Cicerone Ionițoiu, Asociația Deținuților Anticomuniști Români (A.D.A.R.), sub președinția lui Gheorghe Bentz, a organizat o manifestație în fața Ambasadei Sovietice din Paris, Duminică 27 Martie 1988, cu ocazia aniversării a 70 de ani dela alipirea Basarabiei la patria mamă.

Pe lângă Români, care purtau pancarte și drapele, au participat Ungurii și Polonezii care arborau drapelele Solidarității.

Un număr enorm de polițiști proteja "cazemata" care este Ambasada Sovietică.

Manifestanții au scandat: "Eliberați Basarabia", "Eliberați Bucovina", "Asasini dela Katyn", "Jos imperialismul sovietic", "Inmormântați stalinismul", "Eliberați coloniile", "Eliberați deportații", "Franța, patria libertăților".

"Eliberatorii" stăteau ascunși după perdele, reflectând la faptul că popoarele robite au început să zgâlțâie din temelii ultimul și cel mai odios imperiu din istorie.

Remus RADINA

DAVID B. FUNDERBRUK PRINTRE ROMÂNII DIN CHICAGO

Prin grija și sub auspiciile "Frăției Ortodoxe" (o auxiliară a Episcopiei dela Vatra Românească), comunitatea românească din orașul Chicago a avut bucuria de a-l avea în zilele de 23 și 24 Aprilie 1988 în mijlocul ei pe fostul Ambasador al Statelor Unite la București, David B. Funderburk împreună cu soția sa Betty.

Sâmbătă seara, 23 Aprilie, soții Funderburk au fost oaspeții Bisericii Române Penticostale, iar Duminică dimineața, 24 Aprilie ai Bisericii Române Baptiste Misionare (la serviciul religios), având rezervată după amiaza acestei zile pentru o mare adunare românească chemată a avea loc în Sala Centrului Cultural al Parohiei Ortodoxe Române "Sf. Maria".

Numărul mare de participanți la această adunare a cuprins Români din toate colțurile orașului și suburbane. In fața ei, David B. Funderburk a conferențiat despre situația din România în timpul vieții lui de acolo ca student și ambasador, și despre felul în care, în chip trist, dătătorii de ton ai politicii dela Departamentul de Stat din Washington au impus permanent pentru România o politică prin care în loc să se ajute poporul român au fost ajutați opresorii lui, care sunt regimul comunist și Ceaușescu.

A fost pentru prima oară când Românii din Chicago au auzit pe cineva vorbind despre politica care privește România, așa cum ea este. Adevărurile dezvăluite de David B. Funderburk și îndemnurile lui la o cât mai organizată și vie acțiune românească cu care să se preseze la locurile de vârf pentru o politică adecvată situației din România, au fost primite cu multe aplauze, care fără îndoială au fost și expresia unei satisfacții că, în sfârșit, un American, prieten al poporului român, vede și trăiește problemele românești așa cum ele sunt, iar pe deasupra a toate vrea să ne ajute. De asemenea au mai mers la inimă și cuvintele rostite de D-na Betty Funderburk.

David B. Funderburk, profesor universitar în Buies Creek din North Carolina, specialist în istorie, a venit întâi în România cu o bursă de studii, documentându-se în Istoria Românilor la Institutul Nicolae Iorga din București (făcând unele cercetări documentare și în orașele Brașov, Sibiu, Cluj, etc) timp de doi ani, timp în care fostul Ambasador a avut ocazia să cunoască în profunzime nu numai istoria poporului român, ci să lege trainice prietenii cu oameni de cultură români și în același timp să observe care este adevărata și trista față a acestei țări, fără să se lase înșelat de abjecta propagandă comunistă.

Nimeni însă n'a prevăzut că aceeași persoană va fi numită, de Președintele Reagan, Ambasador la București (1981-1985).

De data aceasta David B. Funderburk avea statut diplomatic și era reprezentantul politic al uneia dintre cele mai importante țări acreditate la București, Statele-Unite ale Americii.

Având această poziție politică a putut cunoaște direct din surse sigure, oricât erau ele de secrete, care este politica și care sunt manevrele guvernului comunist român. A putut să-și dea seama și să constate la fața locului toată șarlatania acestui guvern față de încrederea acordată de Statele Unite ale Americii guvernului dela București, încredere care de cele mai multe ori depășea orice înțelegere și răbdare, încât pentru mulți însemna chiar un ajutor tacit oferit unui regim politic atât de discreditat în întreaga lume.

In repetate rânduri David B. Funderburk a adus la cunoștința Statelor Unite reala și dramatica situație a României, cât și faptul că regimul dela București nu caută decât să inducă în eroare forurile americane despre adevărata poziție a statului român, escamotând și denaturând realitatea existentă. Guvernul și Congresul Statelor Unite însă nu au luat nici o măsură de restricție împotriva regimului dela București, continuând să colaboreze și să acorde guvernului comunist clauza națiunii celei mai favorizate.

Fiind conștient de miopia politică a Occidentului și în special a Statelor Unite, văzând câtă nedreptate i se face poporului român de către un regim politic despotic, detestat de un popor întreg. David B. Funderburk, drept replică, și-a înaintat demisia din funcția de Ambasador al Statelor Unite ale Americii.

Atitudinea sa fermă și intransigentă față de politica Statelor Unite, suna ca un act de acuzare adus politicii de nepăsare, de lipsă de maturitate și orientare politică, ori poate chiar de pactizare cu regimul antidemocrat și antiuman dela București.

In același timp fostul Ambasador denunța în fața guvernului, a Congresului Statelor Unite și a opiniei publice internaționale activitatea criminală a regimului comunist din România, fapte care au apărut apoi în valoroasa sa carte documentară "Pinstripes and Reds - an American Ambassador caught between the State Department and the Romanian communists, 1981-1985".

In conferința sa, David B. Funderburk a relatat așadar pe larg în mod explicit și argumentat întreaga situație tragică a țării noastre și pericolul pe care il prezintă comunismul pentru lumea civilizată, arătând apoi că are o obligație morală să lupte împreună cu noi toți pentru eliberarea României de comunism și a poporului român asuprit.

Gheorghe RADULESCU

EXPOZIȚIA DE PICTURĂ A DOAMNEI GEORGETA CRAINIC

In Salonul Centrului de Conferințe - Complexul Guy Favreau din Montreal, a fost deschisă între 8 și 30 Aprilie 1988 expoziția de lucrări recente a Dnei. Georgeta Crainic.

Expoziția a fost vizitată și apreciată de un public ales, doritor de artă și frumos, artiști profesioniști, galerii, reprezentanți ai diverselor asociații, membri ai comunității românești din Montreal, etc.

In seara vernisajului, cuvântul de deschidere a fost elaborat de criticul și istoricul de artă Sam Aberg care a accentuat în mod deosebit semnificația și valoarea artistică a lucrărilor recente prezentate în această excelentă expoziție.

In cartea sa "Art et Tendances au Québec", el scrie:

"Depășind exaltarea sintezei pictuale și esența simbolică rezervată figurației unei arte reprezentative, Georgette Crainic trezește și suscită prin retorica exprimării sale plastice o semnificativă prezență a unui regat al liniștei, unde desăvârșirea profundă și misticitatea giganticelor stânci devin suflul preponderent al expresiei sale picturale.

Acest regat al liniștei cu enorme stânci este redat cu o sensibilitate particulară, o vervă luminoasă și poetică ridicând existența intimă și profundă a unei epoci, a unei ere, a unei vieți la frontierele metafizicii"...

"Imperiul cosmic al liniștei străjuit de fantastice stânci" scrie pictorița Georgeta Crainic i-a fost "dăruit și inspirat de crestele semețe ale Carpaților ce i-au iluminat adolescența și.... mai târziu de stâncile enorme din Mingan ce i-au dat tăria și încrederea în căutarea și împlinirea drumului parcurs."

REPORTER

Preot Dr.Petre Popescu, Dl Dragoș Ilie și Doamnele: G.Crainic A. Puiu, A. Popescu și Dr.A.Cornea

MANIFESTAȚIE ANTICOMUNISTĂ LA LOS ANGELES

Zece Mai, 3 după amiază. Cu toate că ora era nepotrivită pentru o zi de lucru... Cu toate că traficul rutier era la o oră de vârf... Cu toate că temperatura era în creștere... Cu toate acestea, circa 100 de inimi românești băteau împreună în ritmurile emoționante ale uneia dintre cele mai mari sărbători ale poporului nostru.

Pădurea de drapele americane ce străjuiesc zilnic clădirea federală depe Willshire Boulevard din Los Angeles, a fost îmbogățită pentru două ceasuri de zeci de steaguri tricolore românesti. Participanții la manifestație purtau de asemenea pancarte pe care erau scrise revendicări politice, religioase și umanitare. Ideea organizatorilor - filiala locală a Institutului de Credință și Libertate - de a schimba locul, să-i zicem tradițional, al manifestărilor românesti din Sudul Californiei, platoul studiourilor de televiziune CBS, s'a dovedit a fi una bună, din moment ce participarea omului de pe stradă american a fost mult mai activă decât cu alte prilejuri. Claxoanele automobilelor, degetele în formă de V dela "Victory", întreținerile cu privire la rosturile întrunirii noastre au fost dovezile care ne îndreptățesc afirmația de mai sus.

Cei 100 care au justificat prin prezența lor "demnitatea de a fi Român, cu care ne-a cinstit Dumnezeu", așa cum inspirat a spus în discursul său pastorul Gog, au intonat în cor cântece patriotice dragi sufletelor noastre și au aplaudat cu însuflețire cuvântările bine simțite ale preoților Bulboacă, Avramescu, Calciu-Dumitreasa. Trebue să ne exprimăm încă odată recunoștința față de Părintele Calciu, prezent din nou în comunitatea noastră, față de eforturile sale neistovite de a trezi conștiința, de a ne aduce pe calea românească a datoriei pe care noi toți cei scăpați din iadul comunist și ceaușist o avem față de oropsiții frați din țară.

Manifestația a fost totodată momentul ales de către Dl. Ionel Cană, personalitate marcantă a Sindicatului Liber al Oamenilor Muncii din România - SLOMR- pentru anunțarea constituirii secției externe a acestei organizații. Scopul ei principal este acela de a fi "glasul celor ce nu pot cuvânta în țară" cum zicea Dl. Cană, în afirmarea drepturilor fundamentale ale oamenilor muncii din țara noastră, drepturi călcate în picioare tocmai de aceia care se pretind cu nerușinare a fi apărătorii lor. Se urmărește sensibilizarea permanentă a opiniei publice mondiale, țel care poate fi mai usor atins, acum, când înființarea acestei secții a fost încurajată de prestigioasa organizație sindicală "Confederația Internațională a Muncii" cu sediul la Geneva, și dela care se așteaptă un sprijin substanțial. In scurt timp statutul și obiectivele secției externe vor fi definitivate. Il vom ruga atunci pe doctorul Cană să ne acorde un interviu pe care sperăm să-l publicăm chiar în numărul viitor al ziarului.

Corespondent

SUPLIMENTARE LA CAPITOLUL VIZITEI LUI CEAUȘESCU ÎN AUSTRALIA

La informațiile pe care le-am dat în numărul din luna trecută cu privire la vizita lui Ceaușescu în Australia am mai primit dela corespondentul nostru de acolo următoarele:

- Reclama pe care Ceuașescu și-a făcut-o în cele mai mari ziare din Australia ar fi însemnat o cheltuială de minimum 250.000 dolari.

- Când Ceaușescu a sosit cu avionul la Perth, Vestul Australiei, în chip oficial n'a fost întâmpinat decât de Poliție.

- A ieșit la iveală că, mai înainte de a se confirma vizita lui Ceaușescu din Australia, guvernul din această țară ar fi cerut informații dela guvernul canadian asupra omului și felului de procedat cu el.

Canadienii ar fi răspuns că ar fi mai bine ca Australia să se lipsească de această vizită întrucât vizitatorul ar fi o persoană foarte dezagreabilă.

PROFEȚIILE LUI DANIEL

Vedenia berbecului și a țapului

Gheorghe BRAȘOVEANU

Urmare din numarul trecut

Seria evenimentelor istorice este lungă. A le trece pe toate în revistă înseamnă a face cursul de istorie al Răsăritului, cuprinzând Imperiile; Bizantin, Arabic, Otoman, Hoarda de Aur și Rusia țaristă, o lucrare de erudiție, care ar depăși obiectivele interpretării **profețiilor**.

Având însă în vedere că explicațiile de început și sfârșit sunt aceleași cu cele din vedenia Berbecului și Tapului, reluăm identificarea faptelor istorice din istoria contemporană, cunoscute de majoritatea oamenilor.

Continuăm cu un nou **război** între împărații dela Nord și dela Sud, **între** Rusia, și Turcia. In visul ei, de a domina Bosforul și de a ieși în M. Mediterană, **Rusia, începând cu Petru cel Mare, atacă** în mod repetat Turcia și obține o victorie strălucită prin Tratatul dela Adrianopole, 1929.

In ideea că Turcia este destul de slăbită, Rusia a început un nou război, și l-ar fi câștigat dacă n'ar fi intervenit Anglia și Franța.

Flotele reunite ale celor doi aliați oc**cidentali** ai Turciei au avut o victorie de răsunet la Sevastopol, în Crimeia și au stricat planul Rusiei, care nu se aștepta ca două popoare creștine să sprijine un popor păgân contra altui popor creștin; politica trece peste orice considerent.

Deși **victorioasă** în războiul din 1877, urmat de Pacea dela Berlin, Rusia iarăși a fost frustrată de răsplată, neobținând **teritoriu** la M. Mediterană. In 1905, Rusia a fost invinsă de Japonia, fapt ce explică intrarea ei nepregătită în Primul Război Mondial și succesul Revoluției din 1917.

Prin aceasta, ne găsim iarăși înprezența statului ateu, U.R.S.S., de care ne-am ocupat în vedenia Berbecului și Tapului: toate precizările date acolo sunt perfect valabile și pentru aceste capitole, din care luăm următoarele completări, ce concordă cu istoria U.R.S.S.

"Aceasta se va înțelege cu cei ce vor părăsi legământul **sfânt**". Oștile acestui împărat vor spurca Sf. Locaș și vor așeza uriciunea pustiitorului. Dar cei care vor cunoaște pe Dumnezeu, vor rămânea tari, și vor face mari isprăvi. Ințelepții vor învăța pe mulți. Unii vor cădea și vor fi ajutați puțin. Ei vor fi încercați până la vremea sfârșitului. (D.11.30-35).

"Impăratul va face ce va voi; se va slăvi mai presus de Dumnezeu, împotriva Căruia va spune lucruri **nemai auzite.** (11.36,37)

"Va cinsti pe zeul cetățuilor; acestui zeu pe care **nu-l** cunoșteau părinții săi, îi va aduce cinste...Cu ajutorul acestui **Dumnezeu** străin va lucra împotriva locurilor întărite; cui îl va recunoște îi va da mare cinste, îl va face să **domnească** peste mulți, și le va împărți moșii.

"La vremea sfârșitului, împăratul dela Nord se va împunge cu el. Si cel dela Nord se va năpusti ca o furtună **peste el,** cu care și călăreți, și cu multe corăbii; va înainta asupra țărilor lui, se va revărsa ca un râu și le va înneca. Va intra și'n țara cea minunată, și zeci de mii vor cădea.

"Dar Edomul, Moabul și fruntașii lui Amon vor scăpa din mâna lui. (38-41.)

Iși va întinde mâna peste felurite țări, și nici Egiptul nu va scăpa.

Va pune mâna pe visteriile lui drept cont al înarmării de **cca** $8 bilioane. **Libia** și Etiopia vor fi cu el. Dar știri dela Est și Nord îl vor înspăimânta și va porni să piardă pe mulți.

"Iși va întinde corturile între mare și locurile sfinte. Apoi își va ajunge sfârșitul și nimeni nu-l va ajuta (11.42-45).

"In vremea aceea va fi o strâmtorare cum n'a mai fost; iar din poporul tău va fi mântuit oricine va fi găsit scris în **carte.** Tu, Daniele, ține ascunse aceste cuvinte, si pecetluiește cartea până la vremea **sfârșitului.**

Atunci mulți o vor citi, și **cunoștința** va crește. Toate aceste lucruri se vor sfârși când puterea poporului sfânt va fi zdrobită. Iar tu te vei scula iarăși. în partea ta de moștenire, la sfârșitul zilelor" (12).

Am dat o mai mare extindere textelor profetice, deoarece ele sunt absolut necesare pentru formarea convingerii, că am respectat scupulos numai adevărul, și pentru a putea infirma multele versiuni eronate care circulă în toată **lumea și împiedică** drumul celei bune; pentru care apelez la opinia publică să facă confruntarea și să se pronunțe asupra ei.

Scot în relief că intervenția "derbedeilor" israelieni s'a produs în răscoala contra Romei, războiul dus de Titus, care a pustiit Palestina.

De asemenea, că în politica U.R.S.S. o contribuție importantă au dat-o "cei ce vor părăsi legământul sfânt", care sunt ateii din poporul evreu.

Judeii nu **L-au** recunoscut pe Isus Christos ca Mesia: au crezut însă că **Marx** le va asigura dominația lumii, ca și Iosef în Egiptul antic.

Faptul că Dumnezeul prezentat de Isus Christos îmbrățișa cauza sclavilor, și că Mesia nu lupta pentru realizarea **dominației israeliene; că Dumnezeu refuza să devină Conducătorul Templului, al Băncii** Conducătorul Templului, al Băncii judaice, i-a determinat să-i abandoneze, să rupă legământul sfânt, și să **sprijine** pe ateul K. **Marx,** filosoful materialist cu concepții egoiste, anticreștine.

In acest sens, au colaborat la politica ateistă în tot lagărul marxist. Materialismul în politică se bazează numai pe forță, pe revoluții, lovituri de stat; adoră deci pe zeul cetățuilor, al războiului; **acțiune** care i-a adus multe succese lui I.V. Stalin și succesorilor săi. Desigur, **Marx** nu era cunoscut și adorat de părinții lui Stalin și de poporul rus.

Propaganda ateistă abundă de injurii și insulte g
insulte grosolane la adresa tuturor bazelor religiei, contra lui Dumnezeu, Isus Christos, SF. Fecioara.

Membrii partidelor comuniste constituie o castă privilegiată, în sensul că toți conducătorii administrației de stat și ai vieții economice sunt recrutați numai dintre ei; primesc adică cinste și recompense.

U.R.S.S. a reușit să ocupe țările enumerate mai înainte și să-și stabilească baze militare în Orientul Apropiat, în Siria, Liban, **Irak, Libia,** Etiopia, Yemenul de Sud; să aibă corturi între mare și muntele sfânt.

Implinirea **profețiilor** va avea loc după ce poporul sfinților va fi **îngenunchiat.** Aceasta corespunde spulberării speranțelor create de Acordurile dela **Helsinki** privind respectarea Drepturilor Omului, **prin închiderea tuturor opozanților în** pușcării sau spitale de psihiatrie și **desființarea sindicatelor libere: S.L.O.M.R. în R. S. România și Solidarnosci în Polonia, precum și intensificarea per**secuției religioase în tot lagărul marxist; acțiune ce n'a putut fi împiedicată de lumea liberă.

Faptul că U.R.S.S. s'a împotmolit în Afganistan, ca și U.S.A. în Vietnam, va încuraja statele indochineze să-și scuture jugul sovietic, și pe Japonia să-și revendice insulele Kurile; acțiuni ce vor înfuria U.R.S.S. care va ataca lumea liberă cu bombe atomice ce distrug totul.

Din poporul evreu vor fi salvați de efectele pustiirii cei ce vor fi recunoscut pe Isus Christos, se vor afla scriși în **carte.**

Inainte de apariția Apocalipsului, faptele sfârșitului se aflau în profețiile Vechiului Testament, dintre care principala este cea a lui Daniel, la care se referă și Mântuitorul; că nenorcirea va fi așa de mare că n'ar mai scăpa trup de om", dacă n'ar interveni Dumnezeu (Mat 24.15).

Tot Daniel adaugă că vedeniile lui, adică tălmăcirea lor nu va fi cunoscută înainte de vremea sfârșitului; deci toate interpretările care au fost elaborate de pe timpul lui Luther sunt lipsite de orice valoare.

După cum am mai amintit, ele prezintă simbolurile din vedenia celor patru fiare, precum și pe cele din Statuia cu cap de aur și din vedenia Berbecului și a Tapului ca fiind personificate de statele; Babilon, **Medo-Perșii,** Grecia și Imperiul roman; ceea ce contrazice în mod evident elementele de bază ale profețiilor lui Daniel, care cuprind și Judecata. □

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE

—George DONEV—

AUTOPSIA UNUI PACHET

Am în față o reclamă: "Colete alimentare. Numai pentru rude în România. 30 kg. $159.00 (incluzând transportul).

Chemând la telefon compania din Ohio mi s'a explicat că destinatarul trebue să plătească la primire între 160-230 lei, depinde la ce vamă sosește pachetul, și de asemenea, mi-a spus, că înainte se cerea o taxă de 400 de lei.

Deci taxa vamală în RSR se aplică în acord cu dispoziția vameșului, dacă îl doare sau dacă nu-l doare măseaua.

Din cele 30 kg. (făină de grâu, porumb, cartofi, etc.) doar 2.8 kg. sunt articole pe care nu le găsim în România: cafea, cacao, suc de portocale, etc.

Reamintim că ziarele din țară publică statistici care arată că recolta agricolă a atins maxime supra-optime, că grâul, porumbul și cartofii dau afară din hambare, etc. Deci "alimente este" dar s'au exportat.

Dar conținutul *pachetului* ne mai spune și de alte nevoi. Alături de "Lapte praf pentru noii născuți" conform Decretului ministerial, aflăm că fratele din țară umblă cu limba scoasă și după "4 luminări."

Nu știm dacă lumânările sunt pentru înlocuirea energiei electrice ori pentru ca să-ți dezgheți degetele?

Dar un lucru și mai semnificativ îl citim la coada listei de alimentew;

"1 Burete
2 Spălătoare de Vase."

In România nu mai sunt nici cârpe!.

(Notă: Nu-i nveoie să trimiteți chibrituri deoarece "MareleInțelept Nicolae" a inventat cremenea și firul de iască.

NICI MĂCAR CÂINII...

Dragostea poporului față de "Conducător" o putem cântări privind la cei din jurul lui.

La început Ceausescu era păzit de securiști, la care s'au adăugat milițienii. La securiști și milițieni s'au alăturat militarii. Cum aceștia erau legați prin rudenii cu poporul, s'a apelat, mai târziu, la orfanii crescuți în creșele comuniste, educați și antrenați de regim. Ei îl păzeau cu devotament de eunuci. Odată cu orfanii au apărut, în conviul Majestății Sale, câinii dresați și ambulanțele gata să-l salveze în caz de...accident.

Dar se pare că milițienii, securiștii, armata, orfanii și câinii aveau un pic de sânge românesc. Asta-i făceau dubioși.

Azi, cei care-l apără pe "Seful Suprem" de dragostea poporului sunt Libienii și Palestinienii.

POLITICĂ SAU APĂRARE?

In timp ce Sovrom-Patriarhia sfătuiește pe com-preoții din lumea liberă că în Biserică este păcat să faci politica, reamintim ce se întâmplă în țară:

Cu ocazia Sfintelor Sărbători ale Paștelui preoții au citit pastroala-comunicat sosită din Dealul Mitropoliei.

In Decretul-evlavios, după ce Patriarhul o scaldă cu cele sfinte, vine la sâmburele Pastoralei explicând țelurile superioare ale socialismului care va aduce libertate, pungă și burtă plină.

Fericirile datorându-se "Marelui bărbat de stat," d-l Nicolae Tovărășescu, cunoscut sub pseudonimul de "Fiul Iubit".

Dacă Com-Patriarhul face mătănii extra ca să sprijine un guvern ateu care-i distruge bisericile, atunci nu-i datoria noastră ca creștini, Români - cetățeni ai unei țări libere să demascăm vulpile cu scufiță roșie?

Dacă a-ți apăra credința, neamul și libertatea înseamnă a face politică, atunci, noi facem politică.

HARY IANOVICI

Cei care-l cunoșteau îi spuneau "latinistul".

In țară a fost director de liceu. Preda greaca și latina. Un om de vastă cultură, puțini se puteau măsura cu cunoștințele lui generale.

A venit în Statele Unite, a cărat cuie, a spălat vase, apoi a fost profesor de Limba Română la Monterey, California. Până la urmă a ocupat frumoasa poziție de G-14 în Departamentut de Stat.

In drum spre Florida mă opream adeseori la Washington ca să-l văd. Fusesem, câțiva ani, colegi de liceu.

Se pierde, departe de țară, o minte ageră și un suflet de moldovan.

FACEM ȘI POEZII

"Cântarea României" iarăși a ieșit la drum cu un concurs de muzică ușoară!

Se dau și sfaturi de cum să se inspire "în original" concurenții:

"...lucrări melodioase, accesibile, cu un bogat mesaj patriotic și umanist care să realizeze în cântece...măreţele ctitorii ale "Epocii Nicolae Ceaușescu". (Inf., Buc. 13 Aprilie 1988).

Supunem și noi, în baza indicațiilor de a cânta "marile realizări industriale", următoarele versuri cu speranța că vor fi premiate: Foaie verde de ciment / Să muncim cu sentiment / Să scăpăm de faliment! /

Or: Foaie verde tinichea, / Ce mai fiu, ce mai lichea! / Ne-a redus la tinichea! /

"CUTIUȚA"

—N. STOIA—

Cu tipica sa preferință pentru diminutive (cum ar fi sărmăluțe, mămăliguță, ciorbița de văcuță, etc.) Bucureșteanul a adoptat expresia "cutiuță" pentru un fenomen care a luat amploare și chiar s'a generalizat. Este vorba de modalitățile cu care ștabii comuniști își exportă progeniturile împreună cu averile stoarse țării.

Fenomenul nu e nou căci a început îndată după 6 Martie 1945: de când Pătru Groza și-a trimis rude și protejați ca diplomați care urmau "să rămână"; de când fiica Profesorului Vlădescu-Răcoasa (ministrul naționalităților) refuzase să se mai întoarcă dela Paris și lista e lungă și continuă, doar că mai recent a luat viteză și amploare.

De asemenea această mișcare și-a demascat în sfârșit sensul politic, ca să spunem așa. Căci, într'adevăr, asistăm la contemplarea publică a adevărului gol goluț că echipa dela conducere nu dă nici doi bani pe cauza comunistă, punând fundamental preț pe avere, concretă și substanțială, plasată din vreme, în vederea fugii finale, deocamdată în mâna copiilor destinați (ce inversare de rol!) să pregătească...cuibul.

Rând pe rând, ieșind la pensie, intrând în disgrația cuplului Ceaușescu ori pur și simplu făcând loc familiei acestuia, gorilele regimului se retrag spre alte zări mai calde, vorba cântecului lui Nelu Manzatti. De asemenea "ei nu e proști", luând în considerare că nu este exclusă o bruscă și violentă schimbare a tabloului politic în care ar putea deveni victimile furiei poporului. Așa că e foarte prudent să se ia măsuri din vreme. Si se iau... căci încrederea în protecția trupelor de Securitate e limitată, și pe bună dreptate fiindcă istoria oferă multe exemple tragice pentru cei care au întârziat... Plebea n'a ales la întâmplare expresia "cutiuță" întrucât, adeseori, ea chiar există fizic. Desigur unii, elita elitei, au putut recurge la modalități mai elegante și mai moderne, în acord cu uzanțele bancare electronizate, adică deschideri de conturi, virări de fonduri de milioane de dolari, achiziții de proprietăți și de întreprinderi. Cei de rând recurg însă la "cutiuță". Destul de voluminoasă, intră totuși într'un geamantan mai barosan. Conținutul? Diamante, bijuterii scumpe, valută forte în denominațiile de vârf, totalizând valori de milioane de dolari, așa ca să ajungă pentru o viață ori două.

Așa ceva, a ieșit la iveală prin repetate indiscreții făcute de ștabi mai mici și apoi și de unii care au aspirat și ei să facă acest lucru dar nu s'au putut bucura de acordarea regimului de "cutiuță". Indiscrețiile n'au fost vagi ci complete și bine documentate, de aceea de aici utilizarea termenului de fenomen.

Cum explică Ceaușescu, sau dacă vreți cum tolerează el, o asemenea practică de anvergură? El și a sa consoartă, ambii știuți că n'au frâu pus lăcomiei și decenței și că s'au garnisit cu o enormă avere de dolari americani. Explicația e dată de regulile practicate în orice bandă. Oricât de șef, Ceaușescu este membru al unei bande. Sistemul comunist nu funcționează după regulile practicate în țările de tradiție democrată, ci după acelea ale "Cosa Nostrei". E acolo un ceva care revine fiecăruia, urmând ce se numește "picking order".

Să luăm acum cazul unui "fiu de ștab comunist" care, rebel din fire, dezamăgit de ipocrizia babacilor, de corupția și de valorile negative din jurul său, hotărește... să fugă în Apus. Poate că mai adecvat spus e că, el, deținând un pașaport care-l poartă într'un du-te -vino prin Franța, Anglia sau USA... rămâne. Si rămâne chiar cu tămbălău, denunțând starea de lucruri din țară, etc. Te poți chiar aștepta ca mai marii dela București să-l eticheteze ca trădător de țară, așa cum se procedează cu fugarii de rând.

Aș! Si aici intră în joc genialitatea lui Ceaușescu: "Am reușit să plasăm un agent de influență. Deocamdată e o fază de decepție. Familia încearcă treptat să ia legături cu el pentru a-l ajuta financiar ca să devină un profesionist, cu o poziție cât mai bună într'o firmă cât mai importantă. Mai apoi, la timpul potrivit, va fi contactat și i se va arăta ce are de făcut. Părinții pot veni să-l vadă și chiar să se stabilească și ei acolo, ca să fie împreună. (Cer scuze tovarășelor aflate într'o asemenea situație, fiindcă în chip inadvertent am folosit doar genul masculin).

Ce zic și cum se simt refugiații români? Turbă de mânie, își bat capul și nu pricep cum F.B.I-ul îi tolerează, cum universitățile îi primesc cu brațele deschise, cum li se deschid ușile saloanelor, etc. Naivii!

Intrebarea mea este însă alta. Cum ar acționa ori respectiv reacționa acești refugiați în eventualitatea că grosul echipei ceaușiste, familia-i, chiar el, ar apărea așa deodată printre noi?

UNUI "AMIC" CARE S'A TRANSFERAT ÎN EXIL

AI PACTIZAT CU TOȚI

—Virgil POP—

Te-ai născut în comunism și-ai pactizat cu minciuna și crima comunistă. Vedeai nelegiuirile și crimele comuniste, dar voiai să-ți atingi scopul.

-Care scop?

-Scopul de a fi aceea ce nu puteai să fii. Nu că nu puteai să fii ca ei, ca acei care puneau poporul român la zid, ci nu puteai să fii cât mai sus în ierarhia partidului care distrugea neamul și țara românească. Si pentru ce? Pentru a fi și-a gusta din puterea și avantajele guvernanților, din puterea criminalilor și-a ticăloșilor comuniști. Si-ai călcat fără scrupule pe tot ce-i omenesc.

-Ei și ce? In lume nu mai e nimic omenesc decât crima, minciuna și genocidul.

-Iar apoi când ai văzut că se îngroașă gluma cu ambiția ta fără margini și Dumnezeu, ți-a explodat "conștiința" și-ai devenit dintr'odată opozant al partidului, "frondist" cum se spune, au trâmbițat posturile de radio occidentale, spunând că ești persecutat, că suferi, că ai "o atitudine bătăioasă", dar fără să te aresteze confrații, ca pe alții, "o atitudine bătăioasă" pe culoarele instituției unde lucrai, printre lichelele comuniste care scriau ditirambe pentru partid ca și tine, talentul însă îl aveau alții care nu aveau permisiunea să apară nicăieri, fiind socotiți paria sistemului comunist.

Si vorbeai cu impertinență și obrăznicie în numele talentului ca și cum talentul altora ar fi fost al tău și-ai denigrat, ai înjurat, ai aruncat la coș pe unii care până ieri îți erau prieteni, pe alții tot din tagma ticăloșilor îi lăudai și-ai devenit "frondist" printre anonimii de Români care își târau zilele în mizerie și prin pușcării. Dar nu ți-a mers, au fost alții mai tari ca tine și te-au dat la fund, atunci ai îmbrăcat haina "martirului" și cereai insistent să vii în Occident să le arăți tu lor și la toți ce-ți poate pielea și capul, însă nu un cap inteligent și cu bun simț, ci unul încărcat cu dorințe și ambiții carieriste, aliindu-te aici ca și'n țară cu foști comuniști care deveniseră și ei "frondiști"ca și tine, care au săpat la răul țării, care n'au fost neștiutori de moartea unor scriitori, și-ai apelat la Occidentul secătuit de conștiință să te ajute cu bani și cu patronajul lui ca să dovedești tuturor acelora care s'ar opune oportunismului tău, ce-ți poate nontalentul și insuficienta ta cultură de trâmbițaș fără țară, fără neam și lege. Dar vorba Românului "dacă ai trădat odată îi trădezi pe toți până mori, căci greu e până trădezi prima oară, pe urmă totul e ușor și intră în obișnuința și'n caracterul pe care îl ai".

Așa că fii atent, "amice", "să nu te lovești de pragul de sus ca să-l vezi pe cel de jos", căci dacă ai ceva de spus cu adevărat în favoarea acelora care sunt condamnați la moarte în țara de unde tu ai plecat, nimeni nu va putea să spună nimic și orice Român curat te va accepta, altfel să știi că nu-ți vei găsi locul și odihna, ci vei fi stigmatizat tot timpul de toți, în afară de acei ca tine, care nu-și află rostul nicăieri decât în nămolul în care au intrat.

E TIMPUL SĂ PUNEM "STOP"

—George DRAGU—

Agenții comuniști infiltrați prin biserici și organizații românești au primit ordinul să iasă la atac.

Prima lor țintă este părintele Gheorghe Calciu, cel care prin suferințe și ani de închisoare, a reușit să unească lupta exilului și să câștige prestigiu în țările democratice din Apus.

A fost părintele Calciu care a fost primit în audiență de Președintele Statelor Unite;

A fost părintele Calciu cel ce a fost primit la Roma, în audiență, de Papa; iar

Organizația americană "Libertate și Credință" l-a ales pe părintele Calciu ca unul dintre liderii ei.

Iată prestigiul pe care martirul preot și l-a câștigat în lumea liberă.

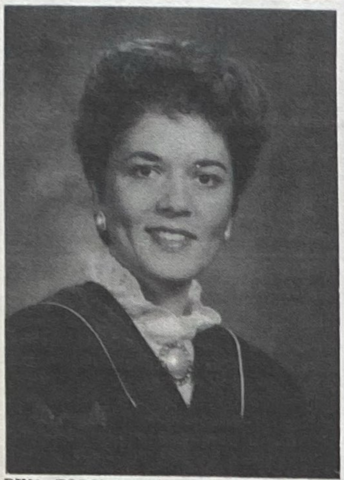
Si tot părintele Calciu, prin microfoanele BBC-ului din Londra și ale Europei Libere, dă fraților robiți, hrană sufletească, SPERANTA!

Acesta-i părintele Calciu, unul dintre cei puțini, care au desfundat urechile Apusului și le-a spus despre mizeria și teroarea din țară.

Comuniștii au tot motivul să fie îngrijorați și să-și golească sacul plin cu "dezinformări". Printre victimile propagandei comuniste sunt și unii buni Români, dar naivi.

MICA PUBLICITATE

Anunțurile dela rubrica "MICA PUBLICITATE" sunt redactate de solicitanți

ADINA TOTOIAN, fiica Dlui TRAIAN și a Dnei MARCELA TOTOIAN, a absolvit în luna Mai 1988 cursurile UNIVERSITATII WATERLOO-ONTARIO, cu un "HONORS" B.M. în Matematică Aplicată și secundar - Franceză.

ADINA a terminat liceul în Cluj-Napoca, ROMANIA, după care a emigrat în CANADA, fiind acceptată la universitate.

Pe această cale, părinții și fratele TUDOR o felicită din toată inima pentru eforturile și renunțările deosebite făcute în anii de studiu, în scopul formării unei cariere temeinice.

A APĂRUT

A apărut cartea de cântece legionare, împreună cu o casetă, având melodiile interpretate la pian. Această lucrare de mare interes pentru publicul românesc din exil și din țară, se poate procura dela Dl. Doru Popescu la adresa: 3101 Weston Rd., ap.1405, Weston, Ontario, M9M 2Z9, tel. (416) 748-2399.

Costul cărții și casetei este de $ 25 incluzând și transportul.

Plata se poate face prin Money Order International, la adresa de mai sus.

ÎN HOLLYWOOD CALIFORNIA
PENTRU O MASĂ BOGATĂ ÎNTR'UN LOCAL FRUMOS
MERGEȚI LA:

ORZA'S Romanian Restaurant

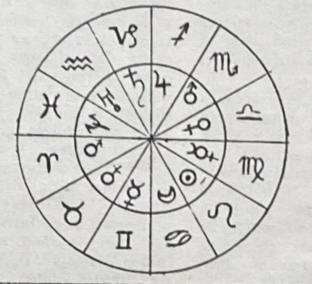
708 N. VALENTINO PLACE (NEAR PARAMOUNT STUDIOS AT MELROSE) - HOLLYWOOD, CALIF. 9003F

PENTRU PRÂNZ: LUNI-VINERI 11 am.-3 pm.
SEARA: MIERCURI-SÂMBĂTĂ 5-9 pm.

Proprietari Jean și Maria Orza

ZODIAC

REVISTA LUNARA DE ASTROLOGIE

ACUM, PENTRU PRIMA DATA IN LIMBA ROMANA

Din cuprinsul primului numar:
- Introducere in astrologie
- NOSTRADAMUS despre MARELE CUTREMUR
- Serial : Zodia Dvs.-caracter,sanatate si regim alimentar
- Horoscopul zilnic pe luna Mai, pe zodii
- Cele mai favorabile zile pentru intreprins actiuni,pentru toate zodiile
- Numerele Dvs. norocoase la loterie etc.

Pret pt.numarul 1 al revistei:US$ 6.65 pt.USA si Canada;US$ 8.65 pt.Europa si Australia.Cuponul de abonament in cuprinsul nr.1 al revistei.NU SCAPATI PRIMUL NUMAR!Trimiteti money order sau cec personal pt.primul numar al revistei pe adresa: ZODIAC PRESS,4216 Beverly Blvd. #277, Los Angeles, CA 90004

IMPORTANT IMPORTANT

NEW YORK'S BEST NUTRITION

METHABOLISM PSORIASIS ECZEMA INCORP.

NICULAE PANAIT

CU REPREZENTANȚE ȘI OFICII ÎN USA ȘI CANADA

ANUNȚĂ

DESCHIDEREA UNUI CENTRU UNICAT DE NUTRIȚIE ȘI ÎNFRUMUSEȚARE

*DOTĂRI ULTRAMODERNE *TEHNOLOGII COMPUTERIZATE *CELE MAI NOI UTILAJE ELECTRONICE *METODE DE ÎNALTĂ EFICIENȚĂ VERIFICATE PRIN REZULTATE DE EXCEPȚIE ÎN PRACTICA MONDIALĂ

* In paralel cu terapia Panait, binecunoscută prin efectele de excepție înregistrate în tratarea a peste 7000 de bolnavi (socotiți incurabili) noul centru vă oferă o gamă largă de posibilități, urmărind în primul rând recâștigarea echilibrului metabolic, mărind astfel calitatea și cantitatea anticorpilor pe căi pur naturale, creindu-se astfel organismului singurul mare câștig de autoapărare.

* Procedeele folosite sunt la curent cu cele mai recente realizări mondiale constatate și verificate în acest domeniu, având la bază principii strict naturale. Plante, ceaiuri, extracte de ceaiuri și plante, pomezi, exerciții fizice specifice ș.a.m.d. din cele mai cu tradiție regiuni ale lumii.

Totul însoțit de un riguros și competent plan terapeutic ținut în permanență sub un minuțios control.

Persoanele disperate din cauza INEFICIENTEI tratamentelor încercate până acum, N.P.E. le acordă șansa ieșirii din acest mare impas! Noi am dovedit și demonstrat prin rezultatele obținute că pentru noi nu există boli incurabile. Caseta video, realizată în premieră mondială, reprezintă mărturia grăitoare a eficienței terapiei PANAIT — Acționăm cu același succes în acordarea și pe mai departe de asistență dela long-distance.

In afara afecțiunilor pielii, tot pe căi NATURALE asigurăm asistență cu același succes și în cazuri de OBEZITATE - INSOMNIE - STRESS - DEREGLARI MENSTRUALE - FRIGIDITATE - IMPOTENȚĂ - HIPERTENSIUNE ȘI AFECȚIUNI HEPATICE. NU UITAȚI: READUCEREA METABOLISMULUI, SINGURUL CAPABIL DE A ASIGURA ORGANISMULUI AUTO-APĂRAREA NECESARĂ ȘI UNICUL CREATOR DE CELULE SĂNĂTOASE - LA PARAMETRI NORMALI, ESTE O CHESTIUNE VITALĂ A OMULUI CONTEMPORAN:

Sunați la telefon: pentru USA 1(215) 632-4291 și 1(215) 632-7544; 24 de ore lăsați mesaj
pentru Canada: De Luni până Vineri 1(514) 731-6585. De Vineri 4 p.m. până Duminică 1(819 322-7185.

FOARTE IMPORTANT: Numai 60 de zile, începând cu 10 Mai 1988, N.P.E. acordă gratuit tratamentul complet pentru cei care suferă de keratoze nerezolvate (bătături provocate de încălțăminte). Pentru aceasta, expediați cu LETEER sau Federal Express fotografia color (obținută chiar cu un polaroid) și contravaloarea expedierii întregului tratament calculat la aprox. 2 lb. și jumătate. Informându-vă la poștă aflați c/valoarea money order-ului necesar pentru a primi tratamentul și instrucțiunile la domiciliu - Tot în această perioadă și tot GRATUIT, N.P.E. vă acordă consultație prin poștă și trimiterea recomandărilor ce se impun: listă cu plante, ceaiuri, etc. precum și furnizorii la care găsiți cele necesare la prețuri de depozit, firme cu care noi colaborăm și vi le recomandăm tratamentului Dvs. în maladiile de care suferiți și nu le-ați rezolvat încă. - Necesar: sumar istoric al bolii, fotografii, 2 față, spate, în întregime (să se vadă părul și degetele dela picioare) echipați numai cu costum de baie. Expediate tot cu LETEER sau Federal Express, plus c/valoarea poștei cu care primiți cele menționate, calculate la aproximativ 1/2 lb.

NEW YORK'S BEST NUTRITION INC

10825 E. KESWICK RD Nr. 84, PHILA. PA. 19154

ȘTIRI DIN ȚARĂ

Din 30 în 30 de zile

O PARODIE FĂRĂ PARADĂ

De 1 Mai nu s'a făcut paradă. Cum străzile Bucureștiului sunt sub zodia gropilor nici nu ar fi avut loc pe unde să "mărșăluiască" admiratorii. In plus exista și pericolul că muncitorii ar fi putut să strige alte lozinci, așa cum s'a întâmplat la Brașov.

Totuși, "academicienii" au luat parte la o adunare festivă organizată de consiliul municipal al PCR-ului din București.

In sala înconjurată de securiști s'au ținut discursuri umplute de dragostea pentru "Conducătorul cel Mare."

Au fost aplauze, urale, strigături, ovații și aclamații.

Dăm o mostră de cum comuniștii își fură căciula:

"Intregul nostru popor sărbătorește 1 Mai, Ziua...celor ce muncesc într'o atmosferă de intensă vibrație patriotică, de...avânt creator, într'o deplină și strânsă unitate în jurul ...secretarului său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu-- geniu strategic al edificării societății socialistă multilateral dezvoltată...patriot înflăcărat..și personalitate proeminentă a lumii contemporane... ("Rom. Liberă, 1 Mai, a.c.)

După discursuri s'a oferit un spectacol cu aplauze, urale, etc.

Redăm o strofă omagială de inspirație contemproană: "Erou între eroi, luptând, E Nicolae Ceaușescu, / Al patriei măreț simbol / Si e lumina visării țării / Si eterna patrie oglindă."/

La așa erou, așa poezie!

VÂND, NU VÂND, LEAFA MERGE!

Reporterii dela "Informația Bucureștiului" (16.4.88) după o vizită pe la diferite magazine din capitală, publică sub titlul "De ce produse greu vandabile și stocuri supranormative?"

Compilăm din explicațiile oferite din articolul citat.

"...am remarcat și o serie întreagă de mărfuri cam 'prăfuite', care așteaptă, de câtiva ani, eventualii clienți."

Gestionara M.P. dă o explicație de ce nu se vinde marfa:

"...datorită modului inestetic în care sunt concepute ori a unor neajunsuri de ordin funcțional, mai multe categorii de mărfuri s'au constituit în veritabile stocuri nevandabile".

Sau, pe românește, marfa urâtă și proastă".

In alt magazin ziariștii au aflat glugi de ploaie, o mie de bucăți, care nu se vând deoarece ele nu sunt expuse nici în vitrină și nici pe rafturi. Zac uitate în magazie.

O altă cauză a nevânzării e distribuția.

Magazinele din cartierele cu case vechi, au de vânzare articole ce ar fi căutate de cei care se mută în locuințe noi: oglinzi, lămpi, etc. în timp ce la magazinele din cartierele noi lipsește marfa.

Unele articole, confecționate acum 15 ani, nu mai corespund "cerințelor modei."

O altă categorie de stocuri "nevandabile" (care într'un singur magazin se ridică la valoarea de 130.000 lei), o formează articolele defecte, care zac în magazie și sunt trecute în inventar..."nu de azi de ieri."

Un fapt pe care "Informația Bucureștiului" evită să-l spună.

Vinovați de situația din țară sunt incompetența celor de sus și nepăsarea celor de jos.

ARTĂ DUPĂ CALAPOD

Consiliul Culturii și Educației Socialiste a organizat în sala Dalles bienala expoziție de cultură și sculptură 1988.

Artiștii plastici, remarcă "R.L.", n'au uitat să se afirme cu "opere inspirate din prezentul României *socialiste*, din mărețele înfăptuiri ale "Epocii Nicolae Ceaușescu".

Toate, bineînțeles, sunt creații "libere" de sub inspirația obligatorie oferită de "Cântarea României."

S'au expus 350 de lucrări.

CLOȘCA ȘI BOUL

Recensământul animalelor nu-i scutit de "progrese" socialiste.

Conform statisticilor oficiale numărul animalelor a crescut cu excepția-- subliniază tov. Ceaușescu-- a numărului de bovine și ovine, care a scăzut.

Or fi mai puțini boi, vaci și oi, dar conform statisticii RSR-ul progresează...

In loc de o oaie s'au numărat 2 cocoși, iar în loc de o vacă statisticienii au numărat o cloșcă cu 10 pui.

Deci la coloana generală câte animale avem s'au scăzut vaca și oaia, (două animale) și s'au adăugat în schimb 13 animale: doi cocoși, o cloșcă și 10 pui!

1986, 1988, 1990 ȘI ACUM 1992?

Este vorba de anul când se va pune în funcțiune centrala atomo-electrică dela Cernavodă.

Planurile erau să fie gata în 1986, apoi s'a amânat până în 1988. Dar a trecut 1988 și acum s'a oferit o altă dată-1990.

Dar specialiștii canadieni spun că 1990 e prea devreme și s'ar putea, cu rezerve, ca data inaugurării noii centrale atomice să fie în 1992.

Motivele întârzierii sunt: lipsa de devize, "îndrumările" tovarășului Ceaușescu, și ambiția de a confecționa unele părți în România. Fapt ce s'a dovedit mai costisitor în bani și timp.

IA DELA POALE ȘI PUNE LA MÂNECI

Incasările dela Canalul Dunărea-Marea Neagră nu acoperă nici măcar cheltuielile de întreținere. (Se încasează cam 10% din venitul proiectat).

Pentru a "spori" încasările s'a dat ordin ca vapoarele reseriste să întrebuințeze "Autostrada Albastră" și să plătească taxele respective.

Incasările dela Canal vor fi astfel mărite, dar "câștigul" provine din buzunarul flotei comerciale care, din motive de economie, preferă să navigheze pe Gurile Dunării.

"OMUL NOU"

Ziarul italian "La Stampa" scrie: în România astăzi turiștii sunt zălogi: ei trebue să plătească chelnerilor salariul pe trei zile pentru două cornulețe cu unt (croissants). Vânzătorii de benzină toarnă în rezervor mai puțină benzină decât ești silit să plătești, vameșii cer să-i mituești în valută forte, etc.

NICULIȚĂ... LEUL ALB!

Tovarășul Milos Jakes, secretarul general al PC Cehoslovac a înmânat tovarașului Ceaușescu Ordinul "Leul Alb" clasa 1-a cu colan.

CĂSĂTORIE, CĂSĂTORIE ... CE DUCE LA BUCUREȘTI

(Inainte se cânta "Cărăruie, cărăruie..." dar acum s'au schimbat cuvintele în Căsătorie, căsătorie, N.R.)

Cum în sânul libertății comuniste cetățeanul n'are voie să se mute dintr'un oraș în altul, singura cale de a putea rămâne permanent în capitală este să te căsătorești (sau măriți) cu un "Buletin de Populație" emis de Municipalitatea București.

In ultimul timp s'au observat căsătorii cu mari diferențe de vârstă, educație, etc., între cei ce-și jură "amor etern".

Căsătoria e de multe ori neconsumată și se termină imediat ce partenerul a primit dreptul de a rămâne în capitală.

O altă schemă, e să rogi pe un prieten din București, să-ți înfieze copilul (până la 14 ani). Copilul rămâne cu părinții, dar când devine independent se poate muta în orașul ciobanului Bucur.

Goana după București nu-i apa dulce a Dâmboviței ci motivul că guvernul, de ochii străinilor, oferă mai multe alimente decât în provincie și e o viață cu un grad mai înalt de cultură.

PĂRERI NECENZURATE

Ziaristul Jean Francois Richard, care a vizitat recent RSR, scrie în ziarul parizian "Le Quotidien de Paris":

"...cea mai oarbă și sălbatică represiune, dar și lipsuri, mizerie și controale absurde".

"Ceaușescu este un adevărat Nero modern care terorizează populația în modul cel mai abject" subliniind că: "Ceaușescu și tribul format din familia sa lasă nu numai ca oamenii să moară de frig, ci și de foame, pentruca impilarea să fie totală".

Ceaușescu, continuă ziaristul francez, "...s'a dovedit a fi ceea ce este cu adevărat o persoană încapabilă care tiranizează poporul și căruia îi dovedește, prin măsurile luate, că regimul său constituie cel mai flagrant faliment."

IMAGINI DIN PROGRESUL TEHNIC AL NOII REVOLUȚII AGRICOLE

Lucrările de întreținere a culturilor duble și succesive se desfășoară în ritm susținut în toate unitățile din Sectorul Agricol Ilfov. În imagine: aspect de muncă la C.A.P. Jilava

Foto: M. CIOC

Doi ziariști francezi au fost expulzați pa motivul că au stat de vorbă cu câtiva locuitori ai orașului Iași. Ei le-au descris situația în care trăiesc. Agenția franceză "Galma Televizion" a protestat atât la Ambasada RSR-ului din Paris cât și la Ministrul de externe al Franței.

••

Cei care au fost siliți să se mute pentrucă li s'au dărâmat casele, au greutăți cu primirea scrisorilor. De acest necaz profită cei cu mentalitatea "Omului Nou". Ei încasează cecurile de pensie care nu le aparțin.

••

Din cauza presiunii scăzute cei care locuiesc la etajele de sus trebue să-și care apa cu damigenele și canistrele. De asemenea noile sate "modernizate" au probleme cu apa.

Una este să ai un sat, întins pe o suprafață mare cu zeci și zeci de puțuri, și alta este să ai un sat, mutat la blocuri, cu un număr redus de puțuri care au aceeași sursă subterană de apă.

••

Pentru ademenirea cetățenilor să facă excursii cu trenuri speciale pe litoral și în Delta Dunării, oficiile de turism oferă celor cu un sejour de cinci zile, o excursie în Bulgaria unde Românul poate să-și umple burta și să se întoarcă și cu ceva alimente.

••

Se acordă o vizită (într'o țară socialistă vecină) odată la doi ani. In ultimul an 400.000 de Români au vizitat Ungaria în mod legal. Cei mai mulți fac vizite scurte și se întorc cu alimente.

••

Grănicerii dela frontiera cu Ungaria au fost instruiți să "tragă în plin." Cei care, din mila grănicerilor, sunt predați autorităților, așa zișii "frontieriști", după o judecată sumară sunt condamnați la 2-4 ani pușcărie.

••

Conform înțelegerii dintre toate țările comuniste, celor noi veniți nu li se permite de a pleca într'o țară liberă. Te poți duce ori unde dacă-i...în țarcul comunist.

••

De 1 Mai Românii au avut două bucurii: Editura Politică a tipărit "Nicolae Ceaușescu, Opere Alese, vol. 5"; iar proprietarii de autoturisme au putut să-și folosească mașinile în zilele de 1-2 Mai, indiferent de numărul de înmatriculare (dacă-i cu soț sau fără soț).

••

S'a dat în circulație noua șosea DN 56 B, de 40 km lungime. Noul drum leagă localitățile Hinova și Ostrov, asigurând accesul spre și dinspre noul obiectiv hidroenergetic, Porțile de Fier II.

••

Singurele alimente ce se mai găsesc pe piață sunt morcovii și grăsimea de porc. Combinate, ele dau tocănița de morcovi, mâncarea națională în "Epoca de Aur".

••

Se face experiență cu montarea unor șine de tramvai "silențioase". Noile șine sunt fabricate din beton precomprimat, reduc zgomotul și permit o întreținere mai lesnicioasă.

••

Companiile de transport din Vest preferă să aleagă drumuri mai lungi, cu scopul de a evita șoselele RSR-ului. Motivul acestui boicot este că polițiștii opresc camioanele pe motive imaginare și-i amenință cu pedepse mari care până la urmă sunt negociabile cu... țigarete.

••

Pedeapsa cu moartea se aplică în cazuri excepționale, și aceste excepționale cazuri cuprind "un număr limitat de fapte, deosebit de grave, îndreptate împotriva securității statului și suveranității patriei."

Cine-i "suveranul" patriei și cine-i păzit de securitatate?

••

Conform știrilor difuzate de TV-Budapesta, în Ungaria s'ar afla 60.000 de cetățeni români, majoritatea de origină maghiară. Printre ei s'au dovedit a fi și securiștii trimiși special ca să provoace scandaluri și să silească autoritățile ungare să oprească intrarea cetățenilor români.

••

Din cauza ploilor torențiale un adevărat munte de pământ și de arbori scoși din rădăcini s'a rostogolit la vale și a astupat gura tunelului din apropierea gării Râul Vadului de pe linia ferată Piatra Olt-Podul Olt.

••

Cu ocazia aniversării lui de 70 de ani, Ceaușescu a iertat cam 90% din condamnați... care au fost scoși din pușcărie și încadrați în "muncă voluntară". Totodată, li se oferă și o reeducare!

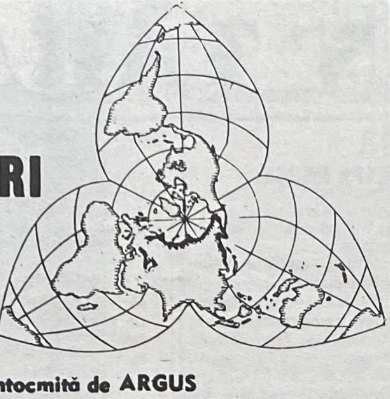
••

"Liga pentru Apărarea Drepturilor Omului", vorbind de atitudinea autorităților față de turiști, o caracterizează: "Organised racketeering" (Jefuială organizată).

••

In timp ce fondurile de întreținere sunt reduse, guvernul a impus mânăstirilor de a preda statului din ce în ce mai multe produse agrare și alimentare ce se produc pe teritoriul mânăstirii.

DIN CELE TREI COLȚURI ALE LUMII

Rubrică întocmită de ARGUS

APUSUL LUI KADAR

KAROLY GROSZ SI JANOS KADAR

Așa după cum se specula, Congresul Partidului Comunist din Ungaria, la data de 22 Mai a.c. a schimbat conducerea, înlocuind pe Janos Kadar, în etate de 76 de ani, cu Karoly Grosz, în vârstă de 57 de ani.

Kadar a fost numit secretarul general al partidului comunist în timpul invaziei armatei roșii, care a suprimat revoluția ungară din 1956. Datorită rolului pe care l-a jucat în brutala represiune care a urmat, el a fost cunoscut sub numele de "măcelarul Budapestei".

Profitând de "perestroika" lui Gorbaciov, o serie de reforme au fost adoptate ca să oprească criza prin care trece recent Ungaria, care are o datorie externă de 18 milioane de dolari americani.

Congresul a adoptat un document în care se cere "pluralismul socialist", fără a schimba însă rolul de conducător al partidului comunist.

Cunoscându-se practica folosită de comuniști, că nici un lider nu părăsește conducerea de bună voie, înseamnă că în partidul comunist maghiar s'au și efectuat schimbările.

Inlocuirea lui Kadar urmează după înlocuirea din Cehoslovacia. In fața acestor avenimente din lumea comunistă, nu este greu să ne închipuim prin ce trece N. Ceaușescu, ajuns și el la 70 de ani.

148-2

Acesta este rezultatul votului în cadrul ONU prin care s'a respins încercarea Statelor Unite de a închide biroul Organizației pentru Eliberarea Palestinei, ce funcționa pe lângă ONU. Numai Statele Unite și Israel au votat pentru închiderea biroului. Tribunalul internațional dela Haga, s'a pronunțat și el împotriva Statelor Unite, considerând abuzivă măsura americană. De menționat că nici Departamentul de Stat american nu a fost de acord cu această măsură, strecurată într'un pachet de alte legiferări la sfârșitul anului trecut, în Congresul american, fără să aibă loc dezbateri asupra ei.

MITTERAND REALES

Francois Mitterand, candidatul Partidului Socialist Francez, a fost reales pentru a doua oară Președintele celei de a 5-a Republică Franceză.

Oponentul lui a fost primul ministru Jacque Chirac, șeful Partidului Conservator.

Rezultatul alegerilor a fost: Mitterand (71) a obținut 53.9%, iar Chirac 46.09%.

A 5-a Republică Franceză a fost formată în 1958.

Este pentru prima oară în ultimii 30 de ani când un președinte al Franței a fost reales.

In 1981 Dl. Mitterand a fost ales cu suportul comuniștilor pe care, până la urmă, i-a neutralizat. Acum se pare că vor fi neutralizați și cei de dreapta.

Cu toate acestea, formarea noului guvern rămâne dificilă, deoarece coaliția de dreapta are o majoritate de patru voturi în Adunarea Națională.

PENTRU APĂRAREA EUROPEI

NOUL AVION DE LUPTA EUROPEAN

Anglia a fost prima țară care a anunțat că aprobă proiectul de a se construi în Europa 800 de noi tipuri de avioane de luptă.

Avioanele vor fi construite în comun cu Germania de Vest, Italia și Spania. Anglia și Germania vor contribui cu o treime, Italia 21% și Spania 13%.

Avioanele vor fi în serviciu în 1996. Anglia și Germania vor comanda fiecare câte 250 de avioane. Costul lor se va ridica la circa 45 bilioane.

Proiectul, ce rămâne să fie aprobat și de celelalte trei țări, va duce la o cooperare în spațiu a țărilor europene.

Proiectul este făcut în cooperare cu Statele Unite.

CONDAMNAREA CONDUCERII COMUNISTE

Cu aproape două luni înainte de deschiderea congresului partidului comunist din URSS, organul central al partidului, ziarul Pravda, a început să pregătească terenul viitoarelor dezbateri. Dresajul de 70 de ani făcut de teroarea comitetului central comunist, vrea să-și schimbe fațeta. Astfel, a doua zi după defilările de 1 Mai din Moscova, Pravda a publicat pe pagina întâia, un articol critic împotriva felului cum partidul comunist din URSS a condus Uniunea Sovietică, dându-i calificativul "dictatorial și destructiv".

Articolul a apărut sub forma unei scrisori semnată de V. Selivanov, membru de partid din 1972 și având o funcție superioară în industria aeronautică. Ca adaos, Pravda menționează că această scrisoare a obținut o largă aprobare în forurile conducătoare sovietice.

"Partidul a devenit forța conducătoare odată cu revoluția din Octombrie și în rândurile sale s'au strecurat elemente străine cu intenții carieriste" scrie Selivanov și continuă, că în războiul civil care a urmat după revoluție, și-au pierdut viața cei mai buni membri de partid iar curățirea efectuată de Stalin, a decimat partidul de toate cadrele și a instaurat conducerea secretă.

Nu este nimic nou în ce scrie Selivanov, afară de faptul că aceste adevăruri arhicunoscute au putut să apară în Pravda. Socotim aceasta ca o nouă tactică a lui Gorbaciov de a se descotorosi de resturile echipei brejneviene din comitetul central. Ce va urma după aceea vom vedea după congresul comunist din Iunie. Cu schimbări formale sau reale, comunismul rămâne condamnat pentru crimele lui iar existența sa este pe sfârșite.

ATROCITĂȚI COMUNISTE ÎN AFGANISTAN

Amnesty International a dat publicității, la Londra, un raport, în care acuză trupele sovietice și regimul comunist din Kabul, de atrocitățile comise. Inainte de a începe retragerea trupelor sovietice din Afganistan -15 Mai 1988- aviația comunistă a întreprins niște raiduri de bombardament împotriva unor centre de copii, iar autoritățile au făcut o serie de execuții fără judecată și au torturat în interogatorii brutale pe cei arestați de poliția secretă din Afganistan. Amnesty International a înaintat proteste scrise către guvernele Uniunii Sovietice și Afganistanului, pentru crimele săvârșite și cere imediata trimitere în judecată a celor vinovați de făptuirea acestor crime. In raport nu se găsește nici o referință la comiterea vreunei atrocități din partea rebelilor islamici, anti-comuniști.

Se știa dela început că dictatorul comunist din Afganistan, Najibullah, agent NKVD, fost șef al securității este un criminal crescut la școala de terorism din Moscova. Surprinzător este faptul că la spartul târgului, premierul Indiei, Rajiv Gandhi l-a primit pe Najibullah cu mare fast iar Președintele Indiei i-a oferit un banchet. Teama Indiei de Pakistan, o face să șteargă cu buretele crimele dezvăluite.

AFGANII LE SPUN RUȘILOR "DAZVIDANIA"

CONVOI DE MASINI BLINDATE SOVIETICE PARASIND KABULUL

Conform înțelegerii dintre Washington și Moscova, trupele sovietice au început să se retragă din Afganistan, începând cu data de 15 Mai 1988.

Invazia s'a făcut în patru zile și retragerea va dura 9 luni.

Vor fi mai întâi retrase trupele din Sud și Vest, din vecinătatea Pakistanului și Iranului.

Pentru a se evita atacurile din partea mujahedinilor, trupe speciale aduse din Uniunea Sovietică și escadrile de avioane păzesc șoselele.

Este pentru prima oară când Rușii se retrag de bună voie dintr'o țară "eliberată".

Situația este încă neclară. Rușii nu vor să recunoască pe reprezentanții mujahedinilor, iar Statele Unite nu recunosc guvernul din Kabul.

In cei opt ani de ocupație, Rușii au căutat să semene comunismul. Tineri afgani au fost trimiși în Rusia, iar între orașele din Nordul Afganistanului și din Sudul Rusiei, s'au creat legături economice, culturale, etc.

Agenția TASS raportează că guvernul din Kabul intenționează ca din cele două provincii din Nord să creeze o a treia provincie, cu capitala Mazar-I-Sharif. Această provincie, vecină cu Rusia, va continua rezistența în caz că mujahedinii reușesc să răstoarne guvernul din Kabul.

Conform înțelegerii, Rusia lasă în urmă sfătuitori și întreg armamentul pentru a ajuta pe actualul președinte al Afganistanului, Dl. Najibullah.

La rândul lor, Statele Unite vor continua să ajute pe luptătorii poporului afgan, ca să-și câștige libertatea.

Unii spun că guvernul din Kabul va cădea imediat după retragerea armatei roșii, alții spun că vor fi lupte interne și că acestea poate vor dura un an sau chiar mai mult.

Pentru repatrierea celor care s'au refugiat în Pakistan și Iran, se acordă un timp de 18 luni; după acest termen, 15 Ianuarie 1990, ajutorul dat refugiaților va fi oprit.

40% din numărul refugiaților afgani se află în Iran.

"Noi vom continua războiul nostru sfânt. Noi luptăm împotriva unei idei (comunismul)" - a declarat Mahmood, comandantul grupului radical Hezb-I-Islami.

Cronica internaţională

RELIGIE ŞI POLITICĂ

——George AUGUSTIN——

Revirimentul spirtual este fenomenul principal care începe să domine aceşti ultimi ani ai sfârşitului de veac şi de mileniu. Contrar aparenţelor manifestate ale indecenţei, imoralităţii şi ateismului propagat -cu bună ştiinţă- după un plan bine stabilit de mijloacele de informare a opiniei publice, spiritualitatea recucereşte poziţiile smulse prin revoluţie de materialismul ateu.

Ateismul, în mare vogă la pseudo-intelectualii de stânga, a devenit desuet. După aventuroase căutări în spiritism, yogism, budism, satanism şi alte isme, omenirea dezechilibrată, revine la vechile forme şi discipline religioase, care au dăinuit, unele de veacuri, altele de milenii.

Iudaismul trăieşte o renaştere plină de vigoare, într'un stat creat în mod special cu marele sprijin al religiei, care până la un punct se contopeşte cu noţiunea de stat.

Islamismul, după o perioadă de lâncezire, şocat de impactul cu civilizaţia apuseană, creşte în vigoare, *declarând o mulţime de* state decolonizate, ţări islamice. Cu această putere religioasă Indonezia a scăpat de comunism şi tot islamismul a salvat Pakistanul de comunizare. Dacă privim şi puterea de fascinaţie a ayatolahului Khomeini, avem imaginea exactă a puterii religioase.

Revenind la lumea occidentală, intransigenţa poziţiei anticomuniste a catolicismului, a frânat, a oprit şi a zguduit întregul eşafodaj al partidelor comuniste din Occident, ajunse la apogeu după cel de al doilea război mondial. Avantajat şi de un Papă experimentat şi conştient de întreaga nocivitate a stângii anarhiste şi ateiste, catolicismul cucereşte noi aderenţi din întreaga lume debusolată de curentele politice contemporane.

Mai delicată, confuză şi ambiguă, rămâne poziţia ortodoxismului actual. Lovit în plin în partea lui cea mai puternică -biserica ortodoxă rusă- de revoluţia bolşevică din 1917, ortodoxismul îşi mai păstra echilibrul până la sfârşitul celui de al doilea război mondial, prin existenţa Bisericii Ortodoxe Române, rămasă pentru a doua oară în istorie, cea mai viguroasă spiritual şi material. Prima dată, după căderea Constantinopolului sub Turci, Tările Române şi Domnitorii ei, au fost marii apărători ai Bisericii din Răsărit, cu ajutoarele pe care le trimiteau Mânăstirilor ortodoxe din Balcani, Sfântul Munte şi Asia Mică, precum şi adăpostul oferit unor capi ai bisericii în Tările Româneşti. După revoluţia rusă, Patriarhia ecumenică dela Constantinopol s'a situat într'o "expectativă prudentă", dictată de oportunităţi politice. Singura ţară unde ortodoxismul luase un avânt de massă -ca niciodată- era România, dar a venit sfârşitul celui de al doilea război mondial care a aruncat întreaga Europă de Răsărit în braţele comunismului ateu şi s'a trecut la distrugerea instituţiilor religioase din ţările ocupate.

Tările ortodoxe: România, Bulgaria, Iugoslavia, în parte şi Albania, neavând o conducere centrală în afara lagărului comunist nu s'au putut opune atacului ateismului. Companiile subversive comuniste lucraseră -în ţările slave- la propagarea ateismului, cu mult timp înainte de război, încât după venirea Ruşilor, subordonarea totală sau interzicerea Bisericii nu a întâlnit nici o opoziţie.

Mai violentă a fost ciocnirea în România, unde realităţile socio-politice erau complect diferite de ale vecinilor slavi. In România exista un puternic curent creştin, crescut între cele două războaie de mari dascăli-misionari profund creştini care au răspândit şi întărit creştinismul la noile generaţii apărute în România Mare.

Un puternic suflu religios era elementul principal în constituirea organizaţiei naţionaliste care pornise "Dela Icoană". Acest suflu cuprinsese întreaga ţară care se regăsea în el, în matca ei creştină milenară, reînvigorată.

In România, inexistenţa partidului comunist cu orientarea ateistă, a făcut ca Biserica să fie pe primul plan spiritual. Paralelismul Bisericii Ortodoxe cu Biserica Română Unită, a stimulat pe preoţii şi ierarhii ambelor biserici în stimularea credinţei la toate categoriile sociale. Răsturnarea tuturor acestor valori de către regimul comunist ateu şi străin de neam, a dus la interzicerea Bisericii Române Unite- ultima noastră deschidere spre cultura şi civilizaţia europeană, după venirea comuniştilor- şi subordonarea Patriarhiei române, dictatului comunist. De aici până la dărâmarea demenţială a bisericilor n'a fost decât chestiune de timp, şi iar regimul comunist a pus ţara în contra-timp cu contemporaneitatea. O stranie furie ateistă şi anti-creştină când însuşi comunismul începe să privească din nou spre lumina creştină.

Oportunism politic sau redeşteptare creştină, în Uniunea Sovietică bat din nou clopotele la biserici. Rusia pregăteşte marea aniversare a unui mileniu dela creştinare.

Au trecut doar câteva decade de când preoţii şi credincioşii erau vânaţi ca potârnichile, în Rusia bolşevizată. Bez-bojnicii în cizme şi rubaşcă spărgeau uşile bisericilor, distrugeau icoanele, violau călugăriţele şi beţi de vodcă, încingeau cazaciocul în altare. Sângele martirilor creştini curgea din nou dela Kiev la Petrograd, dela Nijni Novgorod la Tiflis, dela Nistru la Vladivostoc. Siberia se popula cu preoţi şi credincioşi, dar peste câţiva ani, oasele lor albeau pe toate cărările îngheţate ale Cercului Polar şi mult sub el. Cine şi-ar fi închipuit atunci, că în 1988 în Rusia se va transmite la radio şi televiziune -pe viu slujba Invierii de Paşti?

Oportunism politic sau redeşteptare creştină?

Timpul ne va lămuri. Deocamdată asistăm la un avans religios în Uniunea Sovietică. Anul trecut, la primul contact diplomatic cu Israelul - după două decenii de izolare- Ruşii nu au cerut nici deschideri de consulate, nici schimburi culturale, artistice sau sportive, cum fac deobicei când vor să se infiltreze într'o nouă zonă, nici schimburi economice cum procedau până acum, ci trimiterea unor reprezentanţi speciali pentru a lua în primire şi să îngrijească... aşezămintele pravoslavnice ruseşti din Ierusalim.

Tot anul trecut, a fost invitat -şi a acceptat să facă o vizită în Rusia- Patriarhul ecumenic dela Constantinopol. Anul acesta, cu ocazia sărbătoririi mileniului de creştinare rusesc, Patriarhul ecumenic va merge din nou în Rusia şi va fi oaspete de onoare la sărbătorire.

Să revenim însă la poziţia regimului din Bucureşti şi a Bisericii Ortodoxe Române, în actuala situaţie.

După moartea Patriarhului Justinian Marina, care spre sfârşitul vieţii a căutat să lase o urmă a păstoriei sale, refăcând mai multe mânăstiri şi biserici aflate în stare de paragină şi s'a opus oricărei dărâmări de biserici, urmaşii la scaunul patriarhal n'au mai ţinut seamă de nici una din obligaţiile ce le reveneau ca păstori spirituali ai turmei de credincioşi. Ierarhii merituoşi au fost îndepărtaţi din posturile lor iar în locul lor au fost promovaţi oameni supuşi total regimului ceauşist. La aceasta a contribuit în mare măsură faptul că între patriarhi şi Ceauşescu nu exista nici pe departe raportul de amiciţie ce exista între Justinian Marina şi Gheorghiu-Dej. Nu este totuşi o justificare a zelului pe care unii din ierarhii bisericii l-au pus în serviciul regimului comunist cu mult peste solicitările politice oficiale ale regimului. Cu excepţia unor călugări şi preoţi porniţi pe drumul martirajului, oficialităţile bisericeşti au abandonat total planul spiritual al păstrării credinţei.

După toate distrugerile din ţară, ţinta regimului ateu din Bucureşti a rămas reducerea la tăcere a bisericilor libere din Europa, America şi Australia. Eşecul avut cu Episcopia Misionară i-a făcut pe comunişti să schimbe tactica. In locul unei simple episcopii, au înfiinţat la Bucureşti un exarhat pentru bisericile din afara ţării, numindu-l în funcţia de Exarh, pe Antonie Plămădeală, specializat în piruete politice, arghirofil şi dispus la orice fel de tranzacţie. Cu ajutorul serviciilor comuniste de informaţii externe, ţelul a rămas neschimbat: infiltrarea în biserici a oamenilor partidului şi a "tovarăşilor de drum". Preoţi apăruţi ca din pământ se prezintă să ia în primire parohiile rămase vacante. Indivizi dubioşi au avut grija să fie infiltraţi în consiliile bisericeşti, pentru a crea confuzii între credincioşi.

Să ne ferească Dumnezeu de a cădea în păcat. Nu ne referim la toţi preoţii noi veniţi. Sunt preoţi tineri care au venit plini de dragoste, sacrificiu şi spirit misionar. Ne plecăm în faţa lor. Au pătruns însă alţii care vin să anihileze orice spirit combativ anti-comunist,să dezinformeze şi să împotmolească orice activitate naţională. Bine pregătiţi şi regizaţi din culise -răstălmăcind unele articole din Statutul Episcopiei- aceşti preoţi derutează pe credincioşi până la dezertarea din comunitate.

Aici, mai mult ca în orice altă parte, ochiul Episcopiei dela Vatra Românească va trebui să fie mai treaz ca oricând. Să răspundă la solicitările venite din partea credincioşilor, care acolo unde sunt, cunosc mai bine infiltrările şi pericolul lor. Până nu va fi prea târziu.

Pentru orice schimbare de adresă, anunţaţi redacţia ziarului cu cel puţin 4 săptămâni înainte.

Efemeride

Ruşii nu acceptă reciprocitatea controlului american pentru îndeplinirea condiţiilor tratatului de reducere a rachetelor cu rază medie de acţiune - semnat la Washington în Decembrie 1987 - dictatorul comunist al Afganistanului a declarat că înarmarea Afganistanului de către Ruşi continuă, iar "consilierii sovietici" vor rămâne în continuare în Afganistan după retragerea trupelor sovietice din ţară, iar dictatorul comunist din Nicaragua, a declarat că rolul convorbirilor cu luptătorii pentru libertate este acela de a-şi depune armele.

Nu ne surprinde nici o acţiune de acest gen din partea comuniştilor. N'am crezut şi nu credem în sinceritatea lor şi ştim că orice tratat de orice fel semnat de Sovietici şi de alţi lideri comunişti, are valoarea costului hârtiei devenită deşeu. Nu ne surprinde nici "naivitatea" sau reaua credinţă a Apusului, care se amăgeşte că s'a schimbat ceva în tactica sovietică.

Dela semnarea "Actului final dela Helsinki, din 1975, lumea liberă din Europa şi America nu au de aşteptat decât debarcarea Ruşilor în ţările lor. Abandonarea totală a Europei de Răsărit şi statu-quo-ul frontierelor din Europa, este cel mai mare succes politic pe care a putut să-l obţină Brejnev, în favoarea Rusiei, şi cel mai capitulard act al lumii libere. Un succes atât de colosal, obţinut fără să fi tras un singur cartuş şi fără plata unei singure copeici, depăşeşte cu mult cedarea Apusului dela München din 1938. Chamberlain şi Daladier erau nişte novici, negustori zgârciţi faţă de nababul -pe piele străină- Kissinger. Am fost totuşi norocoşi! Kissinger era dispus să dea orice. Ghinionul a căzut pe biata Asia unde Cambodgienii au fost reduşi la jumătate de populaţie într'un singur an, iar Vietnamul a ridicat la cub "zona de experienţă sovietică".

Bine, dar ce făcea Europa? Abandonând caruselul şi valsul, Europa învăţa rock and roll, pentru a fi în pas cu moda politică. Wily Brandt a dărâmat edificiile ridicate de Konrad Adenauer iar Valery Giscard d'Estaigne a aşternut covorul roşu ţarului cu sprâncene stufoase dela Kremlin. Formula "să nu-i supărăm pe Ruşi" a fost înlocuită cu alta: "cum să-i adulăm pe Ruşi", iar Ruşii uimiţi de norocul căzut pe capul lor, n'au mai ştiut ce pot face cu el.

Aparent, fatalitatea şi-a spus cuvântul. Totul pare rezolvat şi Ruşilor nu le rămâne decât să-şi fabrice nişte corăbii ca aceea a biblicului Noe şi să pornească la luarea în primire a pământului făgăduinţei de cealaltă parte a Atlanticului - America- unde stânga liberală îi aşteaptă cu hamburgeri şi hot-dogs. Cam aceasta este socoteala făcută acasă de cei care nu mai au nici credinţă nici patriotism, nici mândrie nici speranţă.

In târgul lumii, rezultatul mini-computerului pseudo-liberal, nu face doi bani. Socotind pe degete şi pe abac, naţiunile oprimate au ajuns la alte rezultate. Sensibilitatea lor ajunsă la maximum de percepţie, a sesizat că apăsarea slăbeşte şi colosul roşu -ros pe dinăuntru- scade din puteri. Nu de corăbii vikingiene le arde acum Ruşilor ci de ziduri chinezeşti -mai înalte decât zidul ruşinei dela Berlin - pentru a-şi ocroti rapturile făcute de-a lungul anilor. Măcinat de silnicii şi contradicţii, imperiul bolşevic se zguduie din temelii. Ideologia în comitetul central, secesiunea şi problemele naţionale, lipsurile în domeniul economic, indisciplina în muncă, corupţia în organele de conducere, defetismul în trupele trimise în afara frontierelor, formalismul în învăţământ şi dorul de libertate în întreaga populaţie, sunt factori decisivi în guvernarea unei ţări, cărora Ruşii nu le mai pot face faţă.

Cu un colos chinezesc la Răsărit şi cu dinamita popoarelor subjugate în interior, liderii din Kremlin nu pot dormi liniştiţi, chiar dacă din America, în loc de rachete vin negustorii pe pizza şi McDonald, să deschidă localuri de consum peste drum de Piaţa Roşie sau pe Perspectiva Nevski.

Somnolenţa Apusului nu poate adormi visul de libertate al spiritului.

Ar putea să întârzie pentru un oarecare timp limpezirea cerului, dar procesul de destrămare al comunismului este categoric şi ireversibil. De acest lucru sunt conştienţi în primul rând Ruşii, cu Gorbaciov în frunte.

Toată ofensiva diplomatică rusească nu are alt scop decât întârzierea acestui proces de destrămare, iar acolo unde găseşte teren slab, îşi permite şi aroganţa în care a crescut şi s'a dezvoltat.

Interpretarea pe dos a tratatelor semnate este o practică veche a Ruşilor. Este suficient să privim în ce hal au denaturat tratatele semnate cu Aliaţii în cursul şi după cel de al doilea război mondial, pentru a vorbi doar de cele recente. Pentru Ruşi cuvântul "Democraţie" are cu totul alt înţeles decât pentru ţările lumii libere. La fel termenii de: libertate, cultură, patrie, credinţă, politică, etc.

Diplomaţii occidentali cunosc foarte bine aceste lucruri şi totuşi discută şi semnează tratate cu Ruşii. De ce? Pentru a-şi prelungi siesta! In rest, praf de dosare învechite aruncat în ochii omenirii. Nu este de aşteptat nimic bun de aici.

Numai cei închişi cunosc preţul libertăţii! Numai cei flămânzi ştiu ce înseamnă să fii sătul.

Libertatea se cucereşte cu sabia şi se păstrează cu sentinele pe parapetul redutei ei!

CRONICA VREMII

DEMOCRAȚIE, OPTIMISM ȘI METODISM

—— Ion BOIERU ——

SOVIETICII SI DEMOCRATIA

Un ziarist american a investigat starea de spirit și reacțiunile diferitelor sectoare în legătură cu "glasnostul" trâmbițat al lui Gorbaciov. Culegerea de material a acestui gazetar - conține părți valoroase pentru analiza fenomenelor politice. Dezbaterile care au loc în Rusia Sovietică se poartă asupra democrației, votului secret, competiție politică sau tehnologică. Din 1917 și până azi, Rușii au trăit într'o societate de tip marxist, adică autoritară. Dreptul de vot era o ficțiune, ca și candidatura în sine, atât în partid cât și în variatele colective de lucru: științifice, academice, muncitorești, agricole, administrative, etc.

Sovieticii crescuți în școlile marxiste, nu au acces mintal, teoretic sau practic la formulele sistemului electoral democrat. Deci, lumea sovietică nu pricepe democrația, sensul votului secret sau competiția între candidați. Toate acestea le apar ca un nonsens. Sovieticii sunt produsul sistemului colectivist și colectivizant, în sânul căruia individualul are limitele pe care le determină cadrul structural al colectivității. Ei nu au conștiința individualului și a valorilor individuale. Nu pot gândi individualistic și nici ieși din tiparele colectivității. Așa se face că au rezerve față de democrația care li se oferă acum, după o sedimentare a formelor vechi autoritare și colectivizante.

De ce este nevoie de vot secret, se întreabă unii din Sovieticii de azi? După ei, ar fi mai onest să se voteze direct, fățiș, în mod public. De ce se face competiție între candidați, de ce este nevoie pentru 4 poziții vacante de 10 candidați ? Ar fi mai logic, spun ei să fie un consens al votanților pentru 4 candidați, care să ocupe locurile respective, fără luptă polemică, suspiciuni și adversitate între candidați sau între cei ce votează. Intrebările acestea nu denotă numai ignoranță a democratismului occidental dar ele au și o semnificație actuală pentru contemporani. Căci întrebările lor - oarecum primitive - ne obligă să ne gândim la fundamentele sistemului electoral în democrațiile occidentale.

Democrația în țările occidentale a devenit complicată și încâlcită prin tot felul de reguli, măsuri și forme, care fac aplicarea ei extrem de dificilă. Este nevoie de o simplificare a ei, înainte de a fi compromisă fără drept de apel. Intr'o comunitate națională, care are un ideal moral, toate manifestările sociale trebuesc să fie călăuzite de principii morale, mai ales în manifestările politice, unde este vorba de conducere înțeleaptă și capabilă și de viitorul comunității.

OPTIMISMUL IN POLITICA

Niște psihologi dela Universitatea din Pennsylvania au făcut niste cercetări asupra candidaților la președinția Statelor Unite și au ajuns la concluzia că acei candidați care apar mai optimiști, în fața alegătorilor, devin câștigători. Alegătorii votează pe cei ce inspiră optimism și crează o atmosferă de încredere în viitor, mai ales prin discursul final dela convenția partidului respectiv, înainte de alegerile din Noembrie.

Nu încercăm să polemizăm cu psihologii, căci s'ar putea să aibă dreptate în cazul acesta pe care l-au analizat; pe de altă parte, nimeni nu poate constata valoarea și influența spiritului optimist în sfera vieții sociale. Ceea ce deranjează într'o valorificare psihologică a optimismului politic este faptul că acesta este legat de discursul candidatului dela convenția premergătoare alegerilor președințiale și eventual de alți factori care nu sunt esențiali.

Prin esență principială, orice candidat se definește, și apare în arena competiției, prin promovarea elementelor pozitive ale viitoarei sale guvernări politice. Orice candidat vine cu dorințe și promisiuni de reformă și ameliorare. Deci, prin esența ei o candidatură politică se desfășoară pe dimensiunea optimismului psihologic. Acest optimism, singur, nu poate asigura o victorie politică, pentru un candidat. Un grad mai ridicat de optimism ar putea să creeze iluzii, exagerări și forme utopice pentru viitor. Cine poate, oare, să distingă între milioanele de votanți limitele dintre variatele optimisme pe care le demonstrează candidații în timpul campaniei electorale ?

Dacă într'adevăr în societatea americană, optimismul candidaților este criteriul de alegere, atunci de ce candidații nu dezbat și probleme care privesc spiritualitatea, destinul, misiunea și viziunea istorică a națiunii americane ? Căci pe acest plan, optimismul s'ar găsi la el acasă, în domeniul lui, nu numai în problemele economice (șomaj, dobânzi, taxe sau mărirea producției).

BISERICA METODISTA AMERICANA

Această biserică are tradiții specific americane, începând cu momentul desprinderii ei de Biserica Anglicană. A accentuat totdeauna experiența și practica - în detrimentul preocupărilor teologice- Așa ne informează acei ce se preocupă cu situația acestei biserici. Si, din această cauză, ne spun ei, metodiștii au fost înclinați mai mult către aspectele vieții sociale, decât cele spirituale. Azi, lucrurile par a se schimba. Există o tendință puternică către o definire a teologiei fundamentale, care călăuzește viața spirituală a credincioșilor metodiști. Aceasta înseamnă și nevoia de a reveni la tradițiile vechi, dar și imperativul de a salva principiile morale, pe temeiul cărora se desfășoară orice viață religioasă. Preocupările de până acum au dislocat prea mult structura teologică, morală și spirituală a metodiștilor: au fost atrași mai mult spre problemle sociale (drepturi civile, feminism, etc.), după teza lui John Wesley, întemeitorul Metodismului: "nu există religie, ci religie socială, nici sfințenie, ci sfințenie socială".

Numai o accentuare și o reîntoarcere la spiritualitate, la valorile teologice va putea scoate din impas orice grup religios, care s'a lăsat acaparat de problemele sociale și nu are definită poziția dogmatică a legilor de viață religioasă, a credințelor în puterile spiritului, care singure asigură liniștea sufletului.

In societatea americană, profilarea metodiștilor pe traiectoria unei orientări mai pure și mai intense teologice, are semnificația unei limpeziri spirituale; ieșirea din vârtejul încâlcirilor în care a fost prinsă și poziția religioasă a celor aproape 10 milioane de metodiști. O restabilire a unei teologii principale, a unui dogmatism teologic, a unei denominații religioase deschide perspectiva unei înțelegeri cu alte denominații, în cadrul ecumenismului crestin despre care se vorbeste atât de mult astăzi, și care nu poate fi valorificat decât pe baza unor principii teologice; teologie și religie nu se poate face decât cu valori teologice.

NOTE SI COMENTARII

CIOCOII VECHI ȘI NOI

Comunismul, așa cum îl cunoaștem noi astăzi, nu mai are nimic comun cu marxismul. Si iată dece: luând ceva din Karl Marx, ceva din Engels și ceva din Lenin, comuniștii s'au oprit la Stalin, din învățăturile căruia au luat cel mai mult, urmându-le fidel și punându-le în aplicare la tot pasul.

Se vorbește astfel în România și chiar în Rusia, de o așa zisă "eră stalinistă", ca de o pacoste, ca de o noapte grea și crâncenă din care, zice-se s'au trezit abia atunci când Hrușciov l-a detronat pe acest zeu satanizat, azvârlindu-i osemintele din zidurile Kremlinului, ca nefiind vrednic să stea alături de ceilalți mari tartori ai comunismului internațional. Dar, cu toate acestea, ei, comuniștii, au continuat să meargă mai departe pe drumul trasat de acest descreierat, de acest bolnav mintal, de acest gând al popoarelor din Europa de răsărit de acest satanizat, Iosif Visarionovici Stalin.

Comuniștii, fie ei Ruși, Români, Unguri, Polonezi, Bulgari sau Sârbi, nu sunt deloc marxiști. Ei formează o clasă, sau mai bine zis o castă aparte. O castă de privilegiați ce se bucură de toate drepturile și bunurile, în timp ce "poporul muncitor" este văduvit până și de cele mai necesare condiții de trai. Unde-i atunci egalitatea socială, când unii se hrănesc cu icre negre, iar alții, mulțimea, nu au nici măcar după ce bea apă...

Karl Marx, în "Capitalul" său, a pus teoria înlocuirii Capitalului bani, prin Capitalul muncă, pe care-l considera mai de preț și mai etern. Comuniștii de astăzi, sunt însă cei mai mari capitaliști cu vile, cu mașini de lux, avioane, conturi bancare în Elveția și toate celelalte bunuri de care nici măcar un Rokefeler sau Rotshield nu se bucurau.

Ciocoii vechi, au fost înlocuiți de către ciocoii noi. Da, această castă de privilegiați, trăind în huzur și bucurându-se de toate bunurile pământești, în timp ce muncitorimea și țărănimea au rămas la sapă de lemn, îndurând foame și frig, trăind o viață nesigură de azi pe mâine.

Acesta să fi fost oare visul lui Karl Marx?

Noi ne îndoim și nu credem că aceasta este noua societate visată de el, care de ar vedea astăzi ce au făcut comuniștii pe baza teoriilor lui, s'ar întoarce desgustat în mormânt. Karl Marx a fost un nebun visător incorigibil, nedându-și seama de monstrul pe care-l crează. Nedându-și seama că numele-i va fi luat în deșert de către urmași, ce pe nedrept se întitulează astăzi urmașii săi. O șleahtă de teroriști ordinari, de ucigași fără patrie și de neoameni, de inventatori ai celor mai drăcești metode de umilire a ființei umane, de semănători ai urei și demenței pe întreg mapamondul, de schingiuitor și bestii cu trup de om.

Iată așa dar consecințele teoriei marxismului, interpretate de către comuniștii de astăzi.

Nu, am spus-o și o repetăm, comuniștii de azi, nu sunt câtuși de puțin "marxiști" pe drept cuvânt, ci întruchiparea duhului răului. Sunt bastarzii celuilalt satanist, Iosif Visarionovici Stalin, dela care au moștenit tot răul.

Se vorbește deci pe nedrept de "era stalinistă" din trecut, când se trăiește încă și în prezent.

"Glasnostul" și "perestroika" lui Gorbaciov, nu ne spun nimic nou. Cei ce cred în spusele sale, se înșeală amarnic. Noi credem însă în zicala românească: lupul își schimbă părul, dar nu și năravul. E ridicol deci "să dai vrabia din mână, pe cea depe gard"... Si, pare-mi-se, la acest liman, se găsesc de data aceasta și Statele Unite ale Americii ultimul și singurul bastion al luptei drepte împotriva celor fără de țară și fără Dumnezeu.

In lagărul comunist, nu s'a întâmplat nimic nou decât înlocuirea vechilor ciocoi, cu noua clasă a ciocoilor noi. Atât și nimic mai mult.

E trist desigur, dar trebue s'o spunem aceasta deschis, și nu pentrucă ne-ar incomoda pe noi, cei din exil, ci mai ales pentru a stabili un adevăr, că anume, comuniștii de astăzi, s'au îndepărtat de doctrina lui Karl Marx , considerat drept întemeietorul comunismului mondial.

Considerând afirmațiile lui Karl Marx cu privire la Basarabia, pe care o consideră ca făcând parte integrantă din trupul României, afirmație pe care "cel mai iubit fiu al poporului", Nicolae Ceaușescu, cu nerușinare, nu o ia în considerare, ce mai putem noi spune, fii rătăcitori, alungați și împrăștiați pe întreg globul pământului?...

Iată deci unde stăm cu comunismul, și iată de ce luptăm, pe viață sau moarte, împotriva lui.

Nicolae NOVAC

ISSN 0706-8366

Redacția și administrația:
P.O. BOX 4217
STATION D.
HAMILTON, ONTARIO
L8V 4L6
CANADA
TELEPHONE:
(416) 387-1832